

МАЛКЪЛМ РОУЗ УБИЙСТВА ПО СПИСЪК

Част 3 от „Следите“

Превод от английски: Владимир Пенев, 2009

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Очите на Емили Уондър не се присвиха изобщо, когато ярките слънчеви лъчи попаднаха върху лицето ѝ. Безчувствените ѝ клепачи не помръднаха, за да я защитят от ослепителната светлина. Лежеше безпомощно на дивана, неспособна да се справи с непоносимата, остра болка в очите. Сълзи и пот се стичаха от бузите ѝ по меката възглавница. Не беше завързана, но не можеше да помръдне. Опитваше се да помести ту краката, ту ръцете или главата си, но никоя част от тялото не реагираше. Не можеше дори да мигне. Прикована в мними окови, притисната сякаш от огромна тежест върху нея, лежеше на дивана в собствения си апартамент и очакваше смъртта си.

Наглед нямаше нищо особено в този ден, само след обяда почувства умора и полегна на дивана. Първо усети изтръпване около устата. То се разстла приятно по цялото тяло и носеше усещане за мека топлина. Но когато се появи и треската, и пръстите, езика и носа ѝ също изтръпнаха и започна да ѝ се гади, нервната ѝ система се срина. Въпреки това съзнанието ѝ остана болезнено ясно и тя осъзна, че това, което ѝ се случваше не е заради жегата навън.

* * *

През това необичайно горещо лято времето се беше впуснало стремително в идеята да превърне страната в пустиня. Водните басейни пресъхваха, реките се превръщаха в тънки струйки вода. В деня, в който Емили умря, Дънди изнемогваше от горещините. Съсипаната климатична инсталация на ски центъра направи последни напъни и спря да работи. Вътрешната изкуствена писта се размрази и снегът веднага се стопи. Концертната зала, театърът Кеърд и художествената галерия Макманъс бяха претъпкани с хора, търсещи отмора и спасение от жегата.

По пешеходната алея Ривърсайд асфалтът беше започнал да се размеква. Сутринта, докато се шляеше покрай разкошните старинни кораби, закотвени на доковете, Емили се отнесе за няколко минути. Загледа се по такситата, минаващи по внушителния мост Тай над широкия естуар на реката. Металните му парапети разделяха преминаващите слънчеви лъчи така, че такситата сякаш се движеха през решетки. Това придаваше на движението им някаква начупеност.

Тъкмо щеше да продължи разходката си, когато една по-възрастна жена я блъсна и измърмори:

— Опа. Извинете.

Емили сви рамене.

— Всичко е наред. — Въпреки че имаше слънчеви очила, ѝ се наложи да присвие очи, за да види кой я беше бутнал. Жената обаче беше нахлупила шапка с огромна периферия, поставена ниско над очите и половината ѝ лице оставаше в сянка. Емили се загледа в нея, докато се отдалечаваше. Носеше къса пола и тънка блузка с цветни мотиви.

При всяка стъпка нарочно поставяше единия си крак пред другия, за да наподобява превзетата походка на модел.

По време на разходката си по пешеходната алея, Емили посети резервата за животни „Дънди“. Там ветеринарите правеха чеснов сладолед за животните, за да ги разхладят. За първи път не бяха нужни допълнителни средства за поддръжка на тропическата среда на земноводния кон. Жълтеникавите калифорнийски тритони и петнистите жаби се наслаждаваха на парещото слънце. Всички аквариуми трябваше да бъдат охлаждаани, за да се поддържа нормалната среда на рибата балон, синия октопод, ярката ангелска рибка и ксантидските морски раци.

Емили седна да обядва в ресторанта на парка за защитени растителни видове. Като даде идентификационната си карта, отново ѝ зададоха същия въпрос.

— Наистина ли сте Емили Уондър?

Усмивайки се свали слънчевите си очила и отговори по обичайния начин:

— Ако започна да пея, ще разберете веднага, че не съм. С нея имаме еднакви имена, но не и гласови възможности.

— Жалко.

Емили отиде да измие ръцете си радостна, че този банален разговор е приключил бързо, след това седна и се зае с рибата и салатата, които си беше поръчала.

После се отправи към вкъщи. Беше решила, че тази жега ѝ идва в повече. Като стигна до входната врата, някой я извика по име. Обърна се и видя мъж, който тичаше към нея.

Беше по-нисък от нея и по-възрастен. Имаше голяма, буйна брада и носеше каскет, който не свали през цялото време. Погледът му излъчваше напрегнатост. Лявата му ръка беше бинтована и прикрепена с връв през рамото.

Беше ѝ напълно непознат. Изплашено се дръпна назад и с ръка закачи един от кактусите на перваза. Острите бодли прободоха кожата ѝ.

— Ох!

Мъжът хвърли поглед към големия плосък кактус с целия му букет от бодли и после зяпна Емили.

— Добре сте, нали? Убождането не е отровно.

Разтривайки с длан убоденото място, Емили попита:

— Какво желаете? Откъде знаете името ми?

Непознатият държеше идентификационната ѝ карта в дясната си ръка.

— Забравихте си я на масата.

— Колко съм глупава. Благодаря ви — отвърна и си я взе обратно. С облекчение отключи вратата и влезе в апартамента.

Слънцето грееше високо на ясното небе и вертикалните щори на прозореца на Емили накълцваха ярката светлина на ивици, превръщайки всекидневната ѝ в килия с решетки, които меняха положението си през целия следобед. Можеше да пресметне часовете по редуващите се по безжизненото ѝ лице периоди на хладна сянка и противна ослепителна светлина. Тялото ѝ отделяше толкова много пот, сякаш бе тичала под проливен дъжд. Мускулите ѝ бяха парализирани, но мозъкът ѝ осъзнаваше, че неизбежно я очаква смърт от сърдечен удар или задушаване. Лишена от гласа си и възможността да се движи, можеше само да лежи безучастна. Тази незнайна и невиджана отрова, която бе проникнала навсякъде в тялото ѝ без мозъка, я правеше напълно беззащитна. Химичното вещество не можеше да достигне мозъка, затова тя остана в съзнание докрай.

Цели седем часа Емили изпитваше непоносимата тежест да знаеш, че това са последните минути от живота ти. Седем часа се чувстваше като зомби — жива и в съзнание, но заедно с това така безжизнена и скована.

Времето минаваше и тя усещаше как органите ѝ един след друг престават да работят, но не ѝ мина през ума, че може да е била отровена.

Криминалистът, разследващ смъртта ѝ, също не осъзнаваше това. Изчерпателният анализ на тялото ѝ не разкри никакви доказателства за престъпление. Дори и патологът, който проведе аутопсията, не откри истинската причина за смъртта. Тестовете за отрова в кръвта ѝ бяха отрицателни. Микроскопичните прободни рани и възпаления на лявата ръка бяха незначителни, причинени от бодлите на кактус от вида *Opuntia vulgaris*. Вътрешните органи били здрави преди внезапно да спрат да функционират. Диагнозата на патолога беше сърдечен удар в резултат на неизвестни естествени причини.

ВТОРА ГЛАВА

Дойде краят на една смахната година. Лятото би всякакви рекорди по суша и жегата. През октомври Люк Хардинг взе диплома за криминален следовател от Бирмингамското училище на шестнайсетгодишна възраст. Есенните дъждове закъсняха, но когато се изсипаха през ноември, бяха необичайно проливни. А сега в неделя, 25-ти декември, безумно студена зима скова цялата страна. Покривите се покриха с чуден бял скреж. Стъклата на прозорците замръзнаха и се изпъстриха с подобни на паяжини шарки. Прораслата трева по парковете посивя като косите на старец. Птиците с недоволство оглеждаха замръзналите езерца. Голямото езеро до Уобърнската гора също се покри с дебела кора лед и Люк дочу развълнуваните викове на хората, които се пързалиха с кънки. Хълмът отсреща беше покрит с дебел слой сняг и групички деца се спускаха с шейни по него. В подножието на пистата се вихреше битка със снежни топки. Някои от децата бяха на възраст почти колкото Люк. Но той вече се занимаваше с неща, типични за големите. Ролята му на криминален следовател го отделяше от детинските забавления.

Дърветата с оголени клони вече спяха зимен сън. В поточето ледена вода бълбукаше изпод наподобяващата стъкло замръзнала повърхност. Деретата бяха запълнени с ледени преспи, а над тях гладки ледени висулки стърчаха от клоните на дърветата. Само бодливата зеленика и дрехите на жертвата придаваха някакъв цвят на посивелия облик на гората.

Люк стоеше на разстояние от тялото на младата жена, а в това време Мобилната Апаратура на Лабораторията по Криминология (МАЛК) сканираше и записваше информация от мястото на престъплението.

— Някакви отпечатащи от стъпки? — обърна се той към Малк и от устата му излезе пара.

— Не — отговори роботът. — Снегът е покрил всички следи.

— Обаче под горния слой сняг може да има нещо интересно.

— Скенерът ми прониква през снега. Не открих нищо значително десет метра под земята.

— Ясно. — Стъпвайки внимателно по бялата повърхност, Люк се приближи до жертвата, която лежеше по гръб. Клекна близо до главата ѝ. Лицето беше безкръвно, а кожата ѝ — настръхнала. Смъртта я състаряваше, а в действителност е била някъде между осемнайсет до двайсет и пет годишна. Косата ѝ стърчеше от едната страна сякаш е била крайно изплашена точно преди да умре. Но Люк знаеше, че настръхналата ѝ кожа и коса нямаха нищо общо със студа или пък с някакъв шок. При вкочаняването на трупа малките мускули се бяха свили около фоликулите и това я караше да изглежда по този начин. Загледа се в гърдите ѝ, където бяха разкъсани дрехите ѝ. Имаше петно от засъхнала кръв, но не и следа от оръжието, с което е бил сложен край на живота ѝ.

— Какво е направило тази рана, Малк? Нож ли?

— Не. Разрезът е кръгъл, не е плосък.

— Нещо подобно на отвертка тогава? Или съдейки от това, което ни заобикаля, може да е остра пръчка?

Малк кръжеше от другата страна на тялото на младата жена.

— Отвертката не мога да отхвърля като вариант, но оръжието със сигурност не е било дървено. Раната е чиста. Не откривам никакви бактерии, инфекция или други подобни остатъци.

На Люк му призля. Тя изглеждаше млада, малко по-голяма от него, най-вероятно още неомъжена. Опитвайки се да прикрие погнусата си, промълви с мрачна усмивка:

— Напоследък май гледам доста филми на ужасите. Ако е била намушкана с кол през сърцето, това щеше да остави в раната някакви частици или мръсотия. Но тук нямаме такива следи. Сякаш е била прободена от силна струя въздух.

— Не е възможно...

Люк вдигна ръка.

— Не ми кавай, знам. Въздухът не може да е толкова плътен, че да намушка човек.

Приблужи се до тялото, оглеждайки за нещо интересно. Ръцете му премръзваха от студа и едва усещаше пръстите си.

Жертвата беше облечена подходящо за такова време. Носеше вълнено палто и още няколко слоя дрехи под него. Около врата ѝ бе

омотан набиващ се на очи жълт шал.

— Може би патологът ще открие нещо под всички тия дрехи.

— Възможно е. Междувременно извърших микроскопски анализ на мястото около раната.

— Има и друго странно нещо. Не съм убеден, че това е раната причинила смъртта. Минава през дясната страна на гърдите като пропуска сърцето.

— Правилно, но е загубила много кръв.

— Мхм. Пробвай да отгатнеш часа на смъртта.

— Аз не правя предположения — отвърна Малк. — Аз пресмятам. Трупът е студен и напълно вкочанясан. Смъртта е настъпила преди ден-два.

— Моля, сканирай очите ѝ. Изглеждат ми различни.

— Защото в лявото има контактна леща.

— А в дясното няма?

— Именно.

— Добре. Да разберем коя е.

Люк застана на колене, сложи си латексовите ръкавици и извади идентификационната карта на момичето от дамската ѝ чанта.

— Емили Уондър, на осемнайсет. — Отне му няколко секунди да се досети откъде му бе познато името и каза почти на себе си: — Тя е хранителен технолог, значи не може да е онази Емили Уондър, оперната певица. Както и да е. Малк, прегледай медицинските ѝ картони и провери как е със зрението. Дали зрението на дясното ѝ око е нормално?

— Търся.

Докато чакаше, Люк запита:

— Имаш ли информация кой я е открил?

— Да. Мъж, който заявил, че минал през гората на път към пързалката.

Люк се изправи и въздъхна. На юг се издигаше внушителна, но зловеща постройка.

— Някой да е избягал от затвора „Уобърн“?

— Нямам такава информация. Ще проверя. — Малк спря за момент и обяви: — Жертвата е била еднакво късогледа и с двете очи.

— Значи имаме липсваща контактна леща. Сканирай областта с ултравиолетови лъчи, Малк. Да видим дали ще я намериш.

Белият сняг около стволовете на дърветата засия още по-силно и малко в синьо, когато Малк пусна лъч ултравиолетова светлина под себе си. Като приключи, каза, че няма нищо в близката околност.

— Интересно. Други подобни убийства да са били докладвани?

— Търся.

Някакво движение привлече вниманието на Люк и той се обърна бързо назад. Беше лисица. Животното явно беше привлечено от усещането за мъртвото тяло сред неприветливите дървета. Виждайки човек, то се втурна в обратна посока. Люк застана тихо и се заслуша. Слабото жужене, идващо от Малк, се смесваше с далечните писъци откъм хълма. Люк прецени, че това са радостни викове, а не писъци в пристъп на ужас. Зарадва се, че децата могат да се наслаждават на безобидни боеве, в които най-силното оръжие е студеният сняг. Те дори не подозираха за престъплението, което се беше случило толкова близо до тях.

— Търсене приключено.

— Има ли съвпадение?

— Потвърдено.

— Хайде казвай тогава — каза нетърпеливо Люк.

— В събота, 16-ти юли, по време на летните горещини, деветнадесетгодишно момиче умира от естествени причини в Дънди...

— Тази тук не е особено естествена — прекъсна го Люк — има дупка на гърдите си.

— Жертвата в Дънди се казвала Емили Уондър.

— Какво? — възкликна Люк.

— Жертвата в Дънди...

— Да, ясно. Невероятно, имат същите имена.

Малк преглеждаше статистиките.

— Имайки предвид настоящия брой на населението и броя на хората, които се казват Емили Уондър, шансовете някоя Емили Уондър да е жертва са един на петстотин хиляди. Вероятността втора такава да бъде убита са едно на двеста и петдесет милиона.

За Люк цифрите бяха прекалено големи, но му подсказваха, че два такива смъртни случая не са случайни. Беше гледал по телевизията как някакъв мъж от Бирмингам бил ударен три пъти от светкавица. Шансовете това да се случи били астрономически малки. Но все пак се е случило. Люк се въздържа от оценка на математическия анализ на

Малк. Освен съвпадението в имената нямаше друга очевидна връзка между тях.

— Убийствата на север са нещо нечувано. Но все пак ти каза, че първата Емили Уондър е умряла от естествени причини.

— Правилно. Обаче причините не са известни.

— Е, може това да е друга връзка. Тази Емили Уондър не е умряла от естествени причини, но пък те отново не са известни. Предай тялото на патолога, Малк. Може би цялостната аутопсия ще ни осветли за някои факти, които са ни се изплъзнали.

— Прехвърлям.

Почувства, че измръзва и издиша кълбо пара пред себе си. Надяваше се новата година да сложи край на лудостта и екстремната промяна на времето.

ТРЕТА ГЛАВА

Люк се почувства добре. Нямаше напредък по случая, но заедно с Джейд бяха на празненството за посрещане на новата година в Шефийлд. Знаеше, че тя се радва да го види, но се правеше на нацупена.

— Не сме се виждали от цели два месеца, а ти ме водиш да гледам Емили Уондър — измрънка тя. — Да ти направя ли списък с всичките неща, които можехме да правим сега, вместо да седим тук? Можехме да забиваме в някой клуб.

— Но това трябва да е културно събитие, нали? — опита се да я залъже, скривайки истинската причина да я заведе на концерт на оперната дива.

— Страхотно канарче. И ще ни чурулика чак до полунощ.

— Но ти обожаваш музиката.

— Да, предполага се, че трябва да се възхищавам на гласа ѝ. И е така, страхотен е. Но не искам да я слушам цели два часа! Страхотен е и перфектен, но ми е неприятен и неслушаем. Както и да е, ти откога започна да слушаш опера? Да не си прихванал нещо в мърлявия, стар Лондон.

Люк избегна въпроса, като сви рамене.

— Просто си помислих... нали разбираш. Празник за нова година и всичко останало. Трябваше да направим нещо.

Джейд направи гримаса. Ясно си личеше, че не му вярва.

— Знаеш ли, че писъкът ѝ може да счупи стъкло. Сигурно ще причини същото и на тъпанчетата ми. И по-добре внимавай с Малк. Току-виж му гръмне обкова и му прекъснат електрическите вериги, докато извива на по-емоционалните части, които са почти през цялото време.

— Това не е възможно — отвърна Малк. — Няма такива честоти в човешкия глас, които да създават вредни резонанси...

— Забравй, Малк — прекъсна го Люк.

— Аз не забравям никога. Човешката памет е слаба, защото хората губят средно около трийсет милиона клетки през живота си. Мен често ме ъпгрейdwат и така нараства капацитета ми за обработка на информацията.

— Фукльо — измрънка Люк. — Сега, млък! Шоуто започва.

Джейд повдигна леко вежди:

— Звучиш ми като Барбара Бакли.

Люк щеше да попита коя е тази Барбара Бакли, но в този момент завесата се вдигна и на сцената се появи певица, облечена в пищна зелена рокля. Джейд се зареди с търпение.

Докато слушаше ненадминатия глас на звездата, Люк се замисли за двете млади жени, които носеха същото име. Чудеше се дали убиецът е сбъркал жертвите с оперната певица. Малк изобщо не помагаше. С неговата усложнена система за разпознаване на лица не би ги объркал, тъй като имаше способността да измерва многобройни точки на несходство. Но не това беше важно. Хората имат поглед над нещата и затова Люк пожела сам да види певицата на живо.

Беше разпитал познатите на Емили в Уобърн и мъжът, открил тялото ѝ в гората. Никой от тях не беше подозрение и никой не беше избягал от Уобърнския затвор онзи ден. Люк не долавяше никаква следа. Докладът на патолога не помогна за откриване на оръжието, с което беше прободена жертвата. Нямаше следи по тялото ѝ, освен прободната рана, която беше причинена от неизвестен объл инструмент. Неизвестен. Беше му писнало да чува тази дума. От раната патологът беше заключил, че Емили била прободена с нещо чисто с големина около сантиметър в диаметър. Било е остро, но не е одрало костите ѝ.

Бележките на патолога бяха разкрили една мистерия. Емили е била необикновен човек, защото е имала диагноза *situs inversus totalis*. На всеки осем хиляди нормални раждания има по едно бебе, което се ражда с тази причудливост. Всичките ѝ вътрешни органи бяха огледално разположени, сърцето ѝ беше от дясната страна на гръдния кош, вместо от лявата. Убиецът ѝ или е знаел това, или е имал невероятен късмет. С непознатото оръжие била пробита дясната камера на сърцето, което е причинило бърза смърт поради вътрешен кръвоизлив.

Люк не беше официално назначен за случая с ЕУ-1 в момента, когато двамата с Малк проучваха младата жена от Дънди, но направи няколко неофициални запитвания тук-там. В изтънчения Север здравето на всички се следеше постоянно. Интелигентни тоалетни взимаха пробите и те се пращаха в модерни лаборатории за диагностика и анализ. Всеки необичаен резултат се изпращаше на съответния здравен център на човека. Според здравния й картон ЕУ-1 е починала при неизяснени обстоятелства, била е в перфектно здраве. Но за криминалния следовател Люк Хардинг причината за смъртта не бе естествена.

На сцената друга ЕУ чуруликаше и кряскаше. Люк се опитваше да не трепери, както се случваше, когато се доближеше до мъртво тяло. Цялата публика около него изглеждаше изпълнена с благоговение. А Джейд беше пред психически срыв. Люк предположи, че е изнервена. Най-малкото защото я беше замъкнал на това събитие и също така, защото не си беше взела тапи за уши.

Загледа се в нея, усмихна се и я стисна за лявото рамо. Почти всеки ден, когато беше на Юг, гледаше лика ѝ на монитора, докато чатеха, но от близо изглеждаше толкова по-привлекателна. Близостта ѝ накара сърцето му да забие по-силно. Ако Джейд имаше навика да задоволява прищевките на Люк, на тази среща щеше да е с червена коса. Но той знаеше, че тя е много заета в своето музикално студио и прекалено независима, за да му прави това удоволствие. Косата ѝ имаше няколко нюанса на синьото. Много не се връзваше с тена на кожата ѝ, който беше по-светъл от нормалното, но той я харесваше, защото се беше върнала към общоприетото.

Последните два часа от годината сякаш бяха безкрайни, но накрая силовото изпълнение на Емили Уондър приключи с една ужасно дълга песничка, която явно смути мозъчните клетки на Люк. Свърши тъкмо на време, когато часовникът удари дванайсет. Публиката възхитено я аплодира, а Люк и Джейд посрещнаха раждането на новата година с целувка, докато Емили Уондър се покланяше на своята публика.

Когато аплодисментите най-накрая утихнаха, Люк промълви в ухото на Джейд:

— Мисля, че трябва да отидем зад сцената да я поздравим лично.

— Какво? Но... — спря се за малко и кимна подозрително. — Тук става нещо, което е свързано със случая ти, нали? Затова доведе и Малк. Каза, че има убита жена на име Емили Уондър. И също така каза, че ще дойдеш да ме видиш, за да празнуваме заедно идването на нова година, но всъщност си дошъл да видиш нея! Е, тази Емили Уондър е жива и здрава. Горките ми уши могат да го докажат.

Не можеше да отрече. „Беше добро извинение, това е. Искан да те видя, тя имаше концерт тук и... ето ме и мен, възползвам се от ситуацията колкото се може повече.“

— Ще бъде оградена от охраната. Няма да можеш да припариш до нея. Известна е с това, че държи на личното си пространство.

Люк измъкна значката си.

— Не забравяй възможностите на криминалния следовател.

Джейд се оказа от части права. Коридорът беше претъпкан с фенове, хора носещи огромни букети, и естествено с много охрана. Люк, Малк и Джейд си проправиха път през тях. В гримьорната превъзбуденият управител на концертната зала възторжено описваше представлението. Барбара Бакли се беше хванала за лицето, изпълнена с емоции. „Вие сте уникална. Неповторим глас. Брилянтен! Благодаря ви много!“. Но с влизането на тримата, тя се обърна и с почуда запита:

— Вие пък кои сте?

Имаше упрек в гласа ѝ. Изглеждаше подразнена от факта, че всеки нахълтва, докато тя се опитва да сипе хвалебствия към певицата. Сякаш искаше Емили само за себе си. И все едно се опитваше да предпази звездата, било то и от криминален следовател. Но виждайки Джейд Върнън, понеже знаеше, че е местна музикантка, смекчи тона си.

— А, Джейд. Така се радвам, че си тук да я видиш.

Друга жена се приближи до Емили и ѝ поднесе декоративна картичка. Тя прочете съобщението и се засмя.

— Благодаря ти, Фрея. Остави я при другите.

Като разбра, че Фрея е асистентката на певицата, Люк показва значката си и се представи на управителя и на самата Емили Уондър:

— Люк Хардинг, криминален следовател.

— Какво желаете? — запита грубо Барбара.

— Искан да ви попитам някои неща — обърна се той към Емили. Тя кимна, сякаш вече бе разбрала какви ще са въпросите.

— Да?

— Чудя се, заплашвали ли са ви в последните няколко месеца? Лицето на Емили се промени внезапно.

— Но аз си помислих, че...

— Какво? — попита Люк.

— Реших, че просто използвате позицията си, за да дойдете да ме поздравите и да ме питате нещо свързано с операта и моите интерпретации. Така правят всички, не знаех...

— Аз съм следовател — отвърна Люк. — Аз разследвам.

— Какво разследвате? Часът е дванайсет и половина, два часа съм била на сцената.

Барбара се намеси:

— Сега не е нито времето, нито мястото...

На вратата Фрея получи още един букет и благодари на някой, когото Люк не можа да види. Затвори вратата и постави цветята при огромния куп с букети.

— Съжалявам — застъпи се Люк, — но ако не ви питам сега, може да няма друга възможност. Затова кажете ми, заплашвал ли ви е някой, опитвали ли са се да ви наранят?

Емили направи гримаса.

— Имам тайни обожатели, но не врагове. — Махна към купчината с букети: — Виждате ли? Хората ми носят цветя, нищо друго.

После се обърна към Барбара и каза:

— Всичко е наред. Можеш да ни оставиш. Сигурна съм, че няма да се бавим много.

Намръщена, Барбара мина покрай Люк, набързо се усмихна на Джейд и излезе.

— Какво искаш да знаеш? — Гласът ѝ беше тих и обикновен, не като силните вокали на сцената.

— Това са само обичайни мерки за сигурност.

— Фрея се грижи за мен. Тя щеше да знае, ако съм получила някакви заплашителни съобщения.

От другия край на стаята асистентката на Емили поклати глава.

— Провери всички писма, ако искаш. Всички са от почитатели. Повечето ми казват, че съм ангел. Доста от тях пишат, че искат да спят с мен — усмихна се сладко тя.

— Догодина ще бъдеш на двайсет. Искам да кажа, тази година. Скоро ще дойде Времето.

— Така е.

Тя поседна, защото беше много изморена. Изглеждаше леко закръглена, но не чак толкова, колкото със сценичната си рокля. Люк прецени от тази перспектива, че не е и много висока. Беше почти колкото Джейд.

— Значи никой не те е притеснявал?

— Само един следовател след изтощително представление — усмихна се вяло.

— Почти приключих — отвърна Люк. — Предполагам пътуваш много.

Емили поклати глава и си сръбна от сока, който Фрея ѝ беше подала.

— Ходила ли си в Уобърн?

— Уобърн? — изглеждаше шокирана от това изказване. — Това не е ли затвор? Никога не съм била по-надолу от Ковънтри. Не мисля, че там ще ме приемат добре. Аз тях също.

— Ами в Дънди?

Тя кимна.

— Там имат прекрасна концертна зала.

— Много добра акустика — добави Джейд.

Емили я погледна и каза:

— Ти си музикантка. Затова се познавате с Барбара.

Джейд кимна одобрително.

— Била ли си в Дънди това лято? През юли? — запита Люк като се опитваше да я върне към предишния разговор.

Емили попи потта по челото си с хавлиена кърпа и сви рамене.

— Ще трябва да питаш Фрея. Тя следи графика ми.

— Няма значение — прецени Люк. — Мога да проверя в базата данни. Искан да знам дали си била там, за да се видиш с приятели или нещо подобно?

— Не — направи пауза и после добави, — музиката е моят приятел.

— Добре. Оставям ви на мира.

Люк тъкмо излизаше, когато Емили го извика:

— Следовател Хардинг?

— Да?

— Не казахте дали ви хареса рециталът ми.

— Ами, беше... изумителен глас.

Емили се засмя, виждайки неудобството му.

— Радвам се, че не ми каза, че е било фантастично, след като не ти е харесало. Оценявам честността. Ами ти, Джейд?

Джейд се усмихна:

— О, съгласна съм с теб. И аз оценявам честността.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Притиснати един в друг в хладната нощ, Люк запита Джейд за Барбара Бакли.

— Изглеждаше малко... фанатично.

— Тя е... с остарели разбирания. Пуритан — отвърна Джейд, потрепвайки по паважа пред концертната зала. — Тя е от хората, които те гледат намръщено, ако се осмелиш да се изкашляш по време на представление. За тази вечер нямаше за какво да се притеснява — цареше мъртворешка тишина. Точно както тя го харесва — замисли се за миг. — Ами твоя работен ден не приключи ли вече, криминалист Хардинг?

— Предполагам да. — Чувствайки, че трябва да се реваншира на Джейд каза — Хайде да отидем на хълма.

— Какво? Един часът сутринта е! Ще премръзнем.

— Какво друго ще правиш? Ще ходиш да спиш? Харесва ми нощта и искам да видя върховете покрити със сняг.

— Няма да видиш много.

— Погледни — Люк вдигна ръка към небето. — Каква голяма луна. Ще бъде страхотно. Хайде. Мога да отида с теб или с Малк. С теб обаче ще ми бъде по-топло.

Малк се възпротиви:

— Аз мога да топля...

Люк го прекъсна:

— Да, обаче топлокръвен ли си?

— Не.

— Ще се любоваш ли на красотата на снежните върхове на лунна светлина?

— Нямам капацитета да се любувам на каквото и да е.

— Ясно е тогава. Трябва да сме с Джейд.

— Но аз трябва да те придружавам — рече Малк.

— Не трябва ли да презаредиш? — попита Люк.

— Не.

Люк се засмя.

— Не разбираш ли от намек?

— По-добре действам, когато ми се дадат ясни инструкции.

— Окей. Това няма нищо общо със случая, затова отивай в хотела и ме чакай там.

Когато Люк плъзна картата си през четеца на пътя, веднага пред залата се спря едно електрическо такси. „Накъде предпочиташ?“ попита той Джейд, като се настаниха вътре.

— Харесва ми на Милстоун Едж, близо до Хетърсидж. Оттам има хубав изглед.

На микрофона Люк обясни „Към изгледа от пътя към Хетърсидж.“

На момента таксито отпраши напред. Движението по магистралата през Шефийлд беше натоварено, заради тълпи от празнуващи Нова година. Не беше като Лондон и другите южни градове. Там среднощните лудории са доста опасни и повечето обикалящи из улиците по това време не са доброжелателно настроени. След като оставиха Шефийлд зад гърба си, настана спокойствие. Люк и Джейд бяха сякаш последните хора на планетата.

На Бърбидж Рокс, високо над Шефийлд в посока югозапад, новата сребриста геотермална електрическа станция проблясваше в тъмнината. Три колони гъста пара се издигаха от комините. Станцията напompваше студена вода на пет километра под повърхността, където самите земни недра я загряваха. Там се превръщаше в нажежена пара, която се връщаше към повърхността и задвижваше турбина, която захранваше целия град с електричество. Сняг и лед на повърхността и огненочервени скали под земята.

Отвъд електрическата станция, тъкмо преди пътя да се спусне към малкото селце Хетърсидж се откриваше внушителна гледка към скалистите склонове в посока към Дърбишир. Всичко изглеждаше студено и тихо, замръзнало като в картина. „Поразително!“ прошепна Люк.

— Звучиш като Барбара Бакли, която говори на Емили Уондър — каза Джейд ухилено и го хвана за ръката.

— Предполагам, че е така. Но просто... знаеш, не идвам много често толкова на юг. — Пусна ръката ѝ и я прегърна през рамо. — И

теб не виждам достатъчно. Трябва да използваме времето си заедно максимално.

— Каза ми, че работиш по случая в Уобърн. Не спомена, че има връзка с друг случай от Дънди.

— Смятам, че друга Емили Уондър е била убита там през лятото, но може и да е било от естествена смърт. Възможно е да е само съвпадение.

— Но ти не вярваш да е така.

Джейд винаги успяваше да прочете мислите му.

„Не.“

— Джорджия Боуи е в Дънди — каза тъжно Джейд.

Люк откъсна поглед от смразяващата хълмиста гледка и погледна към своята забранена приятелка. Можеше да види, че ѝ е тежко заради биоложката, за която някой ден ще бъде женен Люк. „Тук в Шефийлд има един художник. Дори не си ми казала името му, но властите ще те омъжат за него, когато ви дойде Времето.“

— Да. — Тя нямаше повече думи и прегърна силно Люк.

— Никога не знаеш какво ще донесе новата година.

Джейд се загледа нагоре. „Виж небето.“

Беше идеално ясно като проекцията, която Малк пускаше към тавана на спалнята на Люк, за да му помогне да заспи. Усмихна се. „Знам какво си мислиш.“

— Точно като в нощта, в която напуснахме Бирмингам. Толкова много звезди.

— В училище разказваше, че е било лошо, глупаво и романтично.

Джейд се засмя тихичко. „Не си спомням Малк да е бил там и да записвал каквото съм казала.“

— Малк не ми е нужен, за да си спомня всичко от онази нощ.

Джейд го пощипна. „Жалко, че не можеш да накараш властите да преразгледат правилата за бракосъчетание, след като вече си в криминалистиката.“

Люк поклати глава. „Така е. Но задачата ми е да съблюдавам реда, не да го променям.“

В топлата хотелска стая Люк хвърли поглед към Малк и каза „Е? Забеляза ли нещо в гримьорната на Емили Уондър?“

— Както заръча съм сканирал всяка налична повърхност с видима светлина. Записал съм прекалено много артефакти, за да ти ги изреждам на глас. Интересува ли те някоя конкретна находка?

Люк се усмихна. Интересуваше го нещо очевидно и обясни „Да. Една контактна леща. По-точно такава леща, която пасва на предписаната на ЕУ-2 в Уобърн.“

— Не е открита.

— Това и очаквах. Ако контактната леща е изпаднала от окото по време на нападението, може да се е озовала на палтото на убиеца. Палтата на оперната певица не бяха на показ. Без значение, инструкциите остават, Малк. Всеки път, когато интервюирам някого, сканирай всяка видима повърхност за контактната леща. Ако носят палта ги сканирай още по-внимателно.

— Записано.

— Няма да те питам за резултата всеки път. Само кажи, ако се натъкнеш на нея. А точно сега — каза, поглеждайки към часовника светец на телеекрана — си лягам. Ако имам късмет ще успея да подремна малко преди пак да се наложи да ставам.

Инструкторът Клинт Гарет пристъпи напред със странна усмивка, застинала на устните му. „Тази сутрин“, анонсира пред седмия випуск на Единбургското училище, „убих един човек“. Направи пауза, през която гледаше гневно всеки един от учениците и очакваше шокиращата новина да ги обземе. „Убийство“, каза зловещо, все едно беше развълнуван, засрамен и горд в същото време. „Взех ножа и го вдигнах високо над главата на жертвата ми.“ Играеше сцената драматично, вдигайки ръката си. „Тя беше застинала в уплаха от това, което щеше да ѝ се случи. Напълно неспособна да направи каквото и да е движение. Трябваше да видите ужаса на лицето ѝ. Докато още беше вкаменена от страх, забих ножа дълбоко в гърдите ѝ и с това се приключи. Деянието бе сторено. Захвърлих ножа и побягнах.“

Ърл Димок побутна момичето до него, отправи поглед към прозореца и прошепна:

— Пак вали сняг.

— Шшшт — каза Тина. — Слушам.

— О, извинявай, не се съмнявам.

Тина обичаше многото сняг, пързалката на хълма, лъскавия, гладък лед, боевете със снежни топки и дъха, който излизаше като пара, но повече обичаше уроците на инструктор Гарет. Следващата година Тина щеше да специализира криминология. И когато напусне училище, беше убедена, че ще стане криминален следовател.

Господин Гарет спусна ръката си и се усмихна широко.

— Ще ви споделя, че до няколко минути в стаята ще връхлети криминален следовател със своята Мобилна апаратура на лабораторията по криминология и ще ме обвини в убийство. Но защо?

Тина вдигна ръка.

— Защото сте оставил прекалено много следи.

— Какви например?

— Дрехите ви ще бъдат покрити с кръв. Оставил сте и стъпки вероятно. А също и ножа. По него ще ви разкрият, особено ако има пръстови отпечатьци.

Стойки пред яркозелената дъска на класната стая, инструктор Гарет се засмя.

— Точно така. И това е само за начало. Един добър криминален следовател ще открие стотици други улики, които сочат директно към мен. — Почуди се за миг и поклати глава. — Не, това не е правилният начин. Най-важната улика на мястото на жестоко престъпление е оръжието, с което е извършено. Това свързва жертвата с извършителя. Винаги предоставя следи — отпечатьци от пръсти, белези, производител, доставчик — и те винаги водят до виновника. Затова, ако искам да съм успешен убиец, не оставям оръжието. И не го скривам. Скрытите оръжия биват намерени — рано или късно — от някой криминален следовател или мобилната апаратура. Нож или пистолет хвърлени в езеро, незамръзнало езеро — добави със самодоволна усмивка — ще бъдат открити по един или друг начин. Мобилните умеят да сканират под вода до около метър дълбочина. Може да бъдат наети водолази да претърсват. Понякога дори криминалният следовател може да нареди езерото или язовира да бъдат източени. Не. Ще ви кажа, най-добрият начин никога да не открият оръжието ви е да използвате такова, което после може да се унищожи, без да оставя и следа. Ако не искам да бъда хванат, винаги трябва да унищожавам оръжието. Без пропуски. И не използвам

пистолет, защото оставя куршуми, а това е още една връзка между мен и престъплението.

— Ами дрехите ви, господине? По тях има кръв.

— Изгорете ги до последната нишка. Но най-добре на първо време не допускате да бъдат опръскани с кръвта.

Още по-дръзко Тина попита:

— Е тогава кое е идеалното оръжие?

Инструктор Гарет се засмя.

— Имаше добра идея в последното си есе, доколкото си спомням. Но не съм тук, за да ти кажа как да извършиш перфектното убийство, Тина. Това са уроци за бъдещата ви кариера и ви давам насоки, свързани с криминологията, ако решите да следвате това. В една част от курса ще ви покажа как криминалният следовател решава случая, ако няма сведения за оръжието. Това е една от най-трудните му задачи.

Ърл вдигна ръка:

— Може ли един следовател да променя закона?

— Щеше да го знаеш — въздъхна господин Гарет, — ако беше слушал малко, вместо само да говориш, Димок. Не. Определено не. Работа на следователя е да съблюдава реда, а не да се меси в него. Ако искаш да промениш нещата, трябва да си избереш друга професия. Пробвай с политика.

Тина знаеше, че Ърл не е решил още. Беше ѝ споделил, че се разкъсва между политиката и музиката. Мозъкът му го карал да поеме по пътя на политиката, но сърцето му бленувало за класическа музика. Операта му беше любима.

ПЕТА ГЛАВА

Емили Уондър се опря на металната рамка на леглото и болезнено бавно се свлече от него. В готовност до нея стоеше санитар, който само очакваше старата дама да му подаде ръка, но тя бе твърдо решена да се бори сама.

— Браво. Добре се справяш — каза Алфи, сякаш говореше на прохождащо дете. — Подготвил съм сауната точно както я предпочиташ.

Емили се заклатушка из стаята, спря се да отдъхне за миг и потегли надолу по коридора към сауната. Санитарят следваше внимателно всяка нейна крачка и беше като предпазна мрежа, в случай че се спънеше.

По средата на обкованата с дъски стаичка се намираше огнище с нагорещени въглени, като за барбекю в някоя горска хижа. Алфи помогна на Емили да съблече нощницата и да си сложи хавлиения халат, след което тя седна удобно в един стол. Срина се върху него с тежка въздишка.

— Харесва ти, нали? — попита Алфи, поднасяйки под носа ѝ любимото етерично масло.

Тя кимна едва забележимо:

— Помага ми да се справя с болката. Така успявам да раздвижа малко старите кокали сутрин.

— Ще го сложа и ще те оставя.

След като постави малката бутилка върху въглените, пластмасовата обвивка се стопи, маслото започна да пращи и в стаята се разнесе приятен аромат на сладки подправки. Облак бял дим обгърна помещението.

На вратата санитарят се обади: „Наслади се на момента!“.

Емили не се опита да извие врата си към него, защото той и без това беше много крехък, но намери сили да поклати уморената си глава отново. Алфи затвори вратата и моментално тя притвори очи, изстена и пое дълбоко от тежкия аромат в стаята.

Възрастната дама се беше свлякла върху единствения стол в сауната. Ако не беше така безкрайно неподвижна, човек би си помислил, че е задрямала. Много е вероятно да се е унесла и да е намерила смъртта си в съня, тъй като не бе направила дори и опит да се вдигне, да дръпне аварийното въженце, да се бори за живота си или пък да се опита да стигне до вратата.

Люк нареди на Малк да претърси всички бази данни, колкото пъти е необходимо за смъртни случаи на жени с името Емили Уондър. По-рано същия ден Малк беше разбрал за смъртния случай в този дом за стари хора в Йорк и веднага беше изпратил молба до властите Люк да се заеме със случая. Беше се постарал също така всички сведения по случая с ЕУ-1 да бъдат дадени на разположение на Люк.

— Е — каза Люк, — това отговаря на един въпрос, който си задавах. Първите две жертви Емили Уондър приличаха малко на оперната певица и убиецът можеше да ги е сбъркал с нея. Обаче никой няма да сбърка тази.

— Според документите е била на възраст седемдесет и осем години.

— Не е била нападната, намушкана или застреляна. Но имам усещането, че причината за смъртта не е естествена.

— Един лекар потвърди, че смъртта е настъпила преди три часа. Той предположи, че е сърдечна или дихателна недостатъчност, но не е извършил конкретни тестове. Беше решил да обяви, че смъртта е настъпила вследствие старост, но тогава се намесих аз.

— Хм. Истина е, че не би направило никакво впечатление на някой, който не е запознат с предходните два случая. — Избърса потното си чело, докато се разхождаше из влажната стая.

— Знаеш ли какво си мисля?

— Не.

— Мисля, че е била отровена.

— Няма достатъчно доказателства. По кожата ѝ няма никакви пробождания.

— Може да я е погълнала. — Люк се спря край тлеещата жаравя. Загледа се в горещите въглени и се усмихна. — А може и да я е

вдишала. Някой може да е сложил нещо в жарта, което да е произвело отровна пара.

— Тогава да анализираме въздуха. Може би във въздуха са останали някакви газове.

Две минути по-късно Малк обяви, че е идентифицирал съвсем незначително количество на водород цианид.

— Отравяне с цианид — промълви Люк, навеждайки се над неподвижните ръце и крака на ЕУ-3. — Не мога да го усетя, но да, май е по-розова от обикновено. Трудно е обаче да се каже, без да знам какъв е нормалният тен на кожата ѝ. Накарай от патологията да направят тест за токсичност за цианид. Това ще бъде някакъв вид дихателна недостатъчност — цианидът замества кислорода в кръвта, което води до задушаване. — Обърна се към Малк. — Смъртта при отравяне с цианид е почти мигновена, нали?

— Потвърдено. Клетките страдат от недостиг на кислород и смъртта настъпва за секунди. Човешко същество не може да издържи на повече от петнайсет минути на излагане на този газ.

— ЕУ-1 не беше такъв случай, нали?

— Не. Всички тестове за токсичност бяха отрицателни. Кислородът в кръвта беше в нормални граници. Всички органи спрели да функционират за броени часове.

— Добре, но как се е появил тук този водород цианид? От какво се получава при горене?

— От няколко вещества. Може да е от някои видове пестициди и пластмаси, съдържащи азот, най-вече акрилни фибри — вълна, коприна и найлон. А също и от ядките на праскови, кайсии, череши, бадеми и сродните им плодове.

— Ясно — каза Люк. — Извикай патолозите. А аз ще си поговоря с персонала тук.

Алфи Доусън отвори едно голямо шкафче, за да покаже на Люк къде държат етеричните масла за сауната.

— Виждате ли — каза санитарят, — хората при нас харесват различни масла. Един-двама не могат да понасят парфюм, а пък други не могат без него. Някои искат лечение с органични билки, други —

не. Но като цяло, както може да видите, всяко масло носи етикет на съответния човек, при когото се ползва.

Всяко отделение на шкафа беше ясно маркирано с имена и в него стоеше по едно малко пластмасово шишенце, съдържащо смеси от различни води и масла.

Погледът на Люк веднага се спря върху онова, на което пишеше Е. Уондър.

— Това, което сте взел тази сутрин от тук беше ли по-различно по някакъв начин?

— Не съм забелязал. Иначе нямаше да... разбирате ме. — Мъжът изглеждаше съсипан. Трябва да е осъзнал от запитването на Люк, че без да иска е доставил смъртоносния коктейл. — Всички сме много потиснати от случилото се. Не знам какво да ви кажа. Ужасно е.

Люк нямаше нужда да му казват. Съчувствено кимна с глава и продължи с въпросите си:

— А кой има достъп до този шкаф?

Алфи сви рамене.

— Той не се заключва.

— Тогава ще трябва да анализираме всяко шише в лаборатория. — Обърна се набързо към Малк, който сканираше шкафа за отпечатъци и други следи. — Извикай агент, който да се заеме с това.

— Дадено.

Двамата с Алфи продължиха разговора. Люк го посъветва:

— Недейте да използвате повече тези шишенца и не давайте на никой да ги пипа. Ще ми е нужен и списък с целия персонал, който работи тук и на всички посетители.

— Мобилната апаратура с вас може да влезе в базата данни на дома и да види всички работници и хора на лечение, но не и посетителите... това ще е трудно.

— Нима не водите списък?

— Не. Имаме доста обитатели. А и доста приятели и партньори, които постоянно идват и си отиват.

— Вие и колегите ви ще можете ли да различите някой новоодошъл от постоянните ви гости? Някой, който се отличава от тях?

Алфи затвори шкафа и въздъхна бавно.

— Искате прекалено много от нас.

— Откъде взимате маслата? Кой ги приготвя?

— Една фирма, казва се „Луксозно здраве и красота“.

— А кой знае, че Емили обича лечението в сауна с етерични масла?

— Кой ли не. Тя се хвалеше навсякъде. На всеки, който ѝ дойдеше на посещение разказваше колко добре се чувства от сауната.

— Колко време прекара в нея?

— Точно двајсет и пет минути. Сам нагласих таймера. Двајсет минути релаксираща терапия и след това парата и ароматите се изсмукват от системата за вентилация. Открих я пет минути по-късно.

— Благодаря. Това е всичко засега. — Преди да си тръгне Люк нарочно се позабави и запита — Освен... Няма особено значение, но случайно да сте бил в Уобърн наскоро?

— Уобърн? — Санитарят направи гримаса. — Не.

— Какво ще кажете за една опера?

Алфи се смръщи в изумление:

— Какво?

— Мога да проверя списъците с всички, които поръчват билети в този район, но ще отнеме доста време. Обичате ли операта?

— Всичко бих направил, за да избегна ходенето на опера.

— Напълно ви разбирам — усмихна се Люк. — Аз също не съм почитател. И навярно не бихте се сетил за онази Емили Уондър, нали?

— Чувал съм за нея, но не — Алфи поклати глава, — съмнявам се, че ще я разпозная, ако я срещна някъде.

Веднага след като напуснаха сградата Люк каза на Малк:

— Изтегли информация за всички посетители на оперни представления в района за последната една година и ги сравни със списъка на персонала и пациентите. Виж дали има съвпадения в двата списъка и ми кажи.

— Търся.

Люк прокара идентификационната си карта през магистралния четец и каза на Малк:

— Изпрати ми резултатите в таксито. Очаква ни дълъг път. Докато пътуваме ще е добре да ми резервираш една стая някъде в Дънди. И се постарай в хотела да предлагат плодове от нар.

Северният път не беше познат на Люк. За късмет пътуването беше много по-приятно. От главната лента, която се виеше през хълмове, долини, гори и малки градчета, Люк не видя никъде изоставени сгради, изпотрошени таксито, захвърлени безполезно в канавката или пък крайпътни бандити и запустели, неподдържани паркове.

Взирайки се през прозореца рече:

— Знаеш ли, че ненавиждам случаи без оръжие много повече, отколкото убийства без мотив. И двете крият много трудности. В случая имаме мотив, въпреки че не мога още да го разбера. Някой убива жени, които се казват Емили Уондър. Но нямаме нито едно оръжие. Досега се натъкнахме на намушкване с неизвестен инструмент и отравяне с незнаен източник на цианид — дупка в гърдите и тънка струйка остатъчен газ, без каквито и да е намеци за извършеното престъпление от страна на убиеца. Може да сме по следите на някакъв непознат токсин. — Поклати глава. — Трудно е да се оттласнем от земята като имаме толкова много неизвестни.

— Искаш да полетиш ли?

— Не — усмихна се Люк и добави, — имам предвид да постигнем някакъв прогрес. Знаеш ли, ако и ЕУ-1 е била убита, а аз се обзалагам, че е била, време е да ми изготвиш списък с всички Емили Уондър, които живеят в страната. Или поне онези, които още за живи. Първите три може да са само върха на айсберга.

Малк беше стъписан.

— Подозирам, че използваш определение на думата айсберг, което не присъства в моя речник. Твоето изречение не носи никакъв смисъл за мен.

— Това значи, че убитите три жени може да представляват само началото. А колко са общо?

— Четиридесет и четири.

— Е, май имаме доста време. Прегледай ги всичките — възраст, местонахождение, професия, известни интереси към класическата музика, здравословни проблеми, инциденти или нападения. Няма да мога да запомня всичко, но искам да го чуя.

— Приключих с анализа на дома за стари хора в Йорк и базата данни за театрите.

- И какво?
- Какво искаш да направя с информацията?
- Каж ми дали някой свързан с дома е ходил на опера наскоро.
- Двама.
- Имат ли връзка с ЕУ-3 или Алфи Доусън?
- Неизвестно.
- Окей. Запомни ги, но засега първо ми дай всичко за Емили Уондър.

ШЕСТА ГЛАВА

ОТ време на време редица въздушни турбини, осигуряващи хранване за автоматичните таксита, прорязваха хълмистия пейзаж. Високо над автомобилната писта перките им бръмчаха под напора на бурния вятър. Люк наблюдаваше голите скалисти склонове и фермите, докато Малк редеше слова лишени от всякаква емоционалност край него, изреждайки цялата налична информация от файловете на Властите за всяка една личност с име Емили Уондър. Имаше две бебета и три деца по-малки от седем години. Трийсет бяха в училищна възраст. Останалите бяха възрастни и живееха пръснати из цялата страна. Люк предсещаше, че няма да имат удобна за разследване база. Предположи, че ще пътува доста — точно като оперна звезда, която обикаля на турне от едно място на друго.

Когато Малк приключи, Люк каза:

— Искам да говоря с три от тях. Съдебният учен от Милтън Кейнс, момичето от Година Десета, което учи криминология в Единбург и инструкторката по информационни технологии от Бристол.

— Регистрирам.

— Властите имат ли регистър на всички, които използват таксита? — Запита Люк. — Дали мога да открия кой е бил в Уобърн, Дънди и Йорк по време на смъртните случаи?

— Не. Тази база данни би била прекалено обемна за поддръжка. Освен това Властите го считат за нарушение на личната свобода.

— Жалко. И все пак кой би могъл да каже дали шишенцето, което е повалило ЕУ-3 — ако наистина то е причината — се е озовало в онзи шкаф преди дни, седмици или месеци.

Люк беше свалил непромокаемото яке и пухенката си, но въпреки това му беше топло. Таксито се спусна скоростно по Тайн Бридж и се устреми към покрайнините на Нюкасъл с живописните му пейзажи и известното спортно училище. Люк добави:

— Мога да изискам проследяване на конкретен човек, ако би помогнало на случая.

— Потвърдено. Но аз трябва да одобря молбата ти. Имам критерии, изискващи солидни доказателства срещу хората, преди да бъде приложено проследяване към идентификационната им карта.

— Мога ли да наблюдавам Барбара Бакли или Алфи Доусън, санитарят?

— Не и преди да имаш достатъчно доказателства срещу тях.

— Поне не е проблем да разбере къде е певицата Емили Уондър. Само трябва да проверя датите на турнето ѝ. Наскоро да е правила спектакъл в Йорк?

— Да, преди две седмици.

— Ами в Дънди?

— През юли миналата година е била на турне между Глазгоу, Абърдийн, Единбург и Дънди.

— Хм. Искам Властите да пратят агенти да се уверят, че всяка една Емили Уондър е жива и в безопасност. Интересно ми е дали има и друга, която се е оплакала, че е била нападната.

— Предавам молбата.

— Не съм убеден обаче, че Властите ще дадат на всяка отделен пазач.

— Искаш ли да кандидатстваш за четиридесет и четири бодигарда?

— Може би да — пое си дълбоко въздух, — но мисля, че знам отговора.

Преминаха покрай долчинка покрита със сняг. На места се бяха образували дълбоки преспи, но Властите поддържаха коридора за таксите почистен. На пистите на отсрещния склон се провеждаха уроци по ски и един фермер бавно се тътреше след една отклонила се от пътя овца.

Люк измъмри под носа си: „Какъв човек би убивал по списък?“. Сви рамене.

— Ще го нарека Кю. Като буквата Q, която може да се използва като кратък вариант на K-E-W, Kills Emily Wanders. А може пък Кю да е самата Емили Уондър. Може да е толкова обсебена от славата си и това, че е уникална, че да иска да няма друга като нея, дори със същото име. Макар и тя съвсем да не ми изглежда смахната.

— Не откривам никакви тежки рани или разрези по тялото ѝ.

— Не, не. Това значи луда, шантава — изхили се Люк. — А може просто да го прикрива умело. Не знам. По-вероятно е Кю да е похитител или маниакален фен — някой като Барбара Бакли. Тя не спомена ли, че Емили е уникална?

— Тя каза: „Вие сте уникална. Неповторим глас. Брилянтен! Благодаря ви много!“.

— Е, няма да направи любимата ѝ пойна птичка уникална, ако убие всички други Емили Уондър на света. Някой откачен тип като нея може да реши да изтреби всички с нейното име.

— Хипотеза.

— Не разполагам с нищо друго в момента — призна Люк. — Предполагам, че има музикални критици или журналисти, които имат своите странни мотиви. А убийствата може да са заради някоя от другите четиридесет и три жени и да няма нищо общо с певицата. Може някоя друга да иска да бъде уникална. Или иска да бъде забелязана и да стане звезда като Емили Уондър. Убийството ти носи слава, в известен смисъл. Пускат те по телеекрана повече, отколкото оперната суперзвезда. Ако това е вярно, на прицел е Емили, суперзвездата. Кю обаче е много коварен. Много хитро от негова страна да не ми остави никакво оръжие, което да изследвам. Явно е запознат с криминологията. Ето защо искам да разпитам тези три Емили Уондър — направи пауза и после добави — и се надявам ЕУ-1 да разкрие нещо повече по случая.

Пътят беше осеян с дълги, внушителни мостове: Нюкасъл, Единбург и накрая над главното пристанище на Дънди. Когато падна мрак, на отсрещния край на речното устие закипя живот. Таксито на Люк прелетя през моста Тай, дълъг три километра, спускащ се право към центъра на Дънди. Железните парапети от двете страни, които приличаха на решетки на затворническа килия, разкъсваха пейзажа на падащ мрак над града.

Докато таксито взимаше рязък десен завой по пешеходната алея Ривърсайд, за да спести време, Малк каза: „Имам решение от Властите за четиридесет и четирите бодигарда. Смятат го за непрактично.“

— Каква изненада.

— Нелогично — отвърна Малк. — Ти очакваше да ти бъде отказано.

— Казва се сарказъм, Малк. Провери си данните. Както и да е, пристигнахме.

Електрическата машина спря на ярко осветената стоянка за таксито и вратите се плъзнаха назад автоматично. Дънди ги посрещна с леденостуден полъх на вятъра.

Тялото на ЕУ-1 отдавна вече беше кремирано и затова Люк и Малк не можеха да го инспектират. Но затова пък Люк прегледа заключенията на патолога, който е провел аутопсията и започна да го разпитва дали има възможност да е била отровена.

Патологът изглежда се засегна, че мнението му бе подложено на съмнение от криминален следовател, който беше трийсет години по-млад от него.

— Токсичността е отрицателна.

Люк се обърна към Малк:

— Има ли токсини, които са смъртоносни дори и в количества по-малки от тези, които могат да бъдат засечени при тестовете?

— Потвърдено.

— Например?

— Най-отровните субстанции се правят от естествени съставки — обясни мобилната апаратура. — Рицинът е смъртоносен дори и в количества под засичаните при тестовете. Една хилядна от грама е достатъчна да убие човек. Добива се от семената на рицина, *Ricinus communis*. Тетродотоксинът, отрова, която се разпространява от някои видове жаби, тритони и морски същества като рибата балон, е едно от най-токсичните вещества в света. Десет хиляди пъти по-смъртоносен е за хората от цианида.

Люк го прекъсна. „Окей. Схванах идеята.“ Обърна се към патолога и го запита:

— Въпросът е, ако е била отровена с нещо, което е нямало как да засечете с техниката, дали има данни как може да е проникнала тази отрова в тялото ѝ?

— Имаше микроскопични пробождания на лявата ръка, но те бяха от бодлите на кактус. Бях много внимателен. Изследвах ги. Тя се е убола от бодлите на крушовиден кактус, чийто плодове се ядат, това е всичко.

— Има ли начин отровата да е била по тези бодли?

Патологът сви рамене. „Няма как да разберем. Възпалението изглеждаше нормално за едно такова убождане.“

— Други убождания имаше ли?

Той поклати глава.

— Колко внимателно погледнахте?

— Много. Винаги, когато причината за смъртта е неизяснена гледам внимателно.

— Кажете ми за съдържанието на стомаха ѝ. Според доклада последно е яла риба.

— Да. Риба и салата.

— Какъв вид риба? — запита Люк.

— Нямам представа, но не е била отровна. Най-вероятно е била съомга.

— А дали не е била риба-балон и да не сте засякъл малкото количество отрова?

Патологът се изсмя енергично. „Та кой яде риба-балон?“

Малк се намеси: „Това е деликатес в Япония, наречен фугу и има средно по сто смъртни случая на година от него.“

Отхвърляйки идеята, патологът измърмори:

— Тук не е Япония. Не съм чувал да се предлага някъде в Дънди.

Отвън пред болницата Люк пое дълбоко дъх от леденостудения въздух.

— Време е да посетим специалист — каза и сърцето му трепна. Имаше лошо предчувствие.

СЕДМА ГЛАВА

Джорджия Боуи беше красиво момиче на същата възраст като Люк. Беше умна и духовита. За Властите тя представляваше идеалния му партньор. Може и да бяха прави, но искрицата между тях я нямаше. И въпреки че ги смятаха за идеална двойка, това не значеше, че Люк непременно ще се влюби в нея. Не можеше. Защото беше луд по Джейд Върнън. Разликата в професиите им правеше тяхната връзка съвсем неуместна. Затова законът забраняваше да се обвържат, обаче чувствата му не можеха да бъдат подложени на безчувствен научен анализ. Люк беше убеден, че не желаше да прекара живота си с избора на Властите.

Джорджия работеше в резервата за животни на Дънди, точно до пешеходната алея Ривърсайд и сложния лабиринт от кейове. Последният път, когато Люк я беше видял — в Бирмингамското училище — кестенявата ѝ коса беше много дълга. Оттогава я беше скъсила в елегантна прическа до раменете, но по чорлавост и цветово многообразие въобще не можеше да настигне Джейд.

Сред тежката и мрачна атмосфера на залата със земноводните влечуги Люк я поздрави неловко.

— Здравсти! Честита нова година. Как си?

Лицето на Джорджия се озари, като видя момчето, на което винаги се бе възхищавала. Приблужи се и докосна ръката му нежно. После също толкова срамежливо се отдръпна.

— Добре съм. А ти?

— Да. Пак работя по един случай, но съм добре. — Поогледа осветените терариуми наоколо. В най-близкия до него арлекинови жаби и ярко оцветени калифорнийски тритони поглъщаха жадно изкуствените лъчи от лампата над тях. — Хубаво местенце.

— Каквото и да стане там отвън — каза тя, поглеждайки към изхода — тук винаги ще е тропическа жегата. А на мен се пада честта да се грижа за едни от най-странните и в същото време едни от най-красивите същества на планетата.

— Като мен — беше готов да се пошегува Люк, но размисли. Вместо това каза: — А има ли някои опасни от тях?

— Само ако им подадеш ръката си, а това не може да стане. Терариумите са херметически затворени. Както и да е — продължи тя, — не ми каза защо си дошъл.

— Ами, отчасти да те видя... но и да те питам нещо.

— Хайде да пийнем по нещо — усмихна се тя. Люк я последва през залата със земноводните и двамата се отправиха към кафенето. Попита го от любопитство как се справя с престъпността по южните части. После го осведоми за новостите около нейната работа. Когато приключи, направи кратка пауза, преди да запита „Как е...“ и се спря, без да завърши въпроса си.

Люк предположи, че е щяла да го попита за Джейд. Реши, че се е отказала поради страха да не разбере, че отношенията му с Джейд не са се влошили заради разстоянията, които ги делят.

— Няма значение. — Джорджия поклати глава. — Какво щеше да ме питаш?

На Люк му олекна. Изобщо не му беше лесно да разговаря за връзката му. Предпочиташе да говори за убийствата. Разказа ѝ за случката с ЕУ-1, но без да споменава имена. Не каза нищо и за другите две жертви с името Емили Уондър.

След като го изслуша внимателно, Джорджия каза:

— Звучи ми странно. Сигурен ли си, че не е починала в съня си?

— Деветдесет и девет процента.

— Но ако е била будна щеше да извика помощ или да изкрещи.

— Принципно, да. Според записките, които имам не са били чути никакви шумове от жилището ѝ и също така не е провела никакви разговори по телефона. Но въпреки това смятам, че е била убита.

— Хората, които ги убиват, обаче се борят и крещят.

— Може да не е могла да се движи или да говори.

Изражението на Джорджия стана сериозно и замислено.

— Това исках да те питам. Чудя се дали не е отрова, която парализира, преди да те убие.

Джорджия започна да кима бавно.

— Прав си. Тетродотоксин или ТТХ на кратко.

— Това е на първите места в списъка ми. Може ми някой от тук да разполага с нея?

— Бъзикаш се! Все пак си в резервата за животни на Дънди, известен със своите земноводни, влечуги и морски обитатели. Много малко видове произвеждат ТТХ. Всъщност знаеш ли, че не животните я произвеждат. По-заплетено е. — Пое глътка от напитката си, преди да продължи. — Може да се открие в калмарите, рибата балон, синия октопод, ксантидските морски раци и други подобни на тях, но всъщност е бактерия, която се казва вибрион и живее във вътрешностите им. Тя произвежда веществото. Може да бъде извлечена от тези животни. За някой, който знае какво прави не би било проблем да отгледа вибриони в лаборатория. Лесно, но опасно. Накрая все едно се намираш във фабрика за отрови.

— Но хората ядат риба-балон, нали?

С дяволита усмивка отвърна:

— Само онези, които предпочитат основното им ястие да бъде с елемент на опасна изненада. Като да се храниш върху опънато над земята въже. Натравянето с фугу е гадно. Достатъчно е много малко количество от ТТХ, за да блокира нервната система, но не успява да стигне до мозъка. Така смелчагата дегустатор си отива бавно и в пълно съзнание. Това се връзва с твоя случай.

— Някой в резервата проявява ли особен интерес към ТТХ или към съществата, които го произвеждат?

— Не ми е известно.

Люк замълча, докато сервитьорката отнасяше празните чаши. После попита:

— Някое от отровните животни да е изчезвало през лятото? Знаеш ли? Трябва да е било точно преди да започнеш работа тук.

Тя сви рамене.

— Ако беше изчезнало, охраната щеше да говори за това. Но не съм чула такова нещо.

— Може ли да разгледам животните? — попита Люк.

— Разбира се — отвърна тя. — Вече видя някои от тях като арлекиновите жаби и калифорнийските тритони — стана и продължи. — Хайде. Ще те заведе до аквариума. В същата сграда при земноводните е.

Аквариумите бяха ярко осветени, за разлика от коридорите между тях. За рибата-клоун, синия октопод, пъстрата ангелска рибка и ксантидските морски раци бяха осигурени отлични условия. Водата,

температурата и бълбукация кислород се контролираха стриктно, а храната им се разпределяше внимателно. Но въпреки всичко това аквариумът приличаше на затвор за морската фауна.

— Щастливи ли са? — попита Люк.

— Щастливи ли?

— Мхм. Изглеждат добре, но сигурно предпочитат да са в океана.

Джорджия се засмя.

— Съмнявам се. Тук водят луксозен живот.

— Рибите нямат понятие какво е щастие — възрази Люк. — Като теб, вероятно — обърна се той към мобилната му апаратура.

— Потвърдено.

— Виж — каза Джорджия и посочи с пръст. — Рибата балон ти прави представление. — Рибата се беше издула и наистина приличаше на балон с бодли. — Бодлите ѝ не са опасни. Само за сплашване са. Но ако те не отблъснат хищника, който бъде достатъчно глупав да я пожелае за обяд, ще го застигне болезнена смърт. Отровата е в кожата, черния дроб, червата и репродуктивните органи.

Докато се взираше в плуващия игленик Люк добави:

— И затова не е добра идея да я сграбчим с голи ръце.

— Това ще бъде последното нещо, което ще направиш в живота си.

Люк огледа аквариума. За един посетител бе невъзможно да се добере до някой от видовете зад стъклото.

— Извинявай, Джорджия — каза той, — но ще ми трябва списък на охраната, на онези от тях, които имат достъп до тези аквариуми.

— Това сме аз и още няколко човека. Ще ги дам на Малк да ги свали.

— Мерси. Има ли друг начин някой да се докопа до ТТХ?

Погледна към Малк колебливо и му съобщи:

— Недей да го приемаш буквално.

Джорджия се замисли:

— Предполагам, че има. Сигурно има хора, които си отглеждат риба-балон и подобните ѝ като домашни любимци. Трябва да разберем дали има доставчик на такива животни. А може да има и ресторант, който предлага фугу. Тогаваше ще трябва да открием и доставчика на ресторанта. Като се замислиш, възможностите са много.

Люк кимна и въздъхна.

— За този случай не може да се каже, че върви бързо. Малк, изпрати съобщение до всеки ресторант в околността. Питай дали имат фугу в менюто си или дали са имали миналото лято. И после провери в болницата дали някога са имали случай с натравяне с фугу. — Погледна към Джорджия и каза: — Всички, които влизат в резервата, трябва да се регистрират с картите си, нали? Така направих и аз.

— Да. Защо?

— Шефовете ви пазят ли архив с данни за посетителите?

— Нямам представа — отвърна с присвити рамене.

— Малк, разбери, моля те. Искам да знам всеки дошъл в деня, в който Емили Уондър е умряла.

— Емили Уондър? — опули се Джорджия, чувайки името на жертвата за първи път. — Очевидно не е звездата Емили Уондър.

— Не. Тя още си е съвсем жива и предизвиква земетресения, където пее.

Малк беше готов да оспори коментара на Люк, но Джорджия го изпревари:

— Мисля, че е страхотна.

Как Властите можеха да изчислят, че двамата си подхождат, ала не можеха даже да уцелят музикалните им предпочитания? Люк каза:

— Най-добре да тръгвам, Джорджия. Имам да довърша някои неща. Много ти благодаря.

— Предполагам, че не си получил...

— Какво?

Джорджия го гледаше право в лицето.

— Сигурно, не си получил известие от комисията по обвързването.

Изглеждаше толкова привлекателна и мила. Люк не желаше да я разочарова. Поклати глава.

— Точно сега е малко трудно да ме хванат на мушка. Властите няма да знаят коя комисия по обвързването трябва да ме разпредели. Но имаме четири години до Времето, Джорджия.

— Три и половина.

— Предостатъчно.

— Щом казваш. — Приблужи се към него и неочаквано го целуна за довиждане.

Люк плъзна идентификационната си карта през защитното табло на комплекса от жилищни блокове и влезе вътре. Вместо да използва асансьора запрепуска по стълбите като прескачаше по две наведнъж и стигна до третия етаж. Там видя мъж, който се моташе пред апартамента на Емили. Беше нисък, към трийсетгодишен, но рошавата му брада и ниско нахлупения каскет го състаряваха. Като забеляза Люк, се втурна към асансьора.

На мига Люк се спусна обратно към стълбите, за да го пресрещне.

ОСМА ГЛАВА

На приземния етаж Люк се почувства глупаво. Беше предположил, че човекът ще се отправи към изхода, за да избяга от сградата, но асансьорът се беше качил до осмия етаж. Люк въздъхна и каза на Малк:

— Дай описание на човека на Властите и кажи веднага да изпратят агент насам. Сградата да е под наблюдение, докато разберем кой е.

Люк се качи до осмия етаж с асансьора, но разбира се, от брадаткото с каскета нямаше и следа. Върна се до апартамента, в който до преди месеци беше живяла ЕУ-1. Новите обитатели, възрастна двойка актьори от театър Кеърд, вторачено изучаваха идентификационната карта на Люк. Озадачен мъжът на име Джоузеф промълви:

— Много сте закъснял, ако идвате да търсите момичето, което е било тук.

Игнорирайки забележката му Люк попита:

— Веднага след нейната смърт ли се нанесохте тук?

— Явно е била известна. В коридора имаше купища букети с лилии, когато тя... си отиде. Брат ѝ и цял куп приятели дойдоха за кремацията. Предполагам... знаете... свързано е с начина, по който е починала. Ужасно.

Обикновено при смърт има мемориално тържество, за да се почете делото и живота на човек, но ЕУ-1 не бе живяла толкова дълго. Поне кончината ѝ е била отбелязана от близките. Люк би желал да можеше да се присъедини към тях. Но точно в този момент по-скоро търсеше отговор на въпроса си: „Веднага след това сте се нанесли. Кога точно?“.

— Малко променихме обзавеждането, макар почти да не се налагаше. Тя си го поддържаше много спретнато, нали, Черел?

Очевидно актьорът не се стараеше да следи въпросите на криминалния следовател. Използваше ги като повод да каже нещо,

което е сметнал за важно или интересно. Партньорката му охотно кимваше, когато той поискаше мнението ѝ.

— Колко време след като тя почина се нанесохте?

— Отначало никой не го искаше. Смятам, че беше... знаете... заради смъртта ѝ, но мястото не определя личността, нали Черел? Личността е тази, която определя мястото, най-вече личното пространство, в което живее. Така смятаме ние. Нищо не остана от нея, нито от съдбата ѝ. Само защото тук я сполетя такава участ не значи, че... разбирате ме. Не сме притеснени от това.

С разочарование Люк надникна във всекидневната. Апартаментът не изглеждаше никак претрупан. Светъл, с меки тонове, които създаваха усещане за приветливост и лекота. Канapéто беше ново, не онова, което бе посрещнало сетните мъки на Емили. През щорите на прозореца се виждаха малък комбинат за конфитюр отдясно и компания за дизайн на тъкани отляво. Отвъд тях един автокораб се беше отправил бавно към площадките за кацане в единия край на Тай.

— Мебелите не са ли били махнати, преди да се нанесете?

Личните вещи не се ценяха високо, тъй като лесно можеха да бъдат заменени. В края на нечий живот не се наследяваха от неговото семейство. Вместо това Властите ги раздаваха на нуждаещите се.

— Както казах — поде Джоузеф отново, — разместихме някои неща, но инак си е почти същото. Не сме...

Прекъсвайки монотонния поток от думи Люк попита:

— Махнахте ли нещо?

— Хората имат различен вкус, нали така? Картина на стената, някоя скулптура, някой по-особен стол. Може да изглеждат разкошно в очите на един човек, но за другия...

— Е, и какво махнахте?

— Не обичаме много животните, нали така, Черел? Бродериите с животни заминаха, а и един доста голям аквариум...

— Аквариум ли? Случайно да знаете какви риби е гледала в него?

— Та ние сме актьори. Знаем всяка пиеса, която вероятно сте...

— Но не познавате рибите? — прекъсна го Люк в опит да скъси тирадата, която щеше да се изсипе пак.

— Сигурен съм, че и рибите си имат своите заслуги. Навярно някои хора ги считат за красиви. Излъчващи спокойствие, може би.

Ние по-скоро ги разпознаваме, когато са сервирани в чинии. Разберете, рибите не могат да хвърлят светлина върху общественото положение...

Сега вече Люк започна да се изнервя от маниера на Джоузеф да превръща всеки отговор в задълбочен, но безсистемен монолог.

— Какво направихте с аквариума?

— Както споменах хората не изпитват еднакво удоволствие от нещата. Сигурни сме, че има много хора някъде там, които биха оценили аквариум с рибки, затова повикахме доставчици на домашни любимци и те го отнесоха. Надяваме се рибите да са намерили добри...

Люк реши да се гмурне в друга посока и да смени темата на разговора.

— Да сте виждали дребен мъж с брада и каскет в сградата?

— Навярно на вас всички ви изглеждат дребни...

— Но виждал ли сте такъв?

— Не мисля, че той би навредил на някого. Никога не ни е притеснявал по какъвто и да е повод. Живее някъде горе. Не знам кой е, но се спотайва крадешком из сградата като изгубена и изтерзана душа. Сякаш дебне някой, който отдавна е сред мъртвите. По-скоро е трагичен, а не заплашителен според нас. Имам усещането, че още е обсебен от Емили Уондър. Не певицата Емили Уондър, разбирате ме. Тази дето...

— Мерси — отвърна Люк в опит да приключи този досаден разговор. — Това исках да знам. Само едно последно нещо. Кога казахте, че се нанесохте тук?

Най-накрая Черел се обади.

— Две седмици след смъртта на Емили, следовател Хардинг. Горкото момиче.

Люк ѝ благодари и се усмихна.

Тази нощ Люк нямаше нужда Малк да му проектира небето обсипано със звезди, за да заспи. Можеше да погледне през прозореца в мразовитата зимна нощ, където небето беше напълно ясно. Светлината от звездите достигаше след милиони години до него. Винаги го поразяваше мисълта, че звездата, която блести пред него е угаснала преди толкова много време.

— ЕУ-2 от Уобърн е учила за хранителен технолог, а може би и за главен готвач, затова претърси цялата налична информация дали някога е приготвяла фугу, макар да не знам какво общо има с ЕУ-1 или с ЕУ-3.

— Търся.

— Какво е работела ЕУ-1?

— Проектант на текстилни материи.

Люк кимна. Дънди се славеше с миналото си в производството на пъстри платове.

— Ами ЕУ-3?

— Каква е заявката ти? — попита Малк.

— Последно е била пенсионерка, ясно е, но преди това каква е правила?

— Занимавала се е с градинарство.

— По някаква случайност да е била специалист по кактусите?

— Потвърдено.

Люк се замисли, беше озадачен.

— Пенсионерка, която е била специалист по кактуси в Йорк, хранителен технолог от Уобърн и проектант на текстилни материи от Дънди. На пръв поглед общото между тях е само името. Обаче ЕУ-1 може да е била отровена от рибно ястие или някакво вещество, напръскано върху бодлите на кактус.

Малк съобщи:

— Малко вероятно е Емили Уондър от Уобърн някога да е приготвяла фугу. Помагала е за приготвяне на ястия в Уобърн и Милтън Кейнс. В тази област няма толкова изискани заведения, които да предлагат фугу.

— Какво ще кажеш за Дънди? Там рибената каша е съвсем друга.

— Каша и риба са съотносими една към друга в настоящата ти логика на разследването, но програмирането ми не успява да открие рационално обяснение.

Люк премести вниманието си от звездното небе към своя мобилен и се засмя.

— Ресторантите в Дънди са от друг тип — много по-стилни са. Откри ли някой, в който сервират риба-балон?

— Не. Освен това болницата никога не е регистрирала случай на отравяне с фугу.

— Имаш ли списък с посетителите на резервата за животни?
Успя ли да го свалиш?

— Потвърдено — отвърна Малк. — Имам го запазен.

— ЕУ-1 била ли е там в деня, когато е починала?

— Потвърдено. Пристигнала е в 11 часа и 19 минути и си е тръгнала в един и четиринайсет.

— Два часа — измърмори изпод носа си Люк.

— Един час и петдесет и пет минути — поправи го Малк.

— Без значение. Чудя се дали е обядвала там.

— Представила е идентификационната си карта на обяд в кафенето.

Люк се изправи.

— Интересно. Направи списък с всички, които са били в резервата по това време. Някой от тях да се появява в другите случаи с ЕУ досега?

— Не.

Люк въздъхна.

— Провери ли заведението в резервата за животни дали предлага фугу?

— Да.

Това значеше, че не са нагостили ЕУ-1 с риба-балон.

Загледа се през прозореца още минута и после помоли да го свържат с Джейд. На мига Малк проектира екран с нейния облак на стената на спалната.

— Здравсти — каза тя. — Как си?

— Може и по-зле.

— Къде си? Все ти губя дирята.

— В Дънди.

Поколеба се за малко.

— В Дънди, а? Видя ли се с Джорджия?

Люк не можеше да я лъже.

— Да — отвърна. — Но беше по работа. Помогна ми за случая.

— Така прекрасна ли е като преди?

Люк се засмя насила.

— Щом ти е толкова симпатична, да.

— И все още ли иска да ти бъде гадже?

— Малко я отблъснах. — Смени темата, казвайки: — Оправят ли ти се вече ушите от Новогодишния концерт?

— Едва-едва. Като затворя очи още ми се струва, че чувам крясъци.

Люк се подсмихна.

— Можеш ли да пазиш тайна?

— Знаеш, че мога.

— Защо някой убива хора с едно и също име, Джейд?

Тя сви рамене.

— Знам ли. Да изплаши последния от тях може би.

— Хм. Как ще се почувстваш, ако някой реши да изтрепе всички на име Джейд Върнън?

— Как би могъл да съществува някой като мен? — ухили се тя.

— Та аз съм единствена по рода си.

— Сериозно.

— Умирам от страх.

Люк кимна.

— Емили със страхотния глас не ми изглеждаше особено уплашена.

— Явно не е знаела за другите Емили Уондър. Ти не ѝ обясни.

— Значи, който и да го прави не цели да уплаши Емили Уондър.

Кю — убиеца — не вдига много излишен шум около себе си.

Малк се намеси:

— За да не бъде хванат Кю не би си позволил подобно поведение.

Джейд плесна с ръце.

— Напълно си прав, Малк. Как можа да направиш такова тъпо предположение, Люк?

— Шшт! Недей да го окуражаваш така, и без това е много зле. Както и да е, мисля, че грешиш за мотива.

— Окей. Възможно е Кю да смята, че може да се добере до онази Емили Уондър като убие адашките ѝ. Сещаш се. Като вуду кукла. Забождаш игла в нея и истинския човек чувства болка.

— Ммм. Научни простотии — рече Люк, — но идеята е интересна.

— Ако бях на негово място — продължи Джейд, — щях направо да удуша самата Емили Уондър и да спестя много усилия от страна на

всички ни. Чисто и просто.

Малк предаде доклад:

— Един агент е идентифицирал мъжа с брадата, докато той се е прибирал в апартамента си тази вечер.

— Трябва да се заема с това, Джейд. Бъди предпазлива.

— Ти също.

След като образа ѝ избледня, Люк се обърна към Малк.

— Как му е името?

— Корнелиъс Причард.

— Бил ли е сред посетителите на резервата в деня на смъртта на ЕУ-1?

— Потвърдено.

Люк се усмихна със задоволство.

— Сега вече си свиркам.

— Не засичам звук.

Пренебрегвайки невежеството на мобилния, Люк заяви:

— Хайде, време е за разпит!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Полунощ минаваше. Люк беше изкарал Корнелиъс Причард от леглото, за да си поприкажат. Без каскета онзи изглеждаше напълно различен. Косата му беше наситено черна и стърчеше на всички страни, също като брадата. Руменината по бузите му все си стоеше сякаш през цялото време беше пиян или пък смутен. Макар и явно да е бил сънен през повечето време, оживеният му поглед непрестанно щъкаше между Люк и Малк.

— Разследвам нарушение на третия етаж — му съобщи Люк. — Вие слизал ли сте там?

— Аз... ъм... Да, но не съм направил нищо нередно — измънка мъжът. — Съвсем нищо.

— Къде отивате? И защо?

— Аз... ъм... неловко мие.

Люк забеляза, че онзи беше почнал да се поти.

— Нужен ми е някакъв отговор.

Погледът на Причард бързо се измести към Малк. Явно е знаел, че мобилният е записвал разговора.

— Чух за Емили Уондър и... нали разбирате.

— Какво?

— Бях заплепен. Затова се нанесох в този блок. За да съм по-близо до нея. — Бузите му бяха станали червени вече.

— Но няма как да не знаете, че е мъртва.

Корнелиъс кимна в съгласие.

— Имам предвид да съм по-близо до мястото, където е живяла. Вижте, счупих си ръката. Носех гипс първия път, когато я срещнах.

— А къде се случи това? — намеси се Люк.

— В заведението на резервата за животни. Според новините е починала броени часове след това. — Наведе рошавата си глава. — Ужасно. Трагично.

— Ако това е била първата ви среща, как тогава сте знаел коя е?

— Забрави си идентификационната карта на съседната маса. Името Емили Уондър не е трудно за запомняне. Изтичах след нея и ѝ я върнах.

— Това ли беше последният път, в който я видяхте?

Корнелиъс се вторачи в Люк с безпокойство.

— Да. Не съм я следил. Нищо подобно. Но когато чух за кончината ѝ... мисълта за нея непрестанно ме преследва. Възможно е да съм бил последния човек, който я е видял жива. А беше толкова млада. Такава загуба. Не мога да спра да мисля за нея.

— Видяхте ли какво си беше поръчала в кафенето на резервата?

Корнелиъс изглеждаше учуден.

— Хм... не.

— Какво ви каза?

— Убоде се на един кактус до вратата и аз ѝ казах, че нищо ѝ няма. — Въздъхна тежко, чувствайки се още по-смутен. — После ме попита какво искам. Като ѝ върнах идентификационната карта ми отвърна „Колко съм глупава. Благодаря ви.“ Прекрасен глас на млад човек. Това е... повече от жалко.

— И вие затова се преместихте тук? За да сте близо до спомена за някой, когото почти не познавате?

— От вас звучи направо... налудничаво. Но аз не го усещам по този начин. Разберете, чувствам една особена връзка с нея. Не съм някакъв побъркан или нещо подобно. Не. Не бих могъл да преследвам някой, който вече не е жив. Обаче май наистина съм доста обсебен. Тя... ме завладя.

Люк кимна. Не разбираше напълно обсебването на Корнелиъс Причард, но не беше незаконно да си смахнат, все пак. Разказът му се връзваше с всичко, което знаеше за последния ден на ЕУ-1.

— Много неприятен начин да умреш, нали?

— Дори не знам как е умряла. Само каквото казаха по местните новини. Казаха, че е било бавно и мъчително. Какво я е погубило?

Вместо да отговори Люк само сви рамене.

— С какво се занимавате?

— Строител съм.

— Влизал ли сте в апартамента ѝ?

Корнелиъс поклати глава.

— Или да сте надникнал вътре поне?

— Само веднъж. Когато отнесох едни лилии.

— Да сте видял аквариум с рибки? — попита Люк.

— Емили е имала рибки? — Беше благодарен за всякаква допълнителна информация за нея, защото след смъртта ѝ беше започнал да се представя за неин приятел. — Не, не знаех за това. Не съм виждал.

— А за *situs inversus totalis* знаете ли нещо?

Корнелиъс се смръщи и поклати глава в отрицание.

— Болна ли е била?

— Не, забравете. — Люк затрепери от студ престорено. — Ще трябва да изляза навън пак. Доста е студено, нали? Май в тези райони са нужни дебели зимни палта.

Корнелиъс се облеци насреща с отворена уста.

— Ще ми бъде от полза, ако ги видя набързо.

— Ей там. — Посочи един шкаф близо до входната врата.

Люк го отвори, така че Малк да сканира пространството за контактната леща, която издирваха.

— Благодаря, това е всичко засега. Но неофициално ще ви споделя, нещо ме терзае.

— О?

— Не сме ли се виждали и преди?

— Не знам. Виждали ли сме се?

— Тъкмо пристигам от Йорк. Бил ли сте там?

— Преди много време, — отвърна Корнелиъс.

— Ами по-на юг? Може там да е било. Точно преди Нова година. Не бяхте ли в Уобърн?

— Не мисля.

— Може да сте бил на някой строеж? — кимна на Малк и продължи. — Мога да проверя.

— Никога не съм бил в Уобърн. Няма шанс.

След като закуси с един нар, Люк се върна в ресторанта на резервата за животни. Намери управителката и започна да я разпитва.

— Работехте ли тук миналото лято?

— Да, господине — кимна тя.

— Спомняте ли си да сте обслужвали жена на име Емили Уондър?

— Не, но...

— Какво?

— Един от колегите ми я е обслужил — Рокси. Не преставаше да говори за нея. Дори и до днес продължава. Обикновено не помним клиентите си, но нали тя почина и нейното име... знаете как е. Такива неща остават ей тук горе — и посочи главата си.

— Може ли да поговоря с него?

— Ето го там — отвърна и посочи младежа, който почистваше една маса отсреща.

Рокси все още си спомняше как беше питал младата дама дали е онази Емили Уондър, певицата, и как после ѝ беше сервираше яденето:

— Салата със съомга мисля, че яде... но не съм напълно сигурен.

— Нещо по-особено да се е случило с това ядене?

— Особено ли? — зачуди се Рокси. — Какво имате предвид?

— Взехте го от кухнята и го занесохте направо на масата ѝ?

— Да.

— Значи не е попадало в никой друг?

Рокси поклати глава:

— Поне аз, готвача или тя не знаем такова нещо да е ставало.

— Ставала ли е от масата по някое време?

Замислено се загледа в тавана:

— Да, преди да стане готово яденето, мисля. Трябва да е ходила до тоалетната.

— Нещо странно спомняте ли си? Каквото и да е.

— Всъщност не — рече Рокси.

— От това разбирам, че е станало нещо, но ти го смяташ за маловажно — нахвърли се Люк.

— Ами...

— Кажете ми.

— Сигурен съм, че не е... нищо важно. Не го споменах на детектива — той и без това не изглеждаше особено заинтересован — но после се замислих. Когато ѝ сервирах на масата имаше бутилка вода и тя ме помоли да ѝ наляя.

— И?

— Ами не съм ѝ носил вода на масата. Отначало не ми направи впечатление. Пък и беше такава горещина онзи ден. Голяма суша. Предположих, че я е поръчала на друг сервитьор. Случва се често. Но понеже почина... и това внезапно ме осени.

— Мерси. Това ще ми помогне.

По пътя към изхода Люк се спря до една лавица с кактуси и поклати глава. Никой не би намазал бодлите с отрова, защото евентуално планираната жертва ще се набоде на тях. Но бутилката с вода го заинтригува. Би било много лесно някой да я напълни с малко отрова от ТТХ и да я сложи на масата ѝ, докато е била до тоалетната.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Преди да тръгне обратно към Единбург, в събота Люк посети търговците на храни за домашни любимци в Дънди, но никой от тях не си спомняше да е купувал аквариум на някой починал човек през лятото на миналата година. Без да разбере нищо повече за рибките на ЕУ-1, взе едно такси и се отправи на юг. Нямаше търпение да се срещне с тази Емили Уондър, която учеше криминология, година 10, в Единбургското училище.

Сградата приличаше на гранитно чудовище, което сякаш стои там от вечни времена. Отвътре наподобяваше смесица от античен стил и съвременен разкош. Украсеният таван се издигаше високо над главата на Люк. Беше боядисан в зелено, за да подхожда на завесите. На рецепцията стоеше инструктор Клинт Гарет, който го посрещна с мощно ръкостискане.

— Ето го значи известния Люк Хардинг — проехтя гласът му в огромната зала.

— Известен?

— Прекалено известен и прекалено млад за криминален следовател. Чухме новини за теб чак от Бирмингам. Отложих си уикенда по скално катерене, за да те видя. Разбира се — каза с дяволита усмивка, — може да бъдеш изместен от пиедестала си на най-млад криминален следовател в скоро време. Мога да ти кажа, че имаме няколко много надарени ученици.

Според Люк инструктора сякаш се съревноваваше.

— Сред тях има ли момиче на име Емили Уондър?

— Може и да има, но... както и да е. Сам ще можеш да провериш. Предполагам, че искаш да се срещнеш с нея.

— Ако обичате.

Докато водеше Люк през един закътан коридор надолу, инструктор Гарет запитва:

— Тя трябва ли да се притеснява за нещо?

— Какво имате предвид?

— Доколкото знам три жени с нейното име са били убити, така ли е?

Люк направи гримаса. „Много малко хора знаят за това.“

— Аз съм криминален следовател — обясни той. — Имам една компютърна програма, която преглежда всички местни новинарски предавания на крими тематика и тъкмо тя се натъкна на името Емили Уондър три пъти. Нямаме сигурни доказателства, че всичките са престъпления.

— О, напротив, има — изсмя се Клинт Гарет. — Първо: малко вероятно е съвпадението да е случайно. Второ: млад криминален следовател пристига в училището ми и иска да разговаря с нашата Емили Уондър.

— Споделихте ли й какво сте открили?

— Да. Не бих си го простил, ако нещо й се случи и не я бях предупредил. — Сви към малка стаичка за срещи и каза — А, ето я. Емили, това е криминалист Люк Хардинг.

— Благодаря — отвърна му като в същия момент се опитваше да не реагира остро спрямо външния вид на ученичката — сега може да ни оставите.

Изчака господин Гарет да затвори вратата и се обърна към момичето с усмивка:

— Добър инструктор ли е?

В отговора й липсваше всякакъв ентусиазъм:

— Не толкова, колкото той си мисли, че е.

— Има ги доста такива.

— Мисли си, че ми е приятел, но... — не успя да продължи. Презрителната усмивка на лицето й беше показателна.

Люк не беше виждал толкова странно момиче досега. Невероятно слаба, тялото и главата й сякаш бяха издялани. Кожата й приличаше на кафява найлонова торбичка, опъната върху купчина кокали. И беше прекалено висока, дори по-висока от Люк, а огромната й брадичка й придаваше още по-неестествено изражение. На пръв поглед приличаше на момче. А очите й много наподобяваха тези на Люк. Те го изследваха по-внимателно и от мобилна апаратура на лаборатория по криминология. Сигурно беше нетърпелива да научи причината за тази визита и следеше из късо поведението му.

— Обзалагам се, че ти разправя как убийците заблуждават криминолозите. Всички така правят.

— Разказва ни за немотивираното убийство без оръжие на някакъв непознат — отвърна тя. — В този случай няма как да свържем престъпника с убийтия или с местопрестъплението.

— Как би извършила убийство без оръжие? — попита Люк.

— Не бих — отвърна със смъртно сериозен глас.

— Добре, как щеше да го направи някой?

Емили се размърда в стола си.

— Изпитвате ли ме?

Люк поклати глава:

— Просто съм любопитен на какво ви учат тук.

— Отрова, която действа в минимални количества, може би — сви рамене тя. — Нещо биологично като вирус. Или химично съединение, калиевия хлорид е класика. Сърцето спира, а няма никаква следа от него.

— Освен прободна рана.

— С инжекция в устата много трудно ще го откриете.

Люк се ухили.

— Евентуалната жертва може би ще забележи, ако някой се опита да вкара игла в гърлото ѝ.

— Прасваш един силен удар преди това и готово.

— Окей. Забрави химичните и био субстанции. Какво ще кажеш за оръжие, което убива, без да остави дори и троха на разследването? Защото силния ти удар с наелектризиран въздух ще остави белези по кожата.

Емили се замисли за известно време.

— Има ли такава?

— Може би не — отвърна Люк и пое дълбоко въздух. — Както и да е. Да се залавяме за работа. Смятам, че вече знаеш за какво става въпрос. Господин Гарет ти е казал, че три жени на име Емили Уондър са загинали при подозрителни обстоятелства през последните шест месеца.

Тя потвърди. В очакване на още информация от Люк, тя склочи пръстите на двете си ръце. Явно ѝ беше навик, но това още повече подчертаваше дължината и странната форма на ръцете ѝ.

Ако Джейд беше с него сега Люк предполагаше, че би спорила по въпроса дали Емили е такава раздразнителна по природа, даже, че е плашеща на моменти. Но Люк трябваше да бъде по-подозрителен. Може да е толкова изнервена, защото тя е Кю. Със сигурност знаеше повече от всички останали как да накара един криминален следовател да се мъчи.

— Опасявам се, че Властите нямат възможност да осигурят на всички Емили Уондър лична охрана. Съжалявам. Трябва да бъдеш внимателна.

— Как са умрели?

— Не мога да кажа — отвърна Люк.

— Как да бъда внимателна като не знам за какво да внимавам?

— Извършителят не ни е оставил почти никакви следи.

Емили наведе глава.

— Ясно, били са без мотив и без оръжие. Затова ме попита.

— Казвам ти, защото единственият мотив изглежда е името Емили Уондър.

Тя пое дълбоко въздух.

— Значи търсиш хора с името Емили Уондър, защото е възможно някоя от тях да е извършителката, а не само потенциална жертва.

Несъмнено беше откровена, колкото и сериозна.

— Да — призна й.

Емили пак се заигра с огромните си кльощави пръсти.

— И е по-вероятно да съм заподозряна, а не жертва, защото уча криминология.

— Отсъствала ли си напоследък от училище? Мога да накарам Малк да провери в училищните дневници, но ще е по-лесно просто да ми кажеш.

Очевидно не желаше да отговори и замълча неловко. Накрая каза:

— Като ме погледнеш се вижда, че съм болна. Поради това доста време не бях на училище.

Люк беше доста по-висок и жилав от типичните момчета на неговата възраст. Но никой не би казал за него, че е грозен. Емили за съжаление не изглеждаше приятно, с огромната си долна челюст, ненормална височина и деформирани кости. Със съчувствие в гласа я попита:

— Какъв е проблемът?

— Накарай мобилния да сканира лицето ми. Той ще ти каже.

Малк веднага разпозна състоянието.

— Структурата на костите е много характерна за липодистрофия. Това е рядко генетично заболяване, при което пациентът се ражда без никакви телесни мазнини. Състоянието причинява дисбаланс на хормоните, в резултат на което се стига до гигантизъм и деформация на лицевите кости.

За разлика от Люк Малк не можеше да смеси сходствата с фактите.

— Прав е — добави Емили. — Мазнините са жизненоважни за организма, поддържат го здрав. Аз обаче нямам никакви.

Заслужаваше съчувствие, помисли си Люк, но се осъмни, че тя ще го оцени, ако идва от него.

— Съжалявам — рече и се опита да продължи по стария начин. — С какво се занимаваш през цялото това време?

— Лежа, въртя се в леглото и охкам през повечето време — отвърна малко изнервено, навярно защото Люк не бе взел на сериозно тежкото ѝ състояние.

— Не пътуваш ли?

— Ха, де да можех! — възкликна тя.

Люк нямаше как да провери, защото Властите не пазеха файлове с информация за превозите с такси, но нямаше съмнение в това, че тя беше много болна. Попита я:

— Как се чувстваш като една от всички тези Емили Уондър?

— Досадно е. Всички очакват да съм добра в пеенето и всеки път трябва да ги поставям на място — сви рамене безпомощно. — Талантът няма нищо общо поне с моето име.

Люк стана.

— Виж какво. Следващия път, когато видя певицата, ще я питам дали има някакво понятие от криминалистика, защото носи същото име като Емили Уондър от Единбургското училище.

Най-после да чуе нещо, което да си заслужава усмивката.

— Добра идея. Харесва ми.

Преди да напусне Единбург Люк пожела да се срещне с Клинт Гарет отново, този път насаме. Каза му:

— Останах с впечатлението, че Емили е невероятно умна, но от нея няма да направите криминален следовател. Защо така?

Инструкторът пое дълбоко въздух:

— Видя я, би могъл да прецениш.

С мек тон Люк съобщи:

— Няма да ѝ е нужен цял живот, за да си вземе изпитите, предполагам?

Очевидно разстроен господин Гарет поклати глава.

— Жестоко е. Това е трагедия. Добро момиче е. Много умна, много смела. Но според докторите перспективите за нея не са добри.

— Жалко — измърмори натъжено Люк.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В таксито Малк изброяваше сведенията от аутопсиите на всичките три жертви. Не отне много, защото нямаше какво толкова да се каже. ЕУ-1, проектант на текстилни материи от Дънди, убита през юли, неизвестна причина за смъртта. ЕУ-2, хранителен технолог от Уобърн, убита през декември, намушкана с неустановен предмет, който не е оставил никакви следи. ЕУ-3, пенсионирана градинарка от Дома за стари хора в Йорк, умира през януари, отровена от водород цианид, отделен при горенето на неизвестна субстанция.

Химична лаборатория беше анализирала всяко шишенце от Дома за стари хора и всичките бяха толкова невинни, напълно безвредни. Следите по шкафа бяха само на персонала. Ако някой посетител беше оставил фаталното шишенце с масло на рафтчето на ЕУ-3 в шкафа, то явно той беше използвал ръкавици и беше оставил само това шише. Запитването до компанията производител на тези масла, Луксозна красота и здраве, беше ударило на камък. Точно от това се страхуваше и очакваше Люк. В този случай всичко беше удряне на камък и неизвестни.

Малк получи и сведенията на агентите за всички живи Емили Уондър. Имаше достатъчно време да изчете целия списък на Люк, защото по пътя към Милтън Кейнс таксито направи голямо отклонение покрай един коридор в ремонт край Нортхамптън.

Само един доклад грабна вниманието на Люк. Най-малката от трите Емили Уондър, живеещи в Лондон беше изчезнала. Не беше нещо ново, човек да изчезне в Лондон — понякога за малко, но може и завинаги — но това седемгодишно момиченце се казваше Емили Уондър. Това я правеше специална, много различна от всички други изчезнали хора в Лондон. Люк реши, че веднага щом може ще се заеме с нейното изчезване.

Таксито намали като влезе в опасната мрежа от кръстовища в Милтън Кейнс. В северната част на града се намираше голям паметник на застрашен вид от семейството на котките. Високата колона беше

направена от преплетени фигури на котки от бетон. Някога е бил забележителност за жителите, но вандалите и времето го бяха съсипали. Сега беше трудно дори да различиш крак от опашка, а и няколко глави също липсваха. Отвъд бетонните котки занемареният театър и ски център бяха покрити с мръсен сняг. Складът за хранителни стоки имаше огромна дупка от едната страна, през която крадците пускаха динамит, за да взривят тухлите и да влязат в магазина.

Идентификационната карта на Люк винаги имаше кредит, защото той работеше усърдно. Можеше да си позволи всичко, което желае. Но на юг често беше по-лесно да станеш член на някоя банда, отколкото да си намериш работа. В много градчета идентификационните карти бяха престанали да бъдат местна валута. Насилието, коварството и един отчаян изблик на кураж бяха заели нейното място. Милтън Кейнс беше на светлинни години от Шефийлд, Дънди и Единбург.

Люк посети криминалистката, която работеше в по-безопасната част на града и веднага разбра, че тя мразеше името си.

— Писна ми да съм Емили Уондър — заяви ядосано трийсетгодишната дама, — и никога няма да изпея и нотка. Бих могла, но не желая. Това е моят протест. Направо е кошмарно. Всеки път като използвам идентификационната си карта се случва: „Емили Уондър? Наистина ли? Страхотна сте.“ Или пък: „Емили Уондър. Чувал съм за вас. Не ми е много по вкуса, но... Я почакайте. Ще викна приятелката ми, тя ви е голяма почитателка.“ Или пък: „Емили Уондър? Не ми приличате много на нея. Но защо не ни попеее малко.“ Вече не издържам.

Беше посещавала почти всички северни градове — да преподава курсове по криминология и да си почине от Милтън Кейнс — а също е била извикана в Уобърн наскоро, за да събере информация за нередности в местния затвор. Беше чувала за тетродотоксин и знаеше източниците му, но никога не беше работила по убийство, в което е предполагаемата отрова. Тъй като имаше и образование по химия, знаеше как се получава газ от цианид.

Просто казано имаше всички необходими познания, за да убие първите три Емили Уондър. И понеже е пътувала може да е имала тази възможност. А защото презираше това име, се явяваше и мотив.

Въпреки това две неща не се връзваха в съзнанието на Люк. Не беше убеден, че един криминалист може да е сериозен заподозрян. По-късно, докато говореше на Малк, обясни, че първо, тя не се опитала да скрие факта, че има необходимите познания и възможности да извърши убийство. Не се опита да прикрие, че е раздразнена. Второ, писнало ѝ е от оперната звезда, не от другите. Ако беше изтерзана чак толкова, би отишла директно при певицата, за да си го изкара на нея.

Люк нямаше никакво желание пак да пътува до някой западнал град. Следващият си разпит проведе по телеекрана на хотелската си стая. Инструкторката по информационни технологии от Бристол много приличаше на певицата суперзвезда, но с пет години отгоре. За разлика от криминалистката беше по-напрегната, защото знаеше за трите убийства. Каза, че се била натъкнала на тях, докато се ровела в онлайн базите от данни, за да търси своето родословно дърво.

Люк беше озадачен:

— Родословно дърво ли? — запита.

— Знам, че е необичайно — отвърна тя, — но съм любопитна от къде произхождам. Човек се отделя от родителите си като започне училище. Все едно... не знам... една залостена врата в живота ти. Срещнах се с дядо ми и баба ми и техните родители. Сега се връщам още едно поколение назад. Никак не е лесно.

Люк беше изненадан. Не можеше дори да си спомни кога за последен път някой бе употребил думата „баба“ или „дядо“. Не беше обичайно да се говори за това. Не се смяташе за важно, защото всичко това беше вече минало.

Люк знаеше, че е резултат от обвързването на астрономката, Близ Хардинг, и баща му доктор Питър Сакс, но нямаше никаква представа къде са сега родителите му. Никога не бе карал Малк да направи консултация с правните архиви. Само се надяваше да са живи и здрави. Когато го бяха предали на училището на пет годишна възраст, той се беше отделил от тях, както всеки друг нов ученик напуска майка си и баща си. Ако малката му сестра не бе починала на такава крехка възраст, щеше да поддържа връзка поне с нея, защото тя щеше да посещава същото училище. Щеше да му бъде приятно. Беше нормално братята и сестрите да поддържат контакт. За по-голямата част от тях

връзките се простираха до там. Властите поемаха ролята на родители. Въпреки това Люк тайно си мечтаеше да се види със своите майка и баща отново. Един ден си представяше, че ще каже: „Ето ме. Това съм аз, Люк. Вижте ме какъв съм пораснал.“ Харесваше му да си мисли как те биха се гордели с него. Обичаше да си мисли, че на тях ще им бъде приятно да се срещнат и с Джейд. Но това беше само мечта.

Емили Уондър от Бристол имаше намерение да намери начин да осъществи своята такава мечта, своите корени. Накратко, не смяташе тази дейност за губене на време и усилие, макар много хора да биха го определили като заблуждаващо и безцелно.

— Интересно е — настояваше Емили. — Не е толкова трудно да проследиш връзката от майка до баба, защото имаш фамилия и място на раждане, по които да търсиш, но дядовците и бащите са много трудни за откриване. Само софтуерът и архивите не стигат. Ако фамилията ми беше по-необичайна щеше да ми бъде по-лесно.

Люк реши да я върне към неговия случай.

— Повече обичам риба, отколкото да се занимавам със семейството.

— О?

Внимателно изучаваше изражението ѝ като целенасочено обърка бактерията вибрион с риба:

— Да, вибрионът ми е любим.

Емили се беше опулила с празен поглед към него от проектирания на стената екран. Не реагира на споменаването на отровната бактерия, която произвеждаше ТТХ и не коригира грешката му.

Зад Люк Малк започна да изтъква грешката му:

— Вибрионът не е...

Люк вдигна ръка.

— Няма значение. Чувала ли си за *situs inversus totalis*?

— Риба ли е?

Усмихна се и поклати глава:

— Някой ми каза, че си била в Йорк наскоро.

— Йорк ли? — намръщи се тя. — Сигурна съм, че е много хубаво, но не съм била там. Не знам къде си чул това.

— О, ами в Уобърн?

— Да. Заведох групичка непослушни ученици там. Посещение в затвора. Би трябвало да ги отдалечи от мисълта за престъпления, но... знам ли. Те си мислят, че никога няма да ги хванат.

Люк се съгласи.

— Защо все пак избра Бристол? Не е ли...

— Неприятен? — предположи тя.

— Да.

— Аз съм тук именно затова. Такива места — и такива деца — имат нужда от добри инструктори. Мисля, че имам нужда от такава промяна. Ако всеки добър инструктор отиде в Бирмингам или още на север, какво ще стане с децата тук?

— Имаш право — съгласи се Люк. Вярваше, че тя беше невинна. И също така изглеждаше доста загрижена, за да е убийца. Не се налагаше да ѝ казва да внимава, защото тя и без това беше наясно с риска да бъдеш Емили Уондър. Вместо това ѝ каза:

— По-добре да те оставя да катериш родословното дърво. Благодаря ти.

Загледа се в изчезващия образ и въздъхна бавно.

— Утре сутрин — обяви той — ще се върна в Шефийлд.

— С каква цел? — запита Малк.

— Трябва да си поприказвам с Барбара Бакли. А и е по средата на три местопрестъпления, затова е добро място, от което да тръгна. — Реши да не споменава, че Джейд отново му липсва. — После обратно към Лондон. Заслужава си да потърсим пак изчезналата Емили Уондър.

Беше неделя и Люк не можеше да се занимава със заплетения му случай безкрайно. Имаше нужда от почивка, затова когато Джейд предложи да се разтоварят от дяволичното време и да се попързаят с кьнки на лед, Люк веднага се съгласи.

Езерото за лодки в Грейвс парк беше напълно замръзнало. Лебедите озадачено наблюдаваха ледената му повърхност. Лодките бяха изкарани на брега и стояха там като китове на сухо. Хванати за ръце Люк и Джейд се плъзгаха по заледената повърхност така безгрижно както Малк кръжеше около Люк. Не беше претъпкано, но имаше няколко групички от хора, които използваха възможността да се

позабавляват. Мама и татко с бебе в количка наблюдаваха как поголемия им син се опитва да запази равновесие върху леда. А той се хилеше всеки път, когато паднеше. Още не беше на възраст за учене. Две момичета си викаха и крещяха всеки път, когато някое момче ги замеряше със снежни топки. На другия край на езерото четири момчета бяха направили опасно хлъзгава пързалка от единия до другия бряг. Тичаха по заледената трева, скачаха върху пързалката и се спускаха чак до другия край.

Люк се отдалечи от Джейд, оставяйки я сама за малко, и се отправи към онзи край на езерото, където бяха подредени една до друга лодките. Малкото момченце, още несигурно на краката си, размахваше ръце и залиташе. Изгуби контрол и се катурна неочаквано, падайки точно пред Люк.

За да не го, удари той скочи и мина над него. После стъпи отново на леда, но изгуби равновесие и се сгромоляса на брега с краката нагоре. Изохка от болка и се бухна в снежната възглавница до самото езеро, на сантиметри от греблото на една от лодките.

Преобърна се с пъшкане и пред лицето му се изпречи една огромна, твърда ледена висулка, висяща от носа на една от лодките. Незабавно забрави за натъртването.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейд коленичи до Люк и го попита разтревожено:

— Всичко наред ли е?

— Добре съм — кимна Люк. Изправяйки се грабна ледената висулка с ръкавиците, които носеше и я отчупи от върха на лодката, на която се беше закотвила. — Какво е това?

— Красиво е, нали? — отвърна Джейд. — Мисля, че му казват ледена висулка. Ти сигурен ли си, че си добре?

— Като острие е.

— Контузен ли си?

Люк я премери в ръце и започна внимателно да я изучава. Заострена в долния край и мощна и широка в горния.

— Може да бъде кама.

— Кама? Не. Освен ако не си с много изопачено мислене.

— Такова, каквото има онзи, който се занимава с убиване само на Емили Уондър ли?

— Добре де. За някой такъв може и да е кама.

— Малк — каза Люк — Трябва ми парче прясно свинско месо за спешен научен експеримент.

— Свинско? — изпищя Джейд. — Май ти се е размътил мозък.

Люк откъсна една висулка от клоните на оголено дърво пред хотела си и се втурна вътре, преди да се е разтопило. Вече беше разположил свинския бут на масата.

— Когато се тестват щетите, които куршумите и други оръжия причиняват на хората, се използват мъртви тела. Ако не разполагат с такива се използват прасета — каза той. — То не е по-различно като структура от човека.

— Този експеримент е валиден — потвърди Малк.

Люк вдигна висулката с острия край надолу и я забодя с все сила в месото. Стъкленото острие проникна през кожата и без усилие се

плъзна навътре в плътта. Импровизираното оръжие опря до кокала, рикошира от него и се спря в повърхността на масата, след като проби кожата и от долната страна.

Люк пусна висулката и триумфално обяви:

— Ето на! Това се казва кама. Достатъчно здрава, за да свърши работа, но мине ли през топлото тяло просто започва да се топи. Няма отпечатъци от пръсти, няма никакви следи. Смесва се с кръвта и другите телесни течности. И без това хората са до седемдесет и пет процента вода, ето защо малко повече вода не би я забелязал дори и ти.

— Правилно — съгласи се Малк.

Люк извади копието от парчето месо.

— Сканирай раната и я сравни с тази на ЕУ-2.

Малк зае позицията над свинския бут, измери дупката, проучи щетите по кожата, долните слоеве тъкан и мускулите, и заключи:

— Пораженията са еднакви и в двата случая.

Най-после! Люк си мислеше, че вече е елиминирал едно неизвестно. С широка усмивка на лице хвърли ледената висулка в мивката и каза:

— Мисля, че знам какво е убило ЕУ-2 в гората.

— Не е доказано — оспори го Малк, — но е твърде вероятно.

— А вече знаем и какво ще вечеряме, май.

Стаята на Джейд изглеждаше направо разкошна, в сравнение с всичките бедняшки дупки, на които Люк се беше нагледал на юг. Всъщност цялата сграда имаше безупречен вид — чиста, топла и красива. Апартаментът ѝ беше на десетия етаж, високо на един хълм над Шефийлд. Отвъд него бяха разположени границите на област Пийк. Над геотермалната електрическа станция и околните върхове вилнееше снежна вихрушка. А долу в града настъпваше оживление. Такситата си проправяха път през побелелите автописти и магистрали, разкарваха хората по ресторанти, спорта и увеселителни центрове. Вътре в апартамента на Джейд една цяла стена беше отделена за музикалната уредба. Този път апартаментът ѝ имаше доста спретнат вид, не цареше безпорядък.

След като изслуша едно от новите ѝ парчета, Люк каза тихо:

— Знам, че някъде в Англия в този момент някой убива партньора си от ревност, шефа си от алчност за повече власт или съседа си от завист. Това е нещо обичайно. Бих могъл да отида, да задам няколко въпроса, да взема няколко проби и да улича в убийство някой от знайните врагове на жертвата. Всичко ще стане за минути. Но не ми дават такива случаи.

— Щеше ли да си доволен, ако ти даваха? — изсмя се Джейд.

— Ами...

— Хората ми казват, че правя предизвикателна музика. Ти току-що чу пример за това...

— Блестящ пример!

— Не създавам повърхностни работи. Именно предизвикателството ги прави забавни.

— Да — засмя се Люк иронично, — но да убиваш хора, защото се казват Емили Уондър! Моля те, това е... повече от лудост.

Малк се намеси:

— Инспектор Клинт Гарет се опитва да се свърже с теб спешно.

Изненадан, Люк се стъписа за части от секундата:

— Извинявай, Джейд. Малк, пусни го на телеекрана.

Лицето на инструктора се появи на стената, по-голямо от истинското. Люк започна:

— Да? За Емили Уондър ли става въпрос?

Господин Гарет поклати глава:

— Не. За друга ученичка. От 7-ми клас. Казва се Тина Стоун.

— Да, и какво за нея?

— Тъкмо гледах новините и си спомних, че тя беше написала есе за перфектното оръжие за убийство. Ще те заинтригува, защото става въпрос за ледена висулка.

— Какво? — Люк беше смаян.

— Да. Казвам ти, че на нея й хрумна тази идея за висулката...

— Не — извика той. — Казахте, че го знаете от новините. Аз обаче не съм пускал тази информация!

— Ами, току-що я пуснаха в целия ефир — отвърна Клинт. — Три жертви на име Емили Уондър, едната убита с ледена висулка.

— Но как е възможно...? — мърмореше в недоумение под носа си. Обърна се към инструктора, опитвайки се да сдържи гнева си и го попита — Може ли да прехвърлите есето на това момиче на мобилния?

— Разбира се. Никога не бих отказал на криминален следовател.

— Окей. Мерси много. А с вас — и с Тина Стоун — ще се видим пак съвсем скоро.

Когато Малк прекъсна връзката Люк му нареди:

— Открий тези новини и ми ги пусни.

На мястото на инструктор Гарет на стената се появи водещия на новините и съобщи: „Беше разкрита информация, че три жени, носещи името Емили Уондър, са били убити през последните няколко месеца. Нашият кореспондент е открил, че смъртните случаи, които в момента се разследват, са станали в Дънди, Йорк и Уобърн. Изключително необичайно е оръжието, от което е загинала поне една от жертвите — ледена висулка. Засега не е известно дали убийствата имат връзка с оперната знаменитост, носеща същото име, която в момента е на турне в Ланкашир. Говорителката на звездата отказа коментар по темата. Към другите събития. Учени, наблюдаващи вулканичния остров Ла Палма, част от Канарските острови, са особено загрижени от факта, че огромна скална маса от западната страна на острова може всеки момент да се свлече...“

Люк вдигна ръка и каза, че това е достатъчно.

Джейд го погледна и сподели:

— Мисля, че знам какво е станало.

— Нима?

— Спомняш ли си онова момченце с майка му и баща му на пързалката? За малко да го смачкаш, точно преди да се натъкнеш на ледената висулка. Те сигурно са чули разговора ни и са раздухали всичко пред медиите.

— Малк?

— Каква е заявката ти?

— Ти беше там. Може ли да са ни чули?

— При положение че имат нормален човешки слух, вероятно бащата ни е чул, но майката беше по-далече.

— Споменах ли случая с Емили Уондър?

Малк се забави малко, докато открие съответния звуков файл в паметта си и отговори:

— Потвърдено. В отговор на коментара, че само някой с много изопачено мислене би взел висулката за кама, ти спомена: „Такова,

каквото има онзи, който се занимава с убиване само на Емили Уондърли?“

Люк изпсува.

— Какво толкова? — попита Джейд.

— Искан да не се шуми около това. Само ние знаехме, че е намушкана с ледено копие, и ако някой заподозрян кажеше, че това оръжие е използвано, той щеше да бъде убиеца, защото Кю е единственият, който го знае, освен нас. Обаче сега целият свят знае. Безполезно доказателство е. — Въздъхна и пак изпсува.

— Има алтернативно обяснение — каза Малк.

— Да, знам — отвърна Люк. Погледна Джейд и добави — То се припокрива с твоята идея за мотива.

— О?

— Ако Кю иска да сплаши някой, който се казва Емили Уондър, има смисъл да разпространява стореното от него. Може Кю да е разказал новината на журналистите.

— Защо не ги попитаме?

— Ще си изгубим времето. Направил го е анонимно. Освен това тези от новините никога не разкриват източниците си.

Гледайки оптимистично, Джейд каза:

— Поне имаш друга следа.

— Да. Тина Стоун. Най-добре ще е да имам солидни доказателства.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дневната на Барбара Бакли приличаше на пустиня. Цялото обзавеждане, осветлението и отоплението беше проектирано по-скоро за колекцията ѝ от кактуси, отколкото за нейно удобство.

— Имам петдесет и четири вида — каза му. — По един за всяка година от живота ми. За всеки рожден ден моят партньор ми подарява по един нов.

До вратата на спалнята едно гигантско бодливо растение, повисоко от Люк, се простираше почти до тавана. Повечето бяха доста по-малки, но въпреки това имаха чудовищен вид. Едно от тях приличаше на купчина космати зелени брадавици. Един плосък крушовиден имаше два израстъка като заешки уши. Флуоресцентното осветление пък придаваше на бодлите на един друг червен оттенък.

— Ако доживеете до сто години, ще ви трябва по-голям апартамент.

Госпожа Бакли не отвърна. Наблюдаваше го хладнокръвно, нетърпеливо. Люк потръпна:

— Мислех, че кактусите обичат да са на топло и влажно.

— През лятото — да, но не и по това време. Сега е най-добре да са на сухо и студено.

Люк се запъти към единствения кактус, който познаваше, спомняйки си за миниатюрните белези от убождане на лявата ръка на ЕУ-1. В саксията Барбара беше поставила табелка *Opuntia vulgaris*.

— Това крушовиден кактус ли е?

Барбара беше подготвена:

— Да.

— Може ли да го пипна?

— Само ако си сигурен, че искаш да се убодеш и после да те боли известно време.

Люк се отказа.

— Какво им харесват на тези кактуси? С какво ви привличат?

Барбара беше наистина учудена, че я питаше подобно нещо.

— Само ги виж. Не са ли изумителни? Виж тези изкривени форми. Мисля си, че всичко това е свързано с оцеляването им в екстремни условия. Харесва ми начинът, по който се справят с недостига на вода и страхотната жегата. Както аз се справям със стреса.

По-скоро наподобяваха на трънливия ѝ характер, помисли си Люк.

— Чувала ли сте за *situs inversus totalis*!

— Хм, означава всичко да е напълно обърнато — смръщи чело тя, — но не знам какво е. Не е кактус, ако това си мислите.

— Това е красиво — каза Люк като се доближи до бродерията на стената зад най-големия кактус.

— Да — отвърна Барбара вяло.

— Находчив дизайн. — Люк се наведе и разгледа етикета, който беше поставен в долния десен ъгъл: Тартан Текстайлс — Дънди. Обърна се и каза:

— Явно сте голям почитател на кактусите и текстилните изделия, както и на Емили Уондър.

— Ясно ми е за какво става въпрос — измъмри Барбара. — На възраст ли сте, за да разследвате дело за убийство?

Не беше за първи път да го питат за възрастта му. Осъзна колко влудяващо е за всяка Емили Уондър да я питат постоянно дали тя е оперната певица. За щастие Люк разполагаше с мобилен, който да отговаря на този скучен въпрос.

— Отговори, Малк.

— Криминален следовател Люк Хардинг е завършил Бирмингамското училище през предходната учебна година и има отлична диплома. На шестнайсетгодишна възраст той има изключително добра квалификация. Това е третият случай, с който се занимава. Притежава успеваемост 100 процента.

Люк се намеси веднага след това изказване като не позволи на мениджърката на концерти да си отвори устата:

— Значи, сте гледала новините снощи и сте чула за разследването свързано с Емили Уондър. Това ли намекувате?

— Емили — артистката Емили — не може да бъде в опасност. Тя носи такава радост на всички, никой не би я наранил. — Излъчваше увереност и сигурност.

— Намирате я за уникална.

— Тя е уникална.

— Отидохте ли да я гледате в Йорк? — попита Люк.

— Да.

— А в Дънди?

— Това беше преди доста време.

— Миналият юли — уточни Люк. — Явно доста ѝ ходите по петите. А в Уобърн била ли сте?

— Тя ходила ли е там? Не мисля да съм била там. Много е... на юг.

— Не чак толкова като Дънди?

— Знаете какво имам предвид, криминалист Хардинг. — Барбара навири нос. — Там долу е различна културата. Не е хубава. Както и да е, но тонът на вашите въпроси не ми харесва.

— Не съм актьор — сви рамене. — Не ми се налага да се съобразявам публиката. Сега бих желал да разгледам кухнята и гардероба ви.

— Какво? — възкликна тя.

— Законът дава ли ми правото да поискам сканиране на дрехите и кухненските принадлежности на госпожа Бакли, Малк?

— Потвърдено.

Осъзнавайки, че е безсмислено да хаби нервите си, госпожа Бакли намушка мислено пространството пред нея като с нож, но всъщност посочи с показалеца си двете врати:

— Кухня. Гардеробна.

Люк вече беше открил връзка между мениджърката на концерти и първата жертва: бродерията на стената от Дънди. А пък кактусите я свързваха с пенсионираната градинарка — ЕУ-3. Но също така и сама беше признала, че е била в Дънди и Йорк. Надяваше се да открие липсващата контактна леща на ЕУ-2 или да види нещо в кухнята, което да свърже госпожа Бакли с хранителната техноложка, но нищо не намираше и скоро се отказа. Барбара беше най-много обвързана с оперната певица Емили Уондър, която още не беше жертва. Все още не.

— Това е всичко засега — обяви Люк на излизане от кухнята, последван от Малк.

— Добре — отвърна Барбара презрително.

— Но преди да тръгна, да ви питам знаете ли нещо за личната асистентка на Емили — Фрея?

— Не много — поклати глава тя. — Знам само, че Фрея Ламак живее за Емили. Напълно се е посветила на нея.

В известен смисъл Барбара беше права. Самият Люк наистина се чувстваше прекалено млад. Не би си го признал, но желаше някой друг, по-голям и по-опитен, да се заеме с този труден случай. Вътрешно, част от него чувстваше, че мястото му е в училище като много хлапета на неговата възраст, да слуша съветите на инструкторите и да играе на спортното поле. Но вече беше завършил. Отсега щеше да се учи в света на възрастните. Отчаяно желаше да приключи с този случай, беше устремен в идеята да докаже способностите си в разкриването на престъпления, обаче в същото време му се искаше да бъде винаги до Джейд, напълно безгрижен, и да слуша всяко нейно изпълнение в нощните клубове на Шефийлд.

Пред апартамента на Барбара Бакли Люк започна да се тръшка от яд.

— Разкъсан съм — каза. — Трябва да съм в Единбург, за да поговоря с Тина Стоун и Клинт Гарет. Не бих пропуснал и среща с Фрея Ламак, а също така искам да съм в Лондон, за да потърся изчезналото момиче.

— Невъзможно.

— Не се ли е появила вече онази в Лондон?

— Не — отвърна Малк.

— Добре тогава. Ето накъде тръгвам. Доколкото знам Тина Стоун не се е запътила на никъде, а пък и не е в опасност. Фрея без съмнение е някъде на турне с Емили. И двете ще почакат. Изчезналата Емили Уондър обаче — не. Животът ѝ може да е в опасност.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Люк наближи южния бряг, температурите осезаемо се покачиха. Вятърът стана по-топъл и не толкова силен, но все още имаше преспи сняг. Тънкият слой лед върху езерата и язовирите беше прекалено крехък, за да поддържа почитателите на пързаянето с кънки, но затова пък патиците тромаво се плъзгаха по него в търсене на незамръзнали местенца, откъдето да пийнат вода.

Един грозен комитет по посрещането се заформи като Люк се измъкна от таксито в Гринуич, на юг от Темза. Моментално Малк се изправи пред него и изстреля предупредителен сигнал в земята пред недружелюбните бандити. Лазерният лъч веднага разтопи тънкия слой сняг, под който се откриха лепкави овъглени плевели. Петимата внимателно се отдалечиха като си шушукаха и се смъмряха помежду си. Като решиха, че са на безопасно разстояние се обърнаха и побягнаха.

Гледайки ги как се оттеглят, Люк поклати глава и въздъхна. Не беше отнело много време на Шефийлд да се превърне в далечна мечта.

— Благодаря, Малк. Сега ми покажи пътя до Гринуичкото училище.

В занемарената учителска стая директорката остана слисана.

— Емили Уондър? Не бях чувала това име от много време.

— Кога изчезна?

Тя си пое дълбоко въздух и се замисли върху това.

— Преди около година? Струва ми се.

А Люк беше предполагал, че е изчезнала наскоро.

— Имала ли е някакви неприятности? Имала ли е причина да избяга?

— Тя... беше калпазанка. Надарена, умна, но много недисциплинирана. Имаше ли раздори, тя все беше в центъра им, но как да ви кажа — накрая нещата излизаха все другояче. Дори още

повече, тя дори се опитваше да оправи цялата бъркотия. Мисля, че желаше доброто на всички ни. Харесвах я, въпреки че беше такава. Стана ми мъчно като изчезна.

— Някой да твърди, че я е виждал?

— Не, но...

— Какво?

— Ако искате да я проследите, първо трябва да пробвате в стария склад, край бетонните елементи. Знаете ли мястото, където такситата влизат в тунела Блекуол?

— Мобилният ми има подробна карта — отвърна, гледайки към Малк.

— По-нататък не може да отидете, защото ще паднете в Темза. Сега не е замръзнала, затова не може да се премине по нея. Ще видите. Накрая има един голям, празен, кръгъл склад — обясни директорката.

— А защо там?

Тя сви рамене:

— Интуиция. Някои деца се мотаят там. Знам ли. Не би било... удачно от моя страна да ходя по такива места. Само бъдете предпазлив, ако смятате да отидете.

— Добре — отвърна Люк. — Благодаря ви.

Беше безнадеждно. Групата деца го забеляза и по кръжация над него мобилен веднага разбра, че е криминалист. Макар да внимаваше много, когато пристъпи в разрушения склад, вътре децата вече се бяха разпръснали. Никой не беше останал. Беше натъжен от мисълта, че може никога повече да не играе на импровизирано игрище и да крещи: „Подай насам!“, да му се отдаде възможност да забие перфектния гол. Може би работата му на криминалист винаги ще се изпречва между него и желанието му да порита топка.

Празният заслон беше мръсен и голям, по-голям от бейзболно или футболно игрище. Ако Люк застанеше в единия край и извикаше, не се знаеше дали в другия ще го чуят.

Застана по средата на сградата, капчици вода се стичаха от счупения покрив. Обърна се към Малк:

— Знаеш ли какво трябва да направя?

— Не.

— Виж дали ще можеш да намериш електронния адрес на Оуен Гуд, младежа, който срещнах по време на случая с *Липсващия куршум*. Нужен ми е сега.

— Имаш ли права да наемаш криминалист?

Люк се засмя.

— Не мисля да го взимам на работа при мен, Малк. Просто го намери.

— Търся.

Бялото момче проучваше областта внимателно и както винаги беше нащрек за опасности. Готов да побегне в обратната посока, ако почувства някаква несигурност, се спотайваше в тъмните ъгълчета на таксиметровата автостанция Норт Гринуич. Гигантски багер загребваше камъни в завода за баластра. До него сградата на Перилни препарати Блекуол пустееше, защото предприятието не функционираше от години. Наблюдаваше Люк Хардинг и неговия мобилен помощник известно време, преди да забележи, че те се намираха на същото ниво. Излезе от прикритието си, оглеждайки се за признаци на опасност от някоя страна, и отиде до тях, пред самия склад.

— Не мислех, че ще ви видя пак.

Криминалистът се усмихна сърдечно и каза:

— Ей, Оуен, как я караш?

— Много добре. — Обърса носа си в ръкава.

— Имаш ли си свое местенце?

Той кимна.

— А работа?

— Ами... почти.

Люк се засмя:

— Дано тоя път не копаяш по-дълбоко.

Оуен се изкашля и започна да подсмърча.

— Сигурно пак искаш да ме използваш като примамка. Около какво душиш този път?

— Нищо опасно. Но примамката е необходима. Опитвам се да намеря едно единайсет годишно момиченце на име Емили Уондър. Изчезнала е, но може би се крие.

Оуен изглеждаше озадачен.

— Не я познавам. Какво мога да направя?

— Аз... ъм... оказвам странен ефект върху групичките деца.

Оуен се усмихна.

— Да, знам. Те започват да бягат. Искаш аз да бъда криминалист, защото от мен не бягат.

— Ти знаеш ли, че се събират тук? — посочи към един голям купол.

— Да. Мястото е толкова голямо, че последния път като организирах един мач тук се събраха по двайсет играчи от отбор.

— Значи — продължи Люк — можеш да разпиташ сред тях дали някой е чувал нещо за Емили Уондър.

— А тя каква е?

— Малко като теб е. Носи ѝ се славата на калпазанка, но всички много я харесват.

— Ха. — Оуен се правеше на корав, но никак не му се нравеше идеята някакво си момиче да се размотава само из Лондон. Самият той е бил в подобна ситуация и трябваше да се движи с разбойниците и отрепките. Те му бяха единствените приятели. Ако можеше да направи живота на Емили по-сигурен, би дал всичко от себе си. — И какво ще спечеля от това?

— Някое топло местенце? — предположи той.

— И?

— Ще предам на Властите колко много си ми помогнал. Отново. Миналият път получи идентификационна карта — възможност да получиш жилище и разни вещи. Този път... — Люк сви рамене.

— Поне се постарай да не се разчуе, че помагам на криминалист. Иначе само неприятности ме очакват по тия места.

— Ще си много добър, ако се захванеш с помощ за бездомни деца, сигурен съм. Знаеш как да се държиш с тях. Виждал съм те.

Оуен се беше загледал в един кораб, който преминаваше по Темза и отвърна замислено:

— Да, навярно не е лоша идея.

— Ще говоря с Властите да направя един вид алтернативно училище за хората в околността. Да кажем на някое подобно на това място. — И обходи с поглед запустелия склад.

— Добре, имаме сделка. — Оуен беше запленил от предложението, но не го показа. Той вярваше, че Люк Хардинг ще направи всичко възможно, но не вярваше, че Властите ще приемат на сериозно тази идея. Забрани си да се въодушевява, когато възможността надеждите му да се осъществят беше толкова незначителна.

— Хайде, оставям те да действаш. Ще се свържеш с мен чрез Малк.

— Да. Дано някой, който знае какво върши да поеме нещата. Колкото повече един разследващ се мотае наоколо, толкова повече ще трябва да чакам децата да дойдат обратно тук. Вероятно ще трябва да спретна един добър мач, преди да ги накарам да заговорят откровено.

Оуен се усмихна, докато гледаше как криминалистът и верният му мобилен, който го следваше неотлъчно като домашен любимец, се отдалечаваха бързо.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трагедия беше застигнала криминалния следовател Люк Хардинг. Сезонът на наровете клонеше към своя край и освен ако Малк не успееше да открие нов доставчик отвъд океана, закуската му щеше да претърпи промени. Така, както беше налапал цяла шепа семки от плода, разпръсквайки червен сок навсякъде из хотелската му стая в Пикадили, Люк разпалено обясняваше:

— Ще остана в Лондон, докато Оуен се върне при мен — в случай че трябва да задействам нещата, когато той изрови нещо съществено.

— Да не очакваш да изрови някое тяло? — попита Малк.

— Не, не. Имам предвид, ако открие нещо.

— Информацията, доставена от необучен човек е недопустима. Не мога да я включа в доклада за случая.

— Неслучайно имам толкова добри оценки по право. Знам този факт — отвърна, изправяйки се. — Но не съм сигурен дали имаме случай на този етап. Ако изглежда, че има, ще работя по него. Тогава ще можеш да регистрираш нещата както си е редът. — Взе си бърз душ и застана пред телеекрана. — Сега бих желал връзка с Единбургското училище. Помоли ги за интервю с Тина Стоун.

— Като криминалист не е необходимо да молиш. Просто можеш да поискаш.

— Няма закон срещу криминалисти, които се опитват да бъдат мили, Малк — засмя се Люк. — Помоли ги, но бъди твърд. Не бих желал да отхвърлят молбата ми.

Тина изглеждаше неспокойна, когато влезе в стаята с телеекрана.

— Здравей — каза Люк приветливо.

— Това да не е някакъв изпит? — промърмори тя.

— Не — успокои я той. — Не се безпокой. Прочетох есето ти по криминология. — Той вдигна ръка над главата си, сви я в юмрук, все едно държеше въображаема ледена висулка и я заби рязко в земята. — Много добре. Малко пресилено може би, но доста находчиво.

Видео образът беше толкова ясен, че седмокласничката едва ли не беше седнала при него в хотелската стая. Момичето имаше къса, руса коса, на която се открояваше зеленият униформен пуловер на училището. Вдигна очи за малко и се осмели да го погледне — или по-скоро да погледне образа му на стената в заседателната зала на Единбургското училище.

— Благодаря ви — отвърна, при което моментално пак наведе поглед към скута си.

— Каква оценка получи?

— Шест със звездичка — усмихна се с все още сведена глава.

— Това заслужаваш. Откъде ти дойде вдъхновението?

Тина преглътна, преди да отговори:

— Навън.

— Навън ли?

— От студеното време, нали се сещате — кимна тя.

Люк можеше да види светлата ѝ коса и част от лицето. Макар и да не можеше да види очите ѝ, някак си не беше убеден, че казва истината.

— Някой говорил ли е с теб на тази тема, чела ли си някъде нещо по въпроса?

— Не. Измислих си го сама.

— Сигурна ли си, че не си взела идеята отнякъде? Не се безпокой. Няма да кажа на господин Гарет. Ти вече си имаш оценката „6 със звездичка“.

Тина отрече, поклащайки глава и се размърда неспокойно в стола, на който седеше. Тя не беше заподозряна. Малк вече беше свалил данните от дневника за 23-ти и 24-ти декември, когато ЕУ-2 е загинала в Уобърн. Тина Стоун е била в другия край на страната по това време.

— Познаваш ли Емили Уондър от 10-ти клас?

— Чувала съм за нея.

— Говорила ли си с нея по темата с ледената висулка?

— Не.

— Значи само ти и господин Гарет знаете за това?

— Точно така.

— Добре, Тина. Това е всичко. Може да го извикаш. Инструктор Гарет имам предвид. Благодаря ти.

Веднага след като самоуверената физиономия на Клинт се появи пред него, Люк го попита:

— Знаете ли какво е situs inversus totalis?

Инструкторът погледна учудено за миг и после отговори:

— Разбира се. Класическо състояние. Рядко срещано, но класическо. Чувал съм, че някакъв човек оживял, защото през лявата страна на тялото му минал куршум — там, където трябвало да бъде сърцето. Използвам го като пример в урок за 9-ти клас. — Направи пауза и добави — Има ли това нещо общо с Тина?

— Не — отвърна Люк. — Просто се опитвам да разбера колко хора са запознати с това състояние. Тина ми каза, че си е измислила историята с ледената висулка сама.

Инструкторът се облегна назад и се замисли.

— Добра е. Тя често изкарва петици, по-рядко — шестици, затова е възможно нейна да е била идеята. Но по принцип не блести с особени заложи. Това е голям скок за нея. Дори ми се струва прекалено творческа, за да е работа само на Тина.

— Нали не сте ѝ предложил вие темата за есето?

— Аз? — рече Гарет леко стъписан. — Не. Моето задължение е да ги науча да мислят сами. Не им давам аз идеи.

— Неотдавна и аз бях в училище — продължи Люк. — Знам как се случват нещата. Вие — персоналът — може да не знаете от къде е взела идеята, но някои от съучениците ѝ знаят. Вероятно е говорила с тях. Искам да ги видя всички — докато открия онзи, който ще изплюе камъчето.

— Но това са много...

— Значи, най-добре да започваме — и то с нейните приятели.

Не му отне много време да получи информацията, от която имаше нужда. Четвъртият ученик, който разпита, беше Ърл Димок и той почти веднага се предаде.

— Тя е доста добра в криминологията. Искане да стане като теб. — Невъзможно се отнасяше към въпросите на криминалиста и спокойно се беше отпуснал в стола. — Ама щипна идеята от един мит. Май разправяше, че се казва *Леденостудено*.

— Знаеш ли кой го е писал?

— Не. Не ме интересува. Виж онлайн, човече, там ще го намериш.

— Мерси, Ърл. Много ми помогна.

— Може ли да си ходя?

— Разбира се.

Измислените истории не бяха много популярни, но някои автори публикуваха митовете си онлайн, за да може хората да ги четат на телеекраните си.

— Потърси мит, който се казва *Леденостудено*, Малк. Малко забавна литература ще ми донесе някакво разнообразие. И искам да знам кой го е публикувал пръв.

Люк започваше да се отегчава. С ръце склучени зад тила му, дочиташе историята *Леденостудено*:

— Не бях чел разказ от цяла вечност — и направи физиономия.
— Все пак моите случаи са по-странни от митовете. Но който и да е написал този, е свършил едно нещо като хората. Извършителят се придържа към същото оръжие. Започва с висулката и с нея приключва. На това ни учат и инструкторите. Кю не действа по правилата. Ледена висулка и две отравяния.

— Има логика — изтъкна Малк. — Кю използва оръжия, които не оставят никакви телесни следи.

— Да, и предполагам основният елемент е водата. Ледена висулка, вероятно бутилка вода, в която е имало отровата ТТХ и също вероятно замърсена вода в маслото от сауната. Но въпреки това те са различни оръжия. А ти разбра ли кой е пуснал този мит в мрежата?

— Непроследим е. Анонимен посетител.

— Жалко. Кога се е появил?

— За първи път е бил регистриран преди почти пет месеца, на 15-ти август.

— Хм. Не е била много на сезона тази историйка.

— Малко вероятно е Кю да пусне история за замислено убийство онлайн.

— Освен ако не иска да се подиграе с криминалистите — отвърна Люк като все още не искаше да признае, че *Леденостудено* е просто случайност. — Имам две задачи за теб. Претърси базата данни за митове, които включват ТТХ или горене на нещо, за да се образува цианид. Ако Кю играе игрички и тези неща ще ги има там някъде. Или пък Кю е прочел разказа и също като Тина е взел идеята. И провери

дали се пазят данните за компютри, които са имали достъп до този мит.

Люк дочете последните параграфи от разказа, за да се увери, че е разкрил самоличността на измисления убиец още по средата на историята. Освен ледените висулки нямаше нищо общо с неговия случай. Жертвите в мита нямаха същите имена и нито една от тях не бе знаменитост.

Малк оповести:

— Не е възможно да се проследят компютрите, които са разглеждали този или който и да е друг мит. Централните компютри на Властите не пазят тази информация на файл.

— Ако хакна компютъра на Единбургското училище...

— Това е незаконно.

— Мхм. Но ако го направя, ще имам списък със страници, които са били разглеждани от хората в училището.

— Неуместно, защото хакерството е незаконно.

— Но мога да отида в Единбург, да представя идентификационната си карта и да получа достъп.

— Потвърдено. Това е законен подход.

— Но не предполагам, че ще помогне много. Ще разбере, че някой е чел *Леденостудено*. И това ще е Тина Стоун. Но ако някой друг също го е чел, няма да мога да разбере кой.

Малк оповести и второто си откритие:

— Базата данни за митовете не съдържа никакви истории, в които да присъстват зададените от теб параметри.

— Добре — въздъхна Люк. — На никъде не вървим. Явно сме тръгнали в грешна посока.

— Това — отвърна Малк — не е нещо необичайно за човешко същество.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден Оуен се появи на телеекрана на Люк:

— Здравсти! Звукът добре ли е?

— Какво?

Оуен не беше свикнал да общува по телеекрана:

— Чуваш ли ме? — попита той.

— Да — обади се Люк. — Откри ли нещо?

— Да. Твоята единайсетгодишна позната се размотава с нашата групичка. От четири месеца. Но в последните няколко дни се скатава някъде — каза, подсмърчайки шумно.

— Какво имаш за мен?

— Открих едно момче. Виждал я е преди две седмици. Или нещо подобно. Не знаеше точно кога. Всеки ден е един и същ за тия хлапета. Не е като да имаш два часа по биология и да знаеш, че е вторник. Или пък няма училище — значи е уикендът.

— Значи е било някъде около Нова година.

— Да. Е, и това не означава много за тях. Обикновено новата година не им донася нищо по-различно от предходната. Все едно. Това момче я е видяло как се движи с някакъв мъж. Голям мъж каза.

— Голям мъж?

Оуен се ухили:

— Не разчитай много на това. Той е на седем — за него всеки е голям. Мен ме наричаше големия човек, който играе футбол.

— Каза ли на колко години е изглеждал онзи човек?

— Голям — кимна той. — Като мен — а аз съм на шестнайсет.

— Бил ли я е хванал?

— Какво имаш предвид?

— Влачел ли я е на някъде или тя е ходела с него по собствено желание?

— Не каза — сви рамене Оуен. — Но аз ги знам тия хлапета. Грижат се един за друг. Ако онзи човек я е насилвал да отиде с него,

всички са щели да го подгонят. Затова мисля, че е тръгнала с него по свое желание.

— Хубаво ли е бил облечен?

Оуен се усмихна и подсмръкна отново.

— На него всеки ще му изглежда хубаво облечен, като се има предвид къде живее.

— Добре — каза Люк, опитвайки да прикрие разочарованието си относно описанието на човека. — Това ще ми помогне в разследването.

— Не е много, но това успех да разбера. Оттогава никой не я е виждал.

— Мерси — рече тихо Люк. — Пуснах запитване до Властите за младежкия център и... ъм...

— Отказали са.

Люк поклати глава:

— Опасявам се, че да. Учениците, които искат да учат, ходят в подходящото училище. Това е. Не разбраха напълно идеята.

— Ти ме изумяваш — отвърна Оуен саркастично.

Люк не желаше да приеме факта, че някой ден ще свикне толкова много с жестокостта и престъпленията на юг, че ще ги възприема като нещо нормално. Страхуваше се, че вече нищо не може да го шокира. Бягството при Джейд и на север от време на време не стигаше. Безнадеждността не изчезваше, когато той за малко се откъснеше от нея. Щеше му се да направи нещо, за да я затрие завинаги. Идеята му за неофициално училище щеше да бъде един удар в борбата срещу занемареността на живота на юг. Беше уверен, че ако има шанс Оуен би могъл да привлече децата и да ги опази от жестокостта на престъпния свят. „Ще опитам пак“, обеща си Люк.

— Едва ли ще ме изненадаш, но... — Оуен направи гримаса.

— Какво?

— Имам един познат. Имах, всъщност, преди две години. Казва се Евъртън Коутер. Сега е в затвора. В Кеймбридж. След близо месец ще бъде езекутиран, а не е извършил убийството. Поне не мисля, че го е направил той.

— Ние не правим грешки, Оуен.

— Обикновено — не, но ти не си единственият криминалист.

— Властите не отварят стари случаи, ако това се опитваш да ме накараш да направя. Казват, че от първия път ги приключват без

грешки. Повдигането на съмнение е изгубена кауза пред закона!

— Според мен да екзекутират някой, който е невинен не им върши добра услуга, особено ако искат да спечелят доверието ми в системата.

— Добре — отвърна Люк. — Ще направя каквото мога, но...

— Да, да. Знам.

Ликът на симпатична водеща на новините замени бялото лице на Оуен върху телеекрана.

— На Канарските острови наблюдението на западната част на Ла Палма продължава. Огромен скален къс виси на косъм от срыв с катастрофални последици. Ако все пак вулканът изригне, както очакват учените, голяма скала с размери почти колкото остров Ман ще се разбие в Атлантическия океан и ще предизвика гигантски вълни цунами. До два часа след колапса на земната маса ще се образуват вълни с височина до сто метра, които ще причинят огромни щети на съседните Канарски острови и западния бряг на Африка. Англия също няма да бъде подмината. Четири до пет часа след откъсването на скалата по южните пристанища ще се наблюдават десетметрови вълни. Някои експерти предупреждават, че дваисетметрови вълни ще прекосят Атлантика и ще наводнят Карибските острови — и американското и канадското крайбрежие — след десет до дванайсет часа. Тези вълни, движещи се със скорост до деветстотин километра в час, няма да се неутрализират при удара си с бреговата ивица или друга бариера. Очаква се те да продължат навътре към сушата още десет-петнайсет минути, излагайки живота на милиони хора на опасност. Очакват се значителни щети. Дори и бариерата на Темза в Лондон да беше в изправност, не би могла да удържи вълна с такива размери. Евакуацията на града и ниските части около Бристолския канал и южните пристанища би била единствената възможност за спасяване на населението.

— Звучи зловещо — измърмори Люк. — Ако се случи, Властите няма да успеят да евакуират бездомните — онези хора без идентификационни карти. Би било невъзможно да се открият такива хора като онези деца край Темза.

— Науката за вулканите не е точна наука. Според моята база данни е имало предупреждения за срутвания на скални маси в Ла

Палма и преди дванайсет, и преди три години. Вулканичната дейност е затихнала и в двата случая.

— Имам си достатъчно неща на главата, за които да се тревожа — цели 44 Емили Уондър.

— Няма рационална връзка между тях и главата ти.

Люк се захили:

— Няма значение. Точно сега, Малк, искам да разпитам Фрея Ламак. Виж дали можеш да установиш връзка с нея. Последно чух, че е на турне в Ланкашир.

На Малк му отне повече от пет минути да осъществи връзката и когато асистентката на певицата се появи на телеекрана, тя предположи, че Люк иска да разговаря с Емили.

— Госпожица Уондър не желае да бъде безпокоена в момента — обясни Фрея с дрезгав глас, почти като мъжки. — Сега си почива.

Люк се усмихна.

— Не знам дали сте наясно, но един криминалист може да прекъсва всеки по всяко време. — И за да го подкрепи в това се обърна към Малк. — Вярно ли е, че мога да я задължа да говори с мен?

— Потвърдено.

— Наистина не раз... — започна Фрея.

— Вижте — прекъсна я Люк. — Ако мислите, че е лоша идея да я притесняваме, предполагам, че вместо това мога да говоря с вас. Ако сте искрена, иначе просто нямате никакъв шанс.

Фрея подскочи при идеята да защити безценната певица:

— Дадено.

— Кога започнахте да работите за нея?

— Веднага след като тя завърши училище и започна да прави турнета.

— Точно с какво се занимавате?

Фрея сви рамене:

— С абсолютно всичко, като изключим пеенето. Аз осигурявам безпроблемното пътуване от едно представление до следващото. Договарям се с управители на зали, занимавам се с феновете, резервирам хотелски стаи, отговарям на медиите, всичко.

— С нея сте навсякъде.

— Така е. Ние сме екип.

— Струва ми се, че сте посветила целия си живот на Емили.

— Сещам се и за по-лош избор на кариера, криминален следовател Хардинг.

— Вие също така сте и говорител на Емили, нали?

— Да, така е.

— Свързахте ли се с медиите като чухте новината за трите убити Емили Уондър?

— Не — отговори тя. — Те ми се обадиха. Понеже всички ме познават.

— Какво мислиш за това?

— За кое?

— Тревожиш ли се за своята Емили?

— Наех ѝ лична охрана — отвърна тя.

— Някакви заплахи да е имало напоследък?

— Трудно ми е да повярвам, че някой би направил подобно нещо. Не.

Люк я наблюдаваше внимателно и запитва:

— Някога яла ли си фугу?

Без никакво колебание тя отвърна:

— Не съм сигурна, че знам какво е това.

— Къде беше преди новогодишния концерт?

— Емили си направи почивка преди рецитала в Шефийлд.

— Не, ти къде беше?

— Аз? — Беше учудена, че Люк проявяваше интерес към нея. — Аз... ами, имам приятели в Бирмингам и тогава им гостувах.

— По на юг ходи ли?

— Не.

— Ще ми трябва списък с твоите приятели и кога си била с тях.

Лицето на Фрея застина в удивление.

— В какво ме обвинявате?

— Нищо. Просто проверявам къде са били всички играчи, когато е била убита една от жените. Къде беше Емили преди концерта?

— Шефийлд е родният ѝ град. Затова и представлението беше толкова важно за нея. А също и поводът — раждането на новата година. Беше отседнала в Шефийлд.

— Четете ли митове — ти и тя?

— Понякога Емили се разтоварва като четете митове.

— А ти?

— Аз не.

Люк се замисли за момент.

— Ще те изчакам, ако отидеш до компютъра ѝ и погледнеш кои митове е чела, или пък мога да я събудя и да я накарам самата тя да ми каже. Във всеки случай за теб ще е по-лесно да ги прехвърлиш на мобилния ми.

— Какво общо има това с горките жени, които са били убити? Това са някакви наивни разкази.

— Да — отвърна Люк. — Толкова е незначително, та едва ли ще ти е проблем да ми дадеш тази информация.

— Добре де — въздъхна дълбоко Фрея.

Люк смяташе, че е малко злобна. Не можеше да разбере точно от къде имаше такова усещане, но явно беше свързано с особената ѝ връзка с оперната звезда. Сякаш не можеше да функционира самостоятелно, без певицата. Напомняше му на паразит, който живее на гърба на приемника си и пие от кръвта му, за да оцелее. Но не му идваше наум поради каква причина точно тя би започнала да избива всички съименнички на Емили.

— Знаеш ли какво представлява *situs inversus totalis*?

Фрея поклати глава:

— Не ми звучи като име на някой мит.

— Това е всичко засега, но искам да изпратиш съобщение на мобилния при дори най-лекия полъх на заплаха към Емили, който доловиш.

— Това мога да ви го обещаая, криминален следовател Хардинг.

След като Малк прекъсна връзката Люк сподели:

— Има двама души, които дават мило и драго да бъдат до Емили — Фрея Ламак и Барбара Бакли. И Корнелиъс Причард, който пък е обсебен от ЕУ-1. Тази страст не е ли прекалена, Малк?

— Да. Изследванията показват, че един процент от хората, които се увеличат по някоя знаменитост страдат от синдрома на боготворене на известните личности. Такива манияци, които ги дебнат навсякъде, са готови да наранят себе си или да причинят вреда на околните в името на техния идол. Те са омагьосани от всеки един детайл от живота, който избраната от тях звезда води, вярват, че тя им е верен приятел и са готови дори да извършват престъпления в името на тази звезда.

— Синдром на боготворене на известните личности. Интересно
— замислено произнесе Люк.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Люк провери приятелите на Фрея Ламак от централните райони и потвърди, че е била в Бирмингам на 23-ти и 24-ти декември. Въпреки това не беше убеден, че алибито ѝ е безупречно. С такси пътуването от Бирмингам до Уобърн не отнема много време, а в графика ѝ имаше два промеждутъка, в които може да го е осъществила.

Сърцето на Люк трепна като Малк обяви:

— Получих списък с митовете от Фрея Ламак. В него се съдържа *Леденостудено*.

— И така, ако нашата певица суперзвезда е искала да унищожи всички останали Емили Уондър — което би я направило уникална в пълния смисъл на думата — тя е взела идеята за ледената висулка от мита и най-вероятно е наела някой, страдащ от синдрома на боготворене на звездите като Фрея Ламак или Барбара Бакли да извършат пъкленото деяние вместо нея.

— Хипотези.

— Е, добре, къде да търся солидни доказателства? — Люк подскочи и прокара ръце през косата си. — Искам да знам кой е хванал Емили от Гринуич. — Облече пухенката си и заяви: — Връщам се в нейното училище. Кой е най-добрият начин за стигане до там?

— Зависи какво имаш предвид под най-добър. Искаш да кажеш най-бързият или най-безопасният, или...

Люк го прекъсна нетърпеливо:

— Пеша ще отнеме цяла вечност, а такситата ще попаднат в задръствания. Какво ще кажеш по Темза?

— Сравнително сигурен начин е да ходиш пеша до Уестминстър и да повикаш патрулиращ по реката кораб от там.

— Правилно. Искам да разбера дали Емили от Гринуич има нещо общо, освен името, с онези нейни съименнички, които вече не са сред живите. Чудя се защо точно тези три? Ако тази в Лондон е също като тях, значи е следваща. Дори може вече да е мъртва. — Пое си

дълбоко въздух, докато се спускаше по стълбите. — Най-добре да я открия по-скоро. Преди да се е превърнала в ЕУ-4.

Люк много добре знаеше защо децата като Емили от Гринуич бягат от училище. Беше му достатъчен начинът на живот на юг, за да си отговори. За някои деца ученето на занаят е пълна загуба на време. Колкото по-скоро останат сами, толкова по-бързо ще научат да се издържат сами в общество, освободено от всичко. Те биват разочаровани от училището, Властите, законите и перспективата за намиране на работа, която си заслужава.

Емили вече нямаше стая в училището. Тя беше дадена на друг ученик. Но личните ѝ вещи се пазеха. Уредникът ги беше сложил в едно шкафче, което не се ползваше.

Люк извади чифт латексови ръкавици и започна да разглежда жалката купчинка вещи. И първото нещо го изненада. То беше снимка на Емили като малка, заедно с родителите ѝ. Люк беше слисан, защото много малко хора пазеха подобни неща за спомен.

— Това ми напомня — каза той на Малк, — че трябва да поискаме последната ѝ снимка от училището. Свали я, ако обичаш. Може да се окаже полезна по-късно.

Обърна се към сивото шкафче и разгледа останалото — няколко карти памет, на които вероятно се съхраняваха уроците ѝ, няколко музикални диска, дрехи и четка за коса.

Като се загледа по-внимателно върху четката Люк се вцепени. За момент дори не можеше да проговори, в мозъка му се зароди съвсем нова идея. После промълви:

— Очевидно е, но досега не съм му обръщал внимание! — подаде четката към Малк. — Виж. Има два косъма. Може да има и тъкан, от която да вземем ДНК проби.

— Правилно.

Люк беше ядосан. Семейната снимка и космите зародиха в него нещо, за което трябваше да се сети много отдавна. „Мислех си за ЕУ от 1 до 3 като жертви с еднакви имена, но трябваше да се запитам дали нямат някаква роднинска връзка. Знам, че днес семейството е нещо маловажно, но може за Кю да е важно. За ИТ инструкторката от Бристол е важно.“ Обвиняваше себе си за това и изцъка с език.

— Нали имаш ДНК профилите на трите жертви, Малк?
— Потвърдено. Това е стандартна процедура при всяка аутопсия.
— Можеш ли да ги сравниш помежду им и с ДНК-то от корените на тези косми?

— Да.

— Това ще ми даде ли информация дали имат общи предци?

— Не съм оборудван с необходимия софтуер...

Без да чака, Люк реши:

— Тогава по-добре да го даунлоудваме.

— Търся във файловете на Властите необходимите програми.

— Като ги получим тестът ще проработи ли?

— На теория. Наречен е търсене анализ на ДНК родство. Един човек ще притежава същите генетични маркери като близък роднина, например родители, брат или сестра. Този човек ще има по-малко общи маркери с хора от семейството като чичовци, лели и баби и дядовци, но все пак ще притежава някои общи шаблони заради начина, по който хората наследяват гените си от предните поколения.

— Добре.

— Открих софтуер, който ще ми даде възможност да проуча отношенията между индивидите според техния ДНК профил. Инсталирам го. Ще отнеме седем минути и четиридесет и две секунди.

— Прието ли е от закона? — попита Люк.

— Зависи от статистическата значимост на находките. Някои генетични маркери са много често срещани сред населението и не са надеждни при установяване на родство. Други са редки и позволяват да се осигурят точни данни за родството. ДНК профили с малко съвпадения не се считат за неоснователни спрямо закона, но ако имат сходство ще бъдат използвани в бележките към случая. Софтуерът, който инсталирам включва стандартите, които законът изисква. Анализът за родство досега е бил използван само веднъж. ДНК проба на сцена на местопрестъпление се оказало, че има сходство с четиринайсет годишно момче, след като бил извършен анализ за родство. Чичото на момчето признал, че е извършил убийството, след като бил разпитан.

— Можеш ли да провериш дали има точни резултати, ако разглеждаш родословното дърво? Разполагаме ли с архив от данни на няколко поколения назад?

— Не.

— Окей. Явно ще трябва да се доверя на този ДНК анализ за родство. — Пусна четката в плик за доказателства и го затвори плътно. — Хайде. Това е. Хайде обратно към хотела, където да се концентрираш върху теста.

Малкият кораб още стоеше закотвен на кея. В далечината безполезно стърчаха от водата седемте шлюза от бариерата на Темза. Люк плъзна идентификационната си карта през четеца и нареди: „Към моста Уестминстър.“ Въжетата се откачиха автоматично, корабчето се завъртя и се понесе нагоре срещу течението. В Лондон корабчетата по-рядко биваха нападани от бандити. Освен това снегът, падналите дървета или храстите не блокират пътя им. Люк стоеше на носа и гледаше как брега се изплъзва покрай тях: куполът на склада отляво, доковете отдясно.

Патрулиращият кораб умело вземаше завоите по виещата се река, насочваше се веднъж на север, веднъж на юг и бучейки преминаваше край високите блокове на Кенъри Уорф и през Ротърхит. Повечето големи докове и малки кейове, които някога са били в сърцето на процъфтяващата индустрия, сега изглеждаха ръждясали и празни. Сърцето беше спряло да бие отдавна тук.

Имаше няколко потънали останки от кораби, от които само капитанския мостик или мачтата издаваха местоположението им. Движещите се по Темза лодки правеха зигзаг по реката, за да могат да стигнат до централните части и отвъд тях. В центъра на града мостовите Саутуарк и Уотърлу се бяха сгромолясали. Големите каменни късове бяха извадени по бреговете, за да могат да преминават спокойно големите автошлепове.

След още един завои на юг Люк вече се отправяше към Дома на Властите. Разпадащият се мост на Уестминстър сигурно щеше да е поредният, който ще цопне във водата в някой неочакван момент. Патрулката се плъзна към кея под моста и акостира. Люк изскочи на брега и последван от Малк се отправи към алеята Бърдкейдж, през парка Грийн Комън и към неговия хотел Пикадили.

В стаята се изтегна върху канапето и си пусна музиката на Джейд, докато Малк провеждаше генетичните тестове, без да изпитва

някаква умора или чувства.

Двамата бяха идеалните партньори. Единият осигуряваше вдъхновението и осмислянето на нещата, а другия — фактите и цифрите.

След три часа търсене и анализ на ДНК родство, Малк намали звука на музиката и обяви:

— Има 65% шанс ЕУ-1, ЕУ-2, ЕУ-3 и изчезналата Емили Уондър да имат общ далечен роднина.

Побиха го тръпки по гърба, но скочи от канапето и не си позволи да се зарадва на това откритие.

— Бих предпочел деветдесет и пет.

— Предпочитанието ти е ирелевантно за заключението.

Усмихна се:

— Да, и шейсет и пет процента стигат. Важното е, че имам нов мотив, върху който да работя. Не само еднакви имена, но и от един род. Въведе ли тази информация в бележките по случая?

— Потвърдено.

— Този роднина, който имат — замисли се Люк след кратко колебание — колко далечен е?

— Има малко общи генетични маркери, но един от тях е много рядък и повишава степента на сигурност. Близките роднини биха имали много повече от същия маркер. Ето защо откритията предполагат, че имат общ праотец от преди няколко поколения.

— Ясно. Ето какво ще направим сега. Искам ДНК проби от всички 44 Емили Уондър. Ангажирай Властите да разпратят агенти отново. Желая да проверя дали има и други, които имат роднинска връзка. Ако има такива — ще трябва да ги защитим. Може другите да не са на мушката на Кю. — Спря се замислено и добави — Първата, която ми трябва, е инструкторката от Бристол. Ако и тя има същите ДНК маркери, значи имам късмет, защото тя вече е направила проучване на нейното родословно дърво. Ще ни бъде полезна. След това ще да е певицата.

— Изпращам молбата.

— Нека този път да е искане.

Но Малк добави студено:

— Може да поискаш да разпиташ заподозрени и свидетели, но не може да изискваш нещо от Властите. Към тях трябва да бъде молба.

— Добре де — поклати глава той. — Нека бъде спешна и неучтива тогава. — После въздъхна и каза: — Нали знаеш какво значи това за единайсетгодишната от Гринуич. Тя е свързана с трите жертви, като нищо може да се окаже ЕУ-4, ако изобщо някой ден открият тялото ѝ. — Той взе копието на снимката, която ѝ бяха направили в училище, когато е била на десет. Усмивката ѝ директно в камерата беше дръзка, сякаш знаеше някоя пикантна клюка за фотографа. И да не му бяха казали сам щеше да се досети, че е била закачлива и мила. — Надявам се да греша, но съм притеснен за нея.

Малк отвърна:

— Нямаше да си човек, ако не се трогваш от такива неща.

Люк премести погледа от снимката си към своя мобилен с почуда:

— Не е привично за теб да проявяваш разбиране. Дори усетих съчувствие.

— Не. Това е факт за човешките същества.

С иронично шеговита усмивка на лице Люк продължи:

— С какво друго разполагам за Кю? Мъж е според свидетеля на Оуен, който го е видял как излиза от склада заедно с Емили, а също явно е запознат и с родословното ѝ дърво. Вече знам, че има достъп до ТТХ и е хванал цаката на *situs inversus totalis*. — Спря се за кратко и потрепвайки с пръсти по фотографията добави — Знаеш, че най-много ме е страх за живота на Емили, но усещам нещо. Започва да ми става ясен този Кю. ИТ инструкторката от Бристол има ли брат, Малк? Има ли господин Уондър?

— Потвърдено — обади се Малк след близо минута. — Той е писател.

— Ах. Сега вече летим напред. Може той да стои зад *Леденостудено*. Публикувал ли е някакви произведения онлайн?

— Предлагат се няколко произведения за излъчване по телеекрана.

Люк скокна:

— Боб ти е чичо!

— Истина е, че неговото име е Робърт, но иначе грешиш.

— Така повече наподобяваш на себе си, Малк. Нормалните функции са възвърнати.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво ще кажеш за това, Малк — попита Люк с нотка свеж ентусиазъм в гласа. — Взимаш едно произведение на Робърт Уондър и го сравняваш изречение по изречение, дума по дума, с Леденостудено. Би ли могъл да кажеш по стила дали са писани от един и същи човек?

— Има петстепенна скала на сигурност при сравняване на произведения. Първа степен: абсолютна сигурност, че произведенията са писани от един човек. Втора: много възможно, когато имаме достатъчно убедителни доказателства или когато е много малко вероятно да са писани от различни хора. Трета: възможно, когато доказателствата са значителни, но не напълно убедителни. Четвърта: неубедителни. Пета: никакви доказателства. Само първите три категории са задоволителни при процес и те изискват анализ на почерка и с мастило. Данните от твоето предположение ще попаднат в четвърта или пета степен, защото хората менят стиловете си на писане и почерка, а пишат и на машина.

— Жалко.

— Предлагам да питаш Робърт Уондър дали той е писал мита *Леденостудено*.

— Мерси, че ми казваш неща, които знам — озъби се Люк. — Но да знаеш, че всички хора попадат в петстепенна скала за надеждност. Първа степен: винаги честни и откровени. От втора до пета; настроени постоянно да лъжат и мамят.

— Не съм програмиран за такава скала.

— Защото току-що я измислих. Мошениците не казват истината, Малк. Обзалагам се, че Кю е пета категория. Но все пак си прав, че трябва да говоря с Робърт Уондър — в случай че се окаже Кю. Къде е той сега?

— Работи и живее в комуна на артисти в Лийдс.

— Горедолу посред всичките местопрестъпления.

Люк се настани пред телеекрана, но Малк не можа да установи връзка с писателя. Той не си беше вкъщи.

— Добре тогава — каза Люк с известно разочарование. — Утре ще го намерим. А сега започни да сваляш всичко, което откриеш от архива на Властите за семействата на четирите Емили Уондър.

В погледа на Робърт Уондър имаше нещо налудничаво. Мръсната му коса и раздърпаният пуловер сякаш се стремяха да подчертаят необуздания му характер. Трийсетгодишният мъж с мощно тяло и широки рамене се озадачи при нахлуването на Люк, но запази самообладание:

— Здравейте! Какво желаете?

Люк реши да кара направо:

— Ваш ли е митът *Леденостудено*?

— Мит? — заgrimасничи Робърт. — Не. Не знам кой ви е казал такова нещо. Аз пиша сериозни биографии — истории за живота на изключителни хора. За велики художници, музиканти и учени, за важните клечки от бизнеса и ненадминати спортисти. Може някой ден да се захвана и с ненадминатите криминалисти.

— Ние не сме толкова велики — отвърна Люк. — Ние сме онези, които се справят с престъпността.

— Фантастично — ухили се Робърт. — Тъкмо с този цитат ще започна.

— Сигурно доста проучвате семействата, преди да започнете да пишете.

— По-скоро не. Пиша за величието на личността. То не се предава по гените, ами е нещо, за постигането на което се борят целеустремените хора. — И след малко добави: — Знам, че искате да говорите със сестра ми Емили. Тя ми се обади. По някаква причина си е втълпила, че семейните корени имат някакво значение.

Той сви рамене.

— Казахте, че сте работил по историите на разни учени. Вероятно е трябвало да се преборите с доста научни теории.

— Така си е. Задълбочавам се във всяка една научна област. Най-важна е предварителната подготовка. Вижте... хм, доста съм зает. С какво мога да съм ви полезен?

— ТТХ.

— Тетродотоксин — подчерта Робърт. — Това е отрова, която притежават разни земноводни същества. Но това може да си го потърсите сам или да се консултирате с биолог. Не знам защо питате мен.

— Обзалагам се, че знаете от къде може да се сдобие човек с известно количество от нея.

— Да, но не бих желал. Хваща ме страх от такива неща.

Люк отново смени темата:

— Често ли пътувате, за да се срещате с хора, от които да вземете информация?

— Телеекраните също вършат работа, но на четири очи е най-добре. Да пътувам и да се срещам с интересни хора е голямо преимущество на професията ми.

— Сега на телеекрана ще покажем една снимка на десетгодишно момиче — обърна се и кимна на Малк. — Разпознавате ли я?

Робърт хвърли бегъл поглед към екрана и поклати глава:

— Никога не съм я виждал.

— Добре, няма значение. Вече разговарях със сестра ви. Имате ли вие нещо общо с нейното обсебване по отношение на рода.

— Не — изсмя се той. — Нямам нито време, нито ме влече.

— Бил ли сте й на гости в Бристол?

— Не. Вижте, тук за мен или за сестра ми става въпрос?

— И за двамата ви. Писал ли сте биография на престъпник?

— Бих желал да съм, но много трудно се стига до нужната информация. Някой като вас може да ми е от помощ. Освен ако не се занимавате само с престъпления против литературата като да залавяте авторите на някакви митове, които споменахте.

Люк не отвърна на шегата.

— По какво работите в момента?

— Тъкмо довършвам биографията на Джед Лестър.

— Бегачът на средни разстояния. Къде е той сега?

— Ами, това е едно от интересните неща при него. Можеше да е на някое луксозно място като Манчестър или Лийдс, а вместо това замина в Милтън Кейнс да обучава деца. Мисли си, че ще окаже по-голямо влияние там, отколкото на север. Емили твърди, че е в Бристол по същата причина.

— Джед Лестър е завършил училище в Дънди, нали?

— Да.

Изведнъж Люк реши да прекрати разпита и да потърси още информация за Робърт Уондър от познатите му. Така ще има повече доверие в отговорите. Освен това Джед Лестър винаги е бил герой в очите на Люк и той реши, че това е добро извинение да се срещне с него.

— Благодаря ви — махна на Робърт. — Това е всичко. Ще ви оставя да пишете биографията на спокойствие. Ще я прочета като я публикувате онлайн.

Когато Малк изключи изображението от телеекрана, Люк се обърна към него и му каза:

— Милтън Кейнс. Интересно. Това е на хвърлей камък от Уобърн.

— Това изказване е оспоримо. Дори и с попътен вятър, човек...

— Ясно, ясно. Но ако Робърт е ходил до Милтън Кейнс да интервюира Джед Лестър и е разучил миналото му в Дънди, това го доближава до цели две местопрестъпления. Хайде. Няма да отнеме много време да стигнем до Милтън Кейнс. Слагай кърките.

— Аз не...

— Ех, ще ми се да те препрограмирам, така че да разбираш кога се шегувам.

Джед стоеше изправен с ръце на кръста и следеше четири от младите си звезди, които се състезаваха и викаше по тях:

— Няма да тичате толкова бавно за мен! — от устата му излизаше пара заради студения въздух.

— По моя вина е — заяви Люк, показвайки идентификационната си карта на криминалист. — Понякога оказвам такъв ефект върху децата.

— Не сте дошъл да ги арестувате, нали? Не. Очевидно не или иначе вие ще им плащате разходите. Нямате никакъв шанс да... — Отдръпна се назад и започна да оглежда дългите крака на Люк и фигурата му. — Въпреки че не се знае. Изглеждате в добра форма. Направете две обиколки с мен.

Люк насочи поглед надолу:

— Не съм с подходящи обувки.

— Извинения! — смърри го Джед. — Хайде, не съм на вашата възраст, но не се отказвам.

И потегли по един от коридорите на пистата. Люк се подсмихна и тръгна подир него. Дори на четиридесет Джед бягаше като звезда. Все едно се носеше по въздуха. Наблюдаваше Люк през всичките двеста метра, които пробягаха и после каза:

— Бягаш с лекота. Изпускаш си кариерата.

— Винаги съм обичал атлетиката и много други спортове.

— Личи си — поклати голата си глава — запазената му марка, проектирана за скоростни надбягвания.

— Рекордът ти на 1500 метра все още не е подобрен от години. Това е поразително.

— Някой ден ще ме бият. Ето защо в тази игра най-важното е да печелиш медали. Ще има и нови рекорди, но медадите ще си останат завинаги твои. — Докато завиваха Джед взе да го разпитва — Не си дошъл тук да тренираш, инак щеше да си със спортни дрехи и гуменки. Затова кажи за какво си дошъл?

Покрай тях мина група от десет деца, устремени към правата отсечка пред тях. В един коридор отделен с въженце мускулеста млада спринтьорка упражняваше стартовете си. Люк рече:

— Искам да те питам нещо за Робърт Уондър.

— А, за него ли. Който може, си го може. А другите, пишат за него — засмя се под мустак. — Не ме разбирай погрешно. Той е готин човек. Но не живее пълноценно, а само пише за живота на другите.

Люк усети, че Джед го тестваше като засили крачката. Още не беше останал без дъх, но студените глътки въздух направо мъчеха дробовете му.

— Идвал ли е да говори с теб?

— Да.

— Кога?

— Миналият месец. Към края.

Люк увеличи разкрача си, за да не изостава и поспря с въпросите в момента, когато задминаваха групата деца. Като се върнаха обратно във вътрешния коридор, той продължи:

— Обзалагам се, че е поразпитал тук-там и в училището ти в Дънди.

— Сигурно, да. Най-вероятно си е показал лошия характер навред. Както направи преди много време като започна да се занимава с тая история.

— А кога точно е било това?

— Не съм сигурен. Лятото. По време на сухия период.

— Имаш ли някаква връзка с Йорк?

Джед се засмя:

— Къде си мислиш, че постигнах рекорда си на 1500 метра. Състезанията в Йорк винаги са ми били любимите. Бързата лента.

— Знаеш ли дали Робърт е потърсил информация и там?

— Каза ми, че искал да говори с организатора на състезанието.

Малк ги следваше през цялото време като роботска телеекранна камера и записваше целия разговор и джогинга. Люк вече дишаше по-тежко. Но с облекчение забеляза, че не е единствен. Джед беше започнал да издишва и вдишва по-често и усилено.

— Само още един въпрос. Имаш ли връзки и с Лондон?

— Не — отговори Джед. — Никога не съм имал нищо общо с това място. Защо? Какво е направил моя биограф?

— О, може и нищо.

— Само не го арестувайте, преди да е приключил с книгата. Ще е голяма загуба да го тикнете зад решетките, преди да ме увековечи онлайн — и продължи: — Още една обиколка. Ако финишираш двайсет метра пред мен, ще трябва да зарежеш тия крими глупости и да се захванеш с бягане, да речем на 800 метра.

— Не мога да го направя — изсмя се Люк. — Но ще се опитам поне да не изоставам.

В същия момент Джед се стрелна към финала.

Опитвайки се да прикрие изтощението си сега, Люк пое дълбоко въздух и се засили, колкото му позволяваха уморените крака. При други обстоятелства гордостта му би била накърнена, ако не може да надбяга четиридесет и пет годишен мъж, но това все пак беше Джед Лестър. А на Люк не му се стори чак толкова зле, защото макар и голямото разстояние между тях, на финалната пряка не позволи то да стане още по-голямо. Тъкмо пред финала Джед направи няколко големи разкраща и въпреки това Люк финишира съвсем скоро след него.

Двамата застанаха един до друг, а малка групичка зяпачи ги аплодираха. Джед погледна Люк и го похвали:

— Никак не беше зле.

— Колко да са били — десетина метра след теб?

— Четиринайсет метра и дванайсет сантиметра — намеси се Малк.

— Нямаше нужда от тази точност и откровеност — изнегодува Люк, докато си поемаше дъх.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малк беше събрал всичката налична информация за семействата на всички Емили — от ЕУ-1 до изчезналата ЕУ-4, но Люк не откри нищо необичайно. Нямаше мистериозни смъртни случаи, нито явен интерес към семейно родословие, нито наследствени заболявания, като изключим обърнатото разположение на органите на ЕУ-2. Ако съществуваше мотив за убийство, скрит в архивите, то той оставаше загадка.

Един по един резултатите от ДНК тестовите на всички Емили Уондър пристигнаха. Всеки път, когато получи резултат, Малк извършваше проверка и анализ за роднински връзки.

— Инструкторката по информационни технологии от Бристол и оперната звезда нямат същите генетични маркери като жертвите. Малко вероятно е да имат родствена връзка. Засега тази Емили, която притежава всички маркери е ученичката в Година 10 от класа по криминология на Единбургското училище.

— Значи може да е следващата жертва — заключи Люк. — Поискай позволение няколко агента да я охраняват, Малк. И най-добре ме свържи с нея сега.

Непривлекателното момиче си беше вкъщи, а не в час, и липодистрофията ѝ се беше влошила. Заради това беше в лошо настроение. След като изслуша Люк, то не се подобри.

— Охрана! — кресна тя. — Какъв смисъл има?

— Мисля, че е очевидно. Три смъртни случая в твоя семеен кръг. Не бих поел такъв риск с теб...

— Никой дори не би си помислил да убие мен, криминалист Хардинг. Няма смисъл. Не ми остава дълго да живея.

— Това не спаси седемдесет и осем годишна старица на име Емили Уондър от дома за възрастни хора.

Игнорирайки забележката му, тя продължи:

— Вие ме лъжете.

— Така ли мислиш?

— Не се опивате да ме защитите. Аз просто съм един от заподозрените. Вашите охранители ще следят всяко мое движение.

— Имам списък със заподозрени, да. Знаеш процедурата. Но аз наистина се опитвам да те предпазя.

— Да бе.

Люк реши да продължи с въпросите, защото през ума му мина, че едва ли може да стане по-начумерена и неотзивчива:

— Имаш ли брат или сестра?

— Имах сестра. — Тя натърти на думата имам и сякаш се засегна.

— Съжалявам... И тя ли страдаше от липодистрофия?

— Да. Лекарите казват, че е рядко срещана, но ние и двете я наследихме. Сега мисля, че аз съм единствената такава в страната.

— Проявявала ли си някога интерес към семейните си корени?

— Не — поклати глава Емили.

— Случайно да знаеш дали горе в кабинета по биология има сбирка с видове от морската фауна?

— Това все пак е Единбургското училище — изсумтя тя. — Разбира се, че има. Този град се слави по всички океани, с корабите си, презокеанската търговия, изобщо всичко свързано с вода и риба. Господин Гарет е особено запален по тези работи.

— Сериозно? Окей, мерси. С какво се занимава той през уикендите си?

— Ами защо не го попитате сами? Добрите детективи не се осланят на хорските приказки. Явно не стои в училището. Това знам само.

— Ясно ми е. Оглеждай се за охраната. Всеки момент ще се появят.

Емили изсумтя шумно, изпълнена с раздразнение.

Малк се изпречи пред Люк.

— Не мога да въведа коментарите й за инструктор Клинт Гарет в бележките по случая, защото, както тя се изрази, това са хорски приказки. Въпреки това трябва да гледаш на него като на заподозрян.

— Съгласен — отвърна Люк. — ЕУ-1 е била убита в събота, а ЕУ-2 е възможно да е била намушкана на 24-ти декември, пак събота. Ще ми се да знам кога Кю е подхвърлил отровите за сауната в Йорк, но

ако съм по следите на убиец, който действа през уикендите, това може да значи, че работи през седмицата. Например като инструктор.

— Клинт Гарет притежава специализирани познания в областта на разследването на престъпления — изтъкна Малк.

— Хм. И ми се струва, че морските обитатели са му хоби — което предполага, че ТТХ му е известен — а ние знаем и че е дал оценка на есето на Тина Стоун за снежните висулки, затова и тази идея му е позната. И като за капак на всичко сред морето от Емили Уондър — той е мъж.

— Трябва да помислиш за мотив.

— Емили му е любимата ученичка. Явно е разочарован, че гените ѝ са я дарили с негодна кожа. Тоест че е имала нещастieto да се роди с липодистрофия. Може би иска да покаже на свързаните с нея Емили Уондър — онези, които също е можело да я наследят — какво е да умреш млад. — Люк сви рамене. — Но ако е така няма смисъл да ѝ наемаме охрана. Не би трябвало да е в списъка му. Но няма да рискувам. Възможно е и да правя напъни в грешната посока, а момичето да е на мушка.

Като въведе разговорния израз в речника си този път Малк не изказа възражение.

— Но винаги остава и Робърт Уондър — продължи Люк. — Мога и него да сложа на трите местопрестъпления, а е запознат и с ТТХ. Казва, че не е писал *Леденостудено*, но не съм напълно сигурен в това. Но пък мотивът му ми убягва. Между другото виждам мотив у Фрея Ламак и Барбара Бакли — да бъде тяхната Емили уникална — но не си обяснявам защо ще убиват Емилита от едно родословно дърво. Те биха изнамерили и унищожили всичките съименнички, без да гледат друго. Като онези, които страдат от синдрома на боготворене на известните личности. Както и да е. Имаме голям проблем и с двете. Но онзи, дето отведе лондонската ЕУ беше мъж. И това ме спира да сложа Емили Уондър в списъка с реалистичните заподозрени.

— Мъжът, видян от Гринуичкия свидетел може да не е бил Кю.

— Знам. Но не бих искал да мисля за съучастници като няма никакви доказателства, че такива изобщо съществуват. Повечето убийци работят соло. — Люк се изправи и рече — Просто не мога да седя повече тук и да чакам да ни съобщят, се е открито тялото на ЕУ-4. Трябва да схрускам още малко улики.

— Гризането на улики от престъпленията не е...

— Хайде. Време е за още една разходка с лодка по реката. — Люк се поколеба, преди да попита ухилено: — Онази скала на Канарите не се е отчупила още, нали?

— Не.

— Значи е безопасно. Е, доколкото това може да се твърди за Гринуич. По пътя ще ти дам друга речникова дефиниция — да схрускаш нещо.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато вървеше от пристана в посока към изоставения купол, построен на една осморка на Темза, Люк бе твърдо решен този път да не подплашва децата от склада. Имаше идеята да се приближи, без да се издава, че е криминалист и поради това каза на Малк да остане назад. Той възрази.

— Опасно е за теб в Лондон, ако не те защитавам.

— Хора като Оуен Гуд очевидно се справят и без мобилен.

— Оуен Гуд е бил прострелван и раняван, Емили Уондър също не е в безопасност. Също така — допълни — Властите държат да спазваш съветите ми. Не биха одобрили твоите неортодоксални методи.

— Добре, Малк. Задай на твоите електрически вериги следното — какво се случваше всеки път, когато дойдеше с мен да търсим малките хулиганчета?

— Те бягаха.

— Точно така — кимна Люк. — Замисли се сега как ще събере още информация за изчезналото момиче. От всеки човек се отделят хиляди люспи мъртва кожа всяка минута, затова който и да я е отвякъл, все някъде наоколо е оставил такива следи. Това е несъмнено. Можеш да направиш ДНК тест дори и само по една люспица, ако я намерим, нали?

— Непрактично. Там ще има милиони частици кожа от много различни хора.

— Точно. Обезсърчаващо, нали? Но какво да правим? Бихме могли да ограничим търсенето, ако поговоря със седемгодишното момче, което Оуен познава, но то ще избяга, ако дойдеш с мен.

— Програмирането ми не може да разреши тази дилема. Логиката ти е правилна, но съм инструктиран да бъда постоянно до теб по време на разследване.

— Е, този път просто ще трябва да ми се довериш. Сега се скрий. Наглеждай изхода, ако ще се почувстваш по-щастлив.

— Аз не изпитвам...

— Да, да. Знам. Но имаме ли сделка?

— Мога да съблюдавам твоята безопасност като вардя подстъпите към сградата от разстояние.

— Мерси, Малк. Страшен приятел си.

Люк успя да види групичка от около трийсет деца в огромното хале на склада. Оуен също беше там и се правеше на съдия на футболен мач. Той сигурно бе единственият от тях, който притежаваше дом и идентификационна карта. Другите трябваше да са на училище. Играта спря като забелязаха Люк, но едно момиче извика „Корнер!“ и играта продължи.

С дрезгав глас Оуен изкрещя:

— Давайте без мен за малко — и се отправи през импровизираното игрално поле към Люк. — Аз... ъм... аз се върнах. Но тая група хлапета са много готини.

— Радвам се, че си тук.

Оуен се огледа:

— Нямах мобилен? Да не са те уволнили?

— Още не — усмихна се той. — Онзи седемгодишния тук ли е?

— Да. Виж, сложили са го на вратата. Не съм виждал по-лош вратар от него, такъв е дребосък.

— Ще го доведеш ли за малко?

Оуен се изкашля.

— Няма да е голяма загуба за отбора. Ще отида да го викна. Той ми има доверие.

Момчето застана между Оуен и Люк на твърдата земя пред стария склад.

— Сещаш ли се за онзи, който е отвел Емили — попита го Люк като приклекна пред него. — Сигурен ли си, че е бил мъж?

Момчето не посмя да го погледне в очите, вместо това се обърна към Оуен с мълчаливо недоумение, изписано на лицето.

— Както казват криминалистите — обясни Оуен с усмивка — този е надежден.

— Да, мъж беше, — отвърна.

— Къде ги видя?

— Тук бях.

— Имам предвид, къде бяха те?

Люк направи жест с ръка, сочейки пустеещите земи пред тях, от Темза наляво, през зейналото гърло на тунела, завода за баластра и безстопанствената сграда на Перилни препарати Блекуол и пак до Темза надясно.

Момчето затвори очи за няколко секунди и след това посочи към бетонните строежи отсреща.

— Там бяха. Към реката се движеха. Ей натам.

— Благодаря ти — каза му Люк. — Много ни помогна. А в какво беше облечен мъжът?

Момчето сви рамене.

— Не знам, но имаше зелен шал.

— Ами Емили носеше ли нещо? Например, някаква чанта?

Отново затвори очи и сбръчка лицето си, очевидно опитвайки се да пресъздаде сценката в ума си. Като ги отвори каза: „Да.“

— Каква чанта? Какъв цвят беше?

— Синя. Като раница изглеждаше.

Оуен избърса носа си с ръка:

— Сигурно е носела одеяло.

Люк кимна. Обръщайки се отново към момчето рече:

— Това е чудесно. Ще се опитам да я намеря.

То се опули:

— А да не искаш да я вкараш в затвора?

— Не — усмихна се Люк. — Сега ще ти докажа. — Изправи се и извика Малк. Докато роботът се плъзгаше към тях, той внимателно сложи ръка върху рамото му и каза: — Не се бой, не си в опасност. Нали знаеш, че мобилните не могат да лъжат? — Като момчето изрази съгласие, Люк погледна към Малк и го попита — Аз опитвам ли се да арестувам Емили Уондър?

— Не.

Момчето се дръпна настрана от Малк, но явно съмненията му, че Люк може да го лъже бяха разсеяни.

— Ще се опитам да я върна тук, ако мога, за да продължи да живее както преди. Точно сега обаче искам да се върнеш да пазиш на вратата. Надявам се отбора ти да не е допуснал някой гол, докато теб те нямаше. Благодаря ти.

На малкия вратар не му беше нужна втора покана. Обърна се и затича навътре с всичка сила.

— Добра работа — намигна Люк на Оуен, наблюдавайки играта в склада.

— На теб късмет — отвърна му с дяволито ухилване.

— Ще ти е нужен.

Люк и Малк се отправиха към големите порти на фирмата за баластра.

— Оттук са тръгнали, Емили и човека, който я е отвлякъл. Продължили са на изток към Темза. Сканирай всичко възможно, Малк, но основно търси синя раница.

— Има прекалено много предмети, по които има частици от кожа за анализ. Това е отвъд способностите ми.

— Просто сканирай и записвай. Ако засечем нещо, което си заслужава — като раницата ѝ — на нея ще извършиш подробен анализ. Ако мистериозният похитител я е пипал, може да успеем да открием пръстови отпечатащи или частици кожа. Такъв е планът.

Като не откъсваше поглед от земята пред и около себе си Люк бавно се придвижваше към реката, търсейки нещо значително. Като минаваха покрай висока дървена ограда той попита Малк:

— Какво има от другата страна? Представи си, че някой може да е хвърлил чантата през нея, за да не бъде открита.

Малк се издигна на височина и насочи сензорите си към оградения двор.

— Това е строителен склад. Струва ми се, че е изоставен и не откривам никакви вещи, свързани с нашия случай.

— Благодаря. — Люк се наведе към оградата и каза: — Я, чакай малко. — Изхлузи десния си ботуш, обърна го надолу и две назъбени парчета ситна баластра изпаднаха от него. — Не знам как влиза там, но все става така. Много убива.

— По-малките парчета се залепват по вата — му обясни Малк.

— Само да не бодяха така — отвърна Люк, обувайки ботуша си. Продължи напред, а Малк кръжеше край рамото му.

Две таксита се разминаха в противоположни посоки. Тунелът Блекуол погълна едното и изплю друго в същото това време. Люк направи пауза и запита:

— Малк, може ли да влезеш в тунела и да го сканираш?

— Не. Забранено е за всяка мобилна апаратура на лабораторията по криминология да влиза на такива места. Бих могъл да причиня нещастен случай или да застраша собствената си сигурност или тази на пътниците.

— Ако Кю е запален по криминологията сигурно знае това — изтъкна Люк. — Идеално място за скриване на разни неща — като например раница или тялото на момиче.

— За да получа достъп, ти трябва да пратиш молба до Властите и, в случай че я получиш, те временно ще прекъснат храненето на тунела.

— Засега ще го оставим. Може би по-късно.

Люк все повече губеше надежда, колкото повече се доближаваха до Темза. Не беше далеч от кея, от който щеше да се обади на речна патрулка, която да го върне в хотела. Но сега той осъзна, че може би е доста встрани от пътя, по който Емили и похитителят ѝ са поели.

Облегна се на парапета на брега на реката. На два метра под него Темза припляскваше лениво по калния бряг. На север стърчеше една разнебитена дига. Прикрепена към речния бряг посредством ръждиво скеле се носеше по течението под някакъв странен ъгъл. На понтоната имаше силос, върху който бе кацнала една топчеста чайка. Дълъг кран стърчеше мълчаливо някъде отвъд брега, извисявайки дългия си врат над смрачаващото се небе. Някога този гигант е провесвал хоризонталната си стрела напред-назад, товарейки и разтоварвайки стоката от корабите. Люк изпита съмнение, че някога отново ще се задвижи.

— Ако живо същество падне в Темза — отбеляза Малк — шокът от студената вода ще парализира крайниците му почти на мига и тялото ще потъне. Рано или късно то ще изплува на повърхността. Този И-образен участък е капан за телата на удавниците, независимо къде по течението са се гмурнали във водата.

Люк въздъхна и се загледа на юг към пристана. Изведнъж стрелна поглед към поддържащото го скеле:

— Виж! — В реката, впримчен около един от намазаните с катран дървени пръти нещо синьо се премятеше напред-назад. Затича към кея и завика: — Използвай подводното сканиране, Малк. Момичето не е там долу, нали?

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Люк откри дълъг, дървен кол, забит в стената на крайбрежния навес за лодки. В единия край имаше прикрепена метална кука и очевидно преди време е бил използван да захваща и придърпва лодките на сушата. Хвана го здраво с двете ръце и го понесе по пешеходната алея към мястото, където се беше закачила раницата. Наведе се през парапета и протегна куката напред. Малк беше проверил дали Емили Уондър не е някъде във водата, за да имат възможността да издърпат раницата от Темза, без да нарушат евентуално сцена на местопрестъпление.

На третия опит успя да закачи на куката една от презрамките, но като опита да я издърпа с пръта раницата дори не помръдна.

— Сигурно другата презрамка се е закачила на нещо — промърмори в повторен безуспешен опит да я изтегли. Като се увери, че презрамката все още се държи на куката, тръгна да се движи покрай парапета, за да намери друг ъгъл, от който да я дръпне, както правят рибарите като оплетат влакното на въдицата си. Този път като дръпна силно пръта, раницата хвъркна нагоре.

— Хванах я!

Внимателно постави улова си на бетонния пристан, без да го пипа, все едно беше голяма риба. Вълнението му скоро обаче се изпари и бе изместено от отегчена въздишка.

— Дотук с надеждата, че може да открием проби от кожата или косата на Кю. Или пък пръстов отпечатък. Водата е отмила напълно всичко. Сигурно затова я е хвърлил в Темза. Е, добре. Да започваме.

Докато сложи гумените се ръкавици около раницата вече се беше образувала локва вода, а Малк беше сканирал откритите ѝ повърхности.

— Откри ли нещо? — попита Люк.

— Да. Зарази от водата.

— Страхотно. — Обърна я, за да може Малк да прегледа и задната страна.

— Открих къса зелена нишка — съобщи след няколко секунди мобилният — зацепана на лявата закопчалка.

— Зелена — повтори — като шала на мъжа. — Усети как кожата на гърба му настръхва. — Може да е стоял тук и да е засилил раницата, за да я запрати във водата. В този момент е възможно да се е допряла до шала. — Люк опита да повтори движението и се усмихна. — Да, възможно е. Една нишка не е много, но е повече от нищо. Много повече. А зеленият цвят ни е много познат от Единбургското училище. Хайде. Да се връщаме в хотела. Искам да направя и химичен анализ и да я отворим и да видим какво има вътре.

Преди патрулката да обърне рязко и да се отправи обратно към Уестминстър, Люк се загледа надолу по течението. И отново се почувства зле. Питаше се дали Емили не е някъде там. Ако се беше удавила и тялото ѝ не се беше закачило някъде като раницата, вече най-вероятно е стигнало до открито море. Ако това наистина се бе случило, можеше да минат месеци преди приливът да изхвърли трупа ѝ на някой бряг. А можеше и никога да не го открият.

Обаче можеше и да е жива. Люк изпитваше огромна симпатия към нея. Винаги съчувстваше на обичливите, малки калпазани. Страшно много желаше да я върне към предишния ѝ живот, ако му се отдадеше тая възможност. А и тя щеше да му е от полза. Щеше да идентифицира човека, който я бе отвлякъл.

Съдържанието на раницата на Емили не подсказа на Люк нищо за Кю — ако действително Кю я бе отвлякъл — но затова пък разкри доста неща, свързани с безрадостния ѝ, сив живот. Вътре имаше две подгизнали одеяла, резервен чифт дрехи и плюшена играчка. Под пухкавото котенце имаше нещо като каша, което някога е било хляб. Явно в това се изчерпваше цялото ѝ имущество.

Люк не бе очаквал да открие доказателства за Кю вътре в раницата, но въпреки това жално поклати глава. Печалното количество вещи, с които Емили бе живяла, го трогнаха дълбоко.

— Тук нищо — обяви, обръщайки се към Малк в духа на разследването. — Ти откри ли нещо?

— Разясни запитването си.

— Анализира ли зелената нишка?

— Потвърдено.

— И какъв е резултатът?

— Инфрачервеният спектър показва типичната структура на синтетична акрилна тъкан. По-точно казано акрилан, използван често като заместител на естествената вълна.

— Трябва да отида до Единбургското училище и да направя сравнение с техните зелени тъкани.

— Това действие би било добре обосновано и полезно. С цел подпомагане на бъдещи сравнения записах също и видимия спектър на зеленото багрилно вещество, обаче това може да е засегнато от досега с водата.

— Има нещо друго. Какво става, ако запалиш акрилана?

— В повечето случаи въглероден диоксид, вода и водород цианид.

— Цианид — повтори Люк. — Така си и мислех.

Криминалист Хардинг заспа наскромно южно градче и се събуди на луксозната магистрала Принсес. Както винаги Малк бе останал нащрек през цялото време, но бе използвал удобството да зареди батериите си по пътя от една вятърна централа, преди да се отправят на север. Люк излезе от таксито, изправи се, изпъна се и оцени хладната сутрин в центъра на Единбург. Сякаш се беше събудил в съвсем друг свят, така различен от Лондон. Домовете, офисите и магазините на главния път бяха спретнати и стилни. И по покривите им имаше по-дебел пласт сняг, отколкото на юг.

— Ще повървя пеш до училището — съобщи Люк. — Малко свеж въздух и раздвижване ще ми се отразят добре. — Пое си дълбоко въздух и добави — Ще отида на някое място, където предлагат за закуска нар и с малко повече късмет и горещ душ. После ще изненадам Клинт Гарет, преди да планира уикенда си. — Люк се почувства добре. Въпреки незадоволителното количество налични доказателства беше убеден, че дори и една-единствена нишка ще го упъти във вярната посока. Трябваше само да намери съвпадение.

Хвана инструктора по криминалистика тъкмо до вратата на училищния му кабинет:

— Добро утро — каза Люк приветливо.

— О... здравейте. Не очаквах... По-добре влезте. С какво мога да съм ви полезен? Тъй като нямам много време.

— Тогава директно по въпроса. Имате ли зелен шал?

— Разбира се. Училищният шал.

— Бихте ли ми го показали? Трябва да взема няколко нишки от него.

— Какво? — възкликна той.

— Искам да тествам нишките му.

Клинт изглеждаше вбесен:

— Не мога да те спра, но мисля, че правиш ужасна грешка. Освен това тук всички имат еднакви шалове и в случай че не си забелязал, всички ученици са със зелени униформи.

— Моля, донесете ми го.

Господин Гарет отиде до спалнята и Люк дочу как се отваря и затваря някакъв шкаф. Инструкторът се върна с шалче, увито около ръката му.

Люк постави чиста полиетиленова торбичка на масата, после прокара по шала една лепенка, за да полепнат по нея няколко нишки. Постави лепенката на гладката повърхност и помоли Малк да извърши микроскопско изследване и инфрачервена и видима спектроскопия, за да идентифицира нишката и да определи цвета ѝ.

— Надявам се ще се съгласите, че действаме според правилата — каза на Клинт, — обаче не ме попитайте защо го правим. Странно. А може би знаете.

— Не е странно. Няма нужда да питам. Сигурно сте намерили зелена нишка на някое от местопрестъпленията. Но отсега ви казвам, че няма нищо общо с мен.

— Е, значи явно няма от какво да се притеснявате. Всеки момент Малк ще докаже, че сте невинен. — Люк очевидно се поколеба. — Какво обичайно правите през почивните дни?

— Махам се оттук. Ходя на разходки. Това бях планирал и сега... Да се катеря по планините. Това ми е хоби. Разсейва ме от делничните мисли, от седмичната работа.

— Сам ли ходите?

— Да.

— Значи няма кой да потвърди къде сте бил в съботите на 16-ти юли и на 24-ти декември?

— Не може да очаквате от мен да си спомням точно тези две дати, но да, няма кой да свидетелства къде съм бил.

Малк се намеси в разпита, за да извести:

— Шалът е направен от акрилан. Зеленото багрилно вещество и диаметърът на нишката са подобни на тази нишка, която открихме в Темза, като се има предвид влиянието, което водата е оказала върху нея.

— Интересно — каза Люк. — Нещата не стоят във ваша полза, господин Гарет. Ще се наложи да доведе екип, който да претърси апартамента ви. Всеки квадратен милиметър.

— Но... — запъна се Клинт.

— Да, ще стане голяма бъркотия. Ако Малк сканира наоколо сега, ще ви спестим доста подреждане. Вижте, искам само да видя зимните ви палта, панталоните и обувките. Аз няма да влизам в спалнята ви, за да не цапам, но може да отворите всичко и да извадите обувките си, за да може асистентът ми да направи някои тестове. Ако сте невинен както казвате... — сви рамене — не виждам причина да възразявате или да се опитвате да скриете нещо.

— Добре — отсече Гарет. Бузите му почервеняха, но вероятно не от притеснение, а по-скоро гняв. Измарширува обратно в спалнята и отвори гардероба си, за да може Малк да сканира палтата и панталоните му. После извади обувките си изпод един стол.

— Сложете ги на пода с подметките нагоре — обади се Люк откъм вратата — за да анализира Малк какво има по подметките. Точно така. Благодаря. Да го оставим сега да действа.

Във всекидневната Клинт се свлече в един стол.

— Някога ял ли сте фугу? — попита Люк.

Лицето на Клинт се сбръчка в недоумение.

— Какво общо има това с всичко останало?

— Ял ли сте?

— Всъщност да.

— Рисковано е.

— Не и в ръцете на опитен готвач — отрече Гарет, — който знае как да го приготви добре.

— Но все пак някои хора биват отравяни с ТТХ и умират.

— Аз още съм жив, нали? — измъмри Клинт.

— Тук наоколо може ли човек да хапне риба-балон?

— Да. Ако знаете подходящото място.

— Чух, че се интересувате от морската фауна.

Кимна предпазливо. На Люк внезапно му хрумна, че Клинт може би крие нещо.

— Да не би вие да знаете как се готви?

— Това е едно мое малко хоби. Да, знам как става.

Люк се усмихна вътрешно и смени темата:

— Колко шала имате?

Господин Гарет сви рамене:

— Четири, мисля.

— И всички ли са зелени?

— Не, само един.

— Какво наистина мислите за Емили Уондър — най-добрата ви ученичка по криминалистика?

— Добре ли е — скокна Гарет рязко — Тя да не е...

— Доколкото знам, е добре — отвърна Люк.

— Изключително много ми е мъчно за нея. Животът не е справедлив.

— Опитвате ли да компенсирате заради това?

— Не знам какво... — започна пак озадачен Клинт. Малк го прекъсна, влизайки в стаята и обяви:

— Все още не съм завършил анализа, но се натъкнах на находка от голямо значение.

— Каква е тя? — нетърпеливо запита Люк.

— На дъното на гардероба има контактна леща, която съвпада с тази на ЕУ-2.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Ако не можете да обясните какво прави на дъното на гардероба ви тази контактна леща, доста сте загазил — обясни Люк на инструктора.

Изгубил ума и дума, Клинт Гарет клатеше безпомощно глава.

— Носите ли контактни лещи?

— Не.

— Втората жертва носеше, но една от нейните се загуби. И ето че сега я намираме във вашия апартамент. — Люк се поколеба, преди да зададе следващия въпрос: — Как ще обясните това?

— Аз... не знам. Не мога.

Люк го погледна косо:

— Ако бяхте на мое място, какво щяхте да си помислите?

Гарет отново стоеше безмълвен. Унило поклати глава.

— Ясно. Ще прекратя този разпит, докато мобилният ми приключи с анализа. Ще ми е нужен тук, за да записва както звук, така и картина.

Малк се натъкна на втора находка и я добави към делото срещу господин Гарет. Няколко бетонни камъчета се бяха забили в гумената подметка на една от обувките.

— Бетонът се произвежда от цимент и ситна баластра — обикновено чакъл или пясък — разясни той. — За направата му в Единбург се използва почти изцяло крайбрежен пясък. Зрънцата имат еднакви размери, тъй като вълните ги раздробяват на пясък еднакво. По тях обикновено се виждат микроскопични триъгълни белези, причинени от вълните, които със силата си забиват в повърхността им други остри частици. Няколко проби от подметките на господин Гарет нямат такива белези и се състоят от смес от зрънца с много различни размери. Те не са характерни за Единбург. Съвпадат с дребната баластра, която се добива в Северен Гринуич. Химичният анализ ще определи скалата първоизточник и ще потвърди или отхвърли съответствието.

Люк се наведе и изхлузи единия си ботуш.

— Онзи ден вървах доста по такива камъни. Имам ли и по моите подметки?

— Потвърдено.

— Моля те, сравни и съпостави, Малк.

Карайки господин Гарет да се поизпоти още малко, Люк седеше мълчаливо. Сигурно е тръпнел от удоволствие. Трябва да е ликувал вътрешно. Всички парчета от пъзела се подреждаха на мястото си. Точно като в училище, когато решише някое училищно упражнение. И тъкмо това го притесняваше. Един вид всичко изглеждаше твърде прилежно. В истинския свят нещата са доста по-разхвърляни, в сравнение с един училищен проект.

Клинт Гарет не смееше да вдигне глава. Смутен, той беше заровил лицето между двете си ръце и шепнеше:

— Не го вярвам. Това не може да ми се случва. — Тъмни петна пот бяха започнали да се появяват по ризата му.

Като го наблюдаваше през цялото време Люк извади снимка на изчезналото момиче и попита:

— Познавате ли я?

Инструкторът потърси сходство и отговори: „Не.“

Малк се върна във всекидневната и произнесе присъдата си:

— Съотношението на минералите циркон и ставролит е еднакво. Ситната баластра по обувките на инструктор Гарет и криминалния следовател Хардинг е една и съща.

Люк погледна пронизително към Клинт:

— Това означава, че наскоро обувките ви са били в Северен Гринуич.

— Не мога... Това не може да се случва.

Обръщайки се към мобилния си, Люк каза:

— По обувките имаше ли някакви пръстови отпечатьци?

— Потвърдено. Само един частичен пръстов отпечатък не принадлежи на господин Гарет. Той не е в базата ми данни — след това добави — Има достатъчно доказателства, за да обвиним инструктор Клинт Гарет в убийството на Емили Уондър в Уобърн и в отвлечането на друга Емили Уондър в Лондон.

Вцепенен, инструкторът стоеше зяпнал с отворена уста пред работата.

Люк не реагира веднага. Той подсмръкна и замисли следващия си ход. После поклати глава и каза: „Не.“

— Властите те задължават да арестуваш и държиш под отговорност този заподозрян.

Инструктор Гарет сигурно вече е бил на ръба на стола си от напрежение все едно се намира на турнир по тенис. Ту гледаше измъчено към Малк, тук поглеждаше към Люк и след това пак към Малк. Изглежда искаше Люк да спечели двубоя.

— Хм. Аз обаче вече реших. — Обръщайки се към Гарет Люк заяви: — Дайте ми идентификационната си карта. Ще поискам секретарката на училището да понижи статуса ѝ, така че да не може да се ползва навън. Това е. Засега няма да ви арестувам или да поставям никакви обвинения срещу вас, но ще ви бъде наложено ограничение да напускате комплекса.

— Аз... Благодаря ви.

Люк подаде ръката си напред, за да вземе картата на инструктора. Преди да излезе от апартамента попита:

— Между другото, има ли някой в училището, който иска да се отърве от вас?

Клинт зяпна Люк за миг, преди озадачението да се изпари от лицето му.

— Имате предвид дали някой иска да ме натопи? Да, това е! — изкрещя, хващайки се за сламката. — Прав сте. Едно ще ви кажа. Доста спорове водих с Ърл Димок през годините. Той е приятел на Тина Стоун. Е, приятел е малко пресилено. Понякога се разбират, друг път са се хванали за гушите. Спомняте ли си, че говорихте с него за ледените висулки?

Люк потвърди.

— Ще го посетя.

Ако машината можеше да се ядосва, в този момент Малк щеше да е бесен.

— Можеше да обвиниш Клинт Гарет в убийство и отвличане.

— Знам, но... — заклати глава Люк. — Задействай електроните си по този въпрос. Изглежда прекалено лесно. Има четири шала. Ако е планирал да убие ЕУ-4 наистина ли щеше тъкмо онзи, който да ни насочи към Единбургското училище? А тази контактна леща на дъното

на гардероба сякаш е изпаднала от някое от палтата му. Много удобно. Надушвам нещо гнило.

— Грещиш. Във въздуха няма индикация за такива съставки.

Люк обаче не спря да обяснява.

— Макар и всичко да сочи към него пак не съм сигурен. Би ли ме извикал да ми разкаже за есето на Тина Стоун за ледената висулка, ако той самият го е използвал като оръжие? Мисля, че беше истински шокиран. И по физиономията му успях да разбера, че наистина не разпозна ЕУ-4 на снимката. — По пътя към офиса на секретарката двама ученика минаха покрай тях и Люк спря да говори, докато отминаха. — Зелената нишка може да е била умишлено поставена, но дори и да не е, тук всички са облечени в зелено като двамата, които току-що ни отминаха.

— Някои от тези облекла са памучни — отвърна Малк. — Цветът е същият, но инфрачервеният маркер на материала е напълно различен.

— Гарет няма къде да ходи. Ако е виновен, ще го арестувам. Но в момента искам да се срещна с Ърл Димок. Мисля, че той ще попадне в категорията големите мъже през погледа на едно седемгодишно.

Люк изкара Ърл от един урок по политика и го заведе в една празна обща стая.

Удряйки леко по стола с крак Ърл рече:

— Здравсти. Докъде стигна с мита *Леденостудено*, ако правилно си спомням името?

Удивен от спокойствието му, Люк отвърна:

— Да. Направо му закова заглавието. Да не си го писал ти, а?

Ученикът се изсмя.

— Виж ми оценките по английски, човече. Направо са отрицателни.

— Това не е вярно — намеси се Малк.

Ърл се изсмя още по-силно:

— Ти ми знаеш оценките! Е, писането не ми е кръвта. Оценки различни от среден 3 са ми съвършено непознати по английски.

Люк хареса това момче, но се опита да не се повлияе от впечатленията. В крайна сметка е възможно Ърл да е пресметлив

сериен убиец.

— Малк, провери отсъствията на Ърл за събота, 16 юли и събота, 24 декември.

Ърл повдигна едната си вежда, но остана толкова спокоен, все една няма ни една грижа.

След няколко секунди Малк отговори:

— Ърл не е бил на училище през тези дни.

— Какво става?

— Просто кажи къде си бил? — подкани го Люк.

— Не знам дали ще ми повярваш, но посещавам семейството си.

— Твоето семейство? Искаш да кажеш родителите ти? Поддържате връзка?

— Майка ми и баща ми се интересуват как се справям в училище.

— Интересуваш ли се от родословното си дърво? — попита Люк.

— Занимаваш ли се с такива неща?

— Не. Не е каквото си мислите. Просто се разбирам добре с тях. Все пак са ми родители.

— Къде живеят те?

— Тук в Единбург.

— Ако се свържеш с тях, ще потвърдят ли посещенията ти?

— Не виждам защо да отричат — ухили се Ърл насреща. — Обичайно е, знам, но не е незаконно.

— Не, не е... даже мисля, че е готино.

Тогава Малк се намеси:

— Предвид тези обстоятелства показанията на родителите ще са ненадеждни и недопустими.

— Да, но... Ърл, все пак дай ми адреса им, поне може да говорим с тях по телеекрана.

Ърл нямаше нищо против да даде електронния им адрес за целите на Малк. После попита невинно:

— Какво се предполага, че съм сторил? Знам, че се интересувате от Тина и нейната история с убийството с ледена висулка. Това е всичко. Носи се слух, че работите по случай, свързан с Емили Уондър.

— Вярно е.

— Това няма нищо общо с мен! Знаете ли, че имаме една Емили Уондър, която е година 10?

— Да. Знам всичко за нея.

— Тя изглежда странно. По висока е даже от теб.

Люк беше готов да отвърне, но се сдържа. Една тръпка се спусна от тила му надолу по гръбнака.

— Мерси, Ърл. Това е всичко. Много ни помогна. Отново. Трябва да продължавам нататък.

Явно изненадан от внезапната промяна, Ърл каза:

— О, окей. Може ли да си ходя?

— Разбира се.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Макар да не беше привично за нея, Емили си играеше с кльощавите и дълги пръсти на лявата си ръка. Отблъскващата ѝ физиономия, придобила несъразмерност заради огромния размер на брадичката, изглеждаше бледа и лепкава. Болестта ѝ беше нанесла още по-големи поражения от предния път, в който Люк я беше посетил. Липодистрофията изглежда пресушаваше и последните ѝ сили и издръжливост. Люк обикаляше бавно около нея и се опитваше да съдържа естествената си симпатия към момичето, за да не му попречи това да разкрие истинската ѝ същност. Отзад и отстрани лесно можеше да се сбърка с момче. Височината ѝ допълваше това впечатление.

— Спомена, че не си се интересувала от родословното си дърво — отбеляза Люк. — Моят мобилен ще се свърже с компютъра ти, за да провери дали това наистина е така.

Емили сви кокалестите си рамене:

— Нека заповяда.

Докато двама агенти се криеха пред жилището на ученичката, Малк проучваше компютъра ѝ и след малко съобщи:

— Това дисково устройство е ново. Почти никаква информация няма на него.

Люк седна срещу нея и се усмихна:

— Какво съвпадение. Какво се случи с предишното ти дисково устройство?

— Появиха се някакви дефекти по него. Трябваше да го изхвърля.

Люк се обърна към робота и каза:

— Значи вероятно няма и никакви сведения за мита *Леденостудено*?

— Правилно — отвърна Малк.

Емили поклати глава и се ухили вяло.

— Не знам защо сте тук и само ми създавате неудобства, а аз съм в такова лошо настроение. Нямате абсолютно никакви доказателства

срещу мен. — Обърна се към Малк и попит: — Нали няма?

— Отговарям само на криминалист Хардинг — извести Малк.

— Сега той ще сканира целия ти апартамент — продължи Люк като игнорира коментара ѝ. — И пръстовите ти отпечатащи.

Използваше същата процедура като в апартамента на Клинт Гарет. Накара Емили да отвори гардероба и шкафчетата и да извади всички обувки и единствения ѝ шал.

— Използвай най-точния си скенер, Малк — инструктира го той. — Сканирай абсолютно всичко. Обувки, ботуши, палта, чорапи, ръкавици — всичко. После сканирай и гардероба и останалата част от стаята. Не ме интересува колко време ще отнеме. И докато го правиш записвай всичко, което си говорим във всекидневната.

— Обработвам.

Люк седна пак срещу нея и реши да я провокира.

— Грещиш за доказателствата. Видели са те в Гринуич как се разхождаш с една твоя съименничка. Имам свидетел.

За първи път се видя как защитата ѝ се пропука за стотни от секундата. После се захили.

— И това ли е доказателство? Някой си мисли, че ме е видял — при това да се разхождам с момиче на име Емили Уондър. Дори и да съм била аз разхождането не е убийство или пък отвлечане. Проверете си записките от училище. Може да се докаже само, че някой, който прилича на мен се е шляел с някоя от вашите жертви.

— Защо я нарече момиче?

— Какво? Така ли казах?

— Ти каза „Момиче на име Емили Уондър.“

— Каква друга може да бъде? — попита ученичката по криминология.

— Може да е била възрастна дама. Аз не споменах нищо за възрастта ѝ.

— Просто съм предположила, явно.

— Къде е тя, Емили? Какво ѝ стори?

— Защо бих ѝ сторила нещо, или на някой друг с моето име?

— Те са били част от твоето родословно дърво, което се простира много назад във времето, но нито една от тях няма липодистрофия. Само ти и сестра ти. За съжаление. Ти си побесняла заради това и си им дала да разберат какво означава човек да умре

толкова млад. Обаче тъй като си наясно как се прави разследване, си ги убила с оръжия, които знаеш, че не оставят следи. Кажи сега какво използва в Гринуич? Калиев хлорид или въздух, инжектиран в артерия, за да спре сърцето? Инжекцията вътре в устата беше твоето предложение. Или си я заключила някъде без храна и вода — или без въздух?

— Не знам за какво говорите, криминалист Хардинг.

— Освен това разполагам със зелена нишка, която ще пасне на шала ти.

— Е, значи сте намерили... — тя се поколеба и продължи — някаква нишка. Поздравления. Това намалява бройката до няколко хиляди деца в училище. Като изключим факта, че може да има още училища със същата униформа.

Люк беше сигурен, че тя за малко е щяла да се изпусне, че той бе открил раницата на ЕУ. Ако го беше сторила той щеше да я обвини в отвлечане, защото извършителят би трябвало да знае за тази раница.

— Открихме я в един склад в Гринуич — излъга Люк.

Изненадата на лицето ѝ не би значила нищо по време на съдебния процес. Не би впечатлило Малк, ако го бе записал на видео, но за Люк то значеше много. То му подсказа, че тя знаеше, че раницата не е била захвърлена под купола. То му подсказа, че срещу него стоеше Кю.

— Е и? — погледна го сурово тя.

— Изглеждаш ми учудена.

— Нима?

— Да. Сякаш не си очаквала нишката да се озове в някакъв склад.

— Напротив — отвърна тя. — Просто не съм очаквала вие да ми обяснявате къде сте я намерил.

Не изпускайки от поглед лицето на Емили, се провикна към спалнята:

— Хей, Малк, до къде стигна? Как върви?

— Тук има много пръстови отпечатащи, които пасват на частичния отпечатък от обувката на инструктор Гарет, но не съм открил никакви значителни доказателства. Няколко дрехи, от които вълнено палто и училищният шал, са били прани съвсем скоро, а един чифт ботуши е бил почистен много старателно.

Люк се замисли над това и се усмихна.

— Ботушите, Малк. Използвай лазера си, за да ги разрежеш и след това ги сканирай отвътре.

— Не! — изпищя Емили.

— Какъв е проблемът? — попита Люк.

— Не можете просто така...

— Мога. Знаеш, че Малк не би го направил, ако беше забранено от закона.

— Да, но просто... Тези са ми любимите.

— Съжалявам — спокойно каза Люк и слабата миризма на изгорена кожа се разнесе из всекидневната. — Обаче не това те притеснява. Лесно е да се почистят отвън, нали? Но не и да извадиш всичко отвътре. Кой знае какво може да е попаднало там и да се е настанило удобно във ватата. — Направи пауза за няколко секунди, преди да я запита — Защо твой отпечатък бе намерен по един чифт обувки, който принадлежи на господин Гарет?

Тя сви рамене:

— Може да съм се допряла на него в клас. Например като е бил пред мен и аз съм си била изпуснала нещо на пода.

— Не звучиш много убедително — отбеляза Люк. — Чувала ли си за *situs inversus totalis*?

— Не — отсече тя.

— Е, това вече е странно, тъй като господин Гарет спомена, че сте го учили в един час през година 9.

Смутена от това отвърна:

— О, да. Сега си спомних.

— Отрече го, защото не искаш да разбера, че си направила проучване на роднините си и се е оказало, че Емили Уондър от Уобърн има такова нещо. Така си разбрала точно къде трябва да я намушкаш.

— Този урок го бях забравила. Това е. Голяма част от това, което господин Гарет ни учи лесно се забравя.

Люк кимна:

— Ти май не го харесваш много, въпреки че той има много високо мнение за теб. Заради това ли е? Прекалява ли със симпатиите? Понякога хората се доближават прекалено близко до теб. Натрапват се и стават нахални, нали така? Наскоро канил ли те е в апартамента си? Имай предвид, че съм го питал.

— Каза, че искал да разговаря с мен относно бъдещето ми. Той е направо отвратителен, сериозно. Пленило го е моето пропадане.

Малк се появи на вратата преди Люк да зададе поредния си въпрос.

— Има две частици бяла прах в петата на единия ботуш.

— Направи химически анализ, моля.

— Вече е направен. Перилен препарат е.

— Перилен препарат ли?

Обърна се към Емили. Тя измърмори:

— Все пак трябва да се почистват с нещо.

— Каква марка прах е това? — се обърна Люк към Малк.

— Произведен е от Перилни препарати Блекуол, но според архивите, компанията е фалирала преди шест години.

Усети как надолу по гръбнака му започна да се разнася приятно гъделичкане. Обърна се към Емили и каза:

— Случайно да имаш препарат за пране отпреди шест години, произведен в Северен Гринуич?

Дългото ѝ и грозновато лице бе променило изражението си неимоверно много. Изглеждаше дори още по-изнемощяло. Тя поклати глава.

— Има само един начин да си се добрала до него. Била си в изоставения завод в Лондон. Там ли е тя, Емили?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Вие сте криминалистът, не аз — отвърна язвително Емили. — Аз дори няма да завърша. Вие си преценете.

— Кажи ми и Властите ще вземат предвид твоето съдействие.

Тя се вторачи в него предизвикателно:

— Така ли? Ще ме обвините в убийство. И как ще повлияе върху цялата работа моето съдействие?

— Може и да повлияе — отвърна Люк, знаейки, че няма.

Емили отново промени изражението си. Изкривена усмивка се появи на лицето ѝ.

— Какво вие — и законът — смятате, че може да ми сторите? Да ме обвините, да заведете дело срещу мен, да ме обявите за виновна и да ми лепнете смъртна присъда? — Сви рамене сякаш въобще не ѝ пукаше. — Няма да дочакам да стане. Липодистрофията вече ми е предписала смъртната присъда. — Поклати мъжествената си глава. — Не можете да ме пипнете. И Властите не могат. Наказанията са неприложими върху мен. Нямаме никаква полза от мен, а пък аз нямам какво да губя.

Разбира се, Люк осъзна, че тя отново беше права. Перилният препарат наистина я свързваше с отвличането в Лондон. А връзката с ЕУ-4 вероятно я свързваше и с другите Емили Уондър, но не криминално. На Люк му беше нужно повече. Но тя изглеждаше сломена и разположена да говори — може би, защото нямаше какво да губи, насилваше късмета си.

— Разкажи ми за контактната леща. Ти ли я откри сред дрехите ти като се върна от Уобърн и реши да натопиш господин Гарет като я сложиш в дома му или умишлено си я взела от самото начало?

— Като усърдно почиствах всичко се натъкнах на нея в джоба на палтото ми. Трябваше да я унищожа, но Гарет ми лазеше по нервите. Усетих, че може да я използвам, за да обвините него, ако започнете да подозирате някой в училище.

— И с баластрата ли стана така? Като е отклонил вниманието си забила камъчетата в подметката на обувките му и така си оставила отпечатъка.

— Когато започнахте да ме разпитвате за семейството ми и за морската фауна, се доближихте прекалено близо и не бях спокойна — призна тя. — Тогава Гарет се превърна в моята спасителна мрежа. Имах няколко камъчета от обувките и ги оставих, заедно с лещата, в неговата стая. Лесно беше. Все ми предлагаше чай и бисквити — сякаш те биха могли да оправят нещата, или пък все едно лекуват липодистрофия. Понякога приготвяше дори цяла вечеря. Успях да сложа уликите където трябва, докато той се занимаваше с готвене в кухнята. Нямах много време, но мислех, че съм успяла да излича отпечатъците. — Тя поклати глава, видимо изглеждаше, че се ядосва заради небрежността си.

— Щом прехвърляш вината значи, че не ти се е искало да бъдеш разкрита. Казваш, че си извън закона, но не ти се иска да отидеш на подсъдимата скамейка.

Тя се изсмя:

— Грешите. Беше ми по-интересно да се съревновавам с криминалния следовател, който ангажират със случая. Така или иначе няма да успея да се дипломирам, обаче исках поне да докажа на какво съм способна. За жалост вие... — и тя отново поклати глава.

— Можеше заради теб човекът да бъде осъден на смърт.

— Трябва ли да ме притеснява това? Не знам. Може би нямаше да позволя да се стигне чак до там. Едно предсмъртно разкаяние щеше да оправи нещата. Драматично, нали?

— В онези неща, които ти готвеше имаше ли риба-балон?

— Не. Но преди доста време той ми каза... — тихичко се изкикоти. — Ако болестта напреднеше дотолкова, че да не мога да се справя той ми обеща, че ще сложи край на мъките ми. Аз обаче не се предавам лесно! Както и да е, подхвърли ми едно малко шишенце.

Люк кимна:

— ТТХ. Не те ли беше страх да го държиш у себе си?

— Ако си като мен — страдащ от неизлечима болест — страхът престава да бъде фактор.

Осъзна, че тя се разкриваше пред него, заради заболяването си. Законът се оказваше безсилен като се стигне до наказване на някой,

който е така близо до смъртта, но това не бе грижа на криминалистите. Люк трябваше единствено да приключи случая си и да разкрие истината.

— Ти обаче знаеш, че ще питам Клинт Гарет дали е давал ТТХ на някого и той ще посочи теб.

— Той няма да поиска да ме натопи, но ще го стори... само за да отърве собствената кожа. После идва и онзи отпечатък. Като се сети за това ще каже, че аз съм единствената, която е могла да сложи камъчета в обувките му и контактна леща в гардероба.

— Отровата ТТХ те обвързва със случая в Дънди, камъчетата с Лондон, а контактната леща с убийството в Уобърн. Очакват те най-малко три обвинения.

— Криминалните обвинения губят силата си при заболяване като моето.

— Трябва да си посещавала и възрастната Емили от Йорк, която ти е разказала за маслата за сауна. Сестрата там ми каза, че дамата разправяла на всички посетители колко добре ѝ се отразяват.

Емили потвърди и се усмихна подло:

— Наивната старица така ме улесни. Концентрирания екстракт от бадеми свърши останалата част. — Намести се на стола си. — Както и да е, делото ми е изпълнено. Няма други Емили Уондър в семейството ми, поне доколкото ми е известно.

— Едно нещо не ми е ясно — продължи той.

— А вие трябва да сте най-добрите — отбеляза бързо и злобно.

— Имаш много роднини по кръвна линия. Мъже, жени, момчета и момичета, които не страдат от липодистрофия. Имаш причина да отмъстиш на всички тях. Защо тогава реши да се спреш точно на онези, които се казват Емили?

— Тайно подготвихме заговора, аз и Емили...

Съвсем объркан от това Люк изстреля веднага:

— Какво? Да не би да твърдиш, че и сестра ти се е казвала Емили?

— Да. Не сте си направил труда да разберете, нали? Когато е умряла, родителите ми направили повторен опит и ми дали същото име.

— Я почакай! Значи тя е починала, преди да се родиш?

— Да.

— Но нали каза „Тайно подготвихме заговора“?

Емили кимна с глава:

— Сякаш тя е още с мен. Нещо като тайна сестра близначка. Говоря си с нея постоянно. Всъщност тя е доста по-безскрупулна от мен. Искаше от мен да събера всички роднини до един и да ги накарам да вкусят от смъртта. Ако имаше някакъв начин да им инжектираме липодистрофия, това за нея щеше да е идеално. Но нещата не стоят така. Това не може да се случи. Ако идеята можеше да се осъществи, щеше да включва стотици хора. Но аз реших да свием периметъра само до онези Емили Уондър, които можеше да са я наследили. Не за друго, а защото и двете се казваме Емили. — Очите ѝ се насълзиха и гласът ѝ започна да чезне. — Няма да повярвате какво проучване направих, за да ги открия. Планирам всичко от години. И накрая успях. Справих се, без да ме хванете през цялото това време. Убийствата завършени по списък!

Люк поклати глава:

— Не, не са. Къде е четвъртата Емили?

Тя избърса бузите си и погледна датата, изписана в долния десен ъгъл на телеекрана.

— Казват, че можеш да издържиш три минути без въздух, три дни без вода и три седмици без храна. Може още да е жива. До след малко.

— Заклучила си я в завода за перилни препарати, нали?

С каменно изражение на лицето повтори:

— Вие сте криминалиста.

— Така е. Сигурно е било преди три седмици. Съвпада с показанията на моя свидетел. Онази събота, когато си била и в Уобърн. Двайсет и четвърти декември. Направила си твоето си проучване и, докато си била на юг, си проследила и последната Емили в Гринуич през онзи уикенд.

— Мислите се за много умен, нали?

— Достатъчно умен, че да получа доказателствата, които са ми нужни, за да те обвиня в убийството на трима души, всичките носещи името Емили Уондър, отвличане и предумишлен опит за убийство на още един човек.

Мълчанието на Малк потвърди думите.

Люк я остави в ръцете на агентите и веднага се обади на Властите в Лондон. След като обясни, че му бе необходим спасителен екип, който щателно да претърси целия Северен Гринуич, молбата му беше отхвърлена.

Властите бяха насочили всичките си налични средства към проблема с евентуалното наводнение, което се очакваше да се случи, тъй като всеки момент вулканът на Канарските острови можеше да изригне. Люк изпсува и изхвърча от училището към най-близкия път, където се шмугна в едно такси и се отправи набързо към Лондон.

Без следа от емоции Малк разсъни дремещия Люк със съобщението:

— На това такси няма да му бъде разрешено да влезе в източен Лондон.

— Какво? Защо? — паникьоса се той, разсънвайки се на мига.

— Източен Лондон, градовете по долното течение на Темза и всички южни, крайбрежни селища в момента се евакуират.

— Значи все пак се е случило!

— Вулканът на Ла Палма е изригнал и голяма част от западната му страна се е сринала преди около два часа. Образувалата се вълна ще наводни много южни части, включително и ниските части на Лондон.

— Но стария завод за перилни препарати е точно до реката.

— Правилно.

— Трябва да говоря с Властите за Емили Уондър отново.

— Аз вече го сторих. Всичките служители са заети с евакуацията. Не е ефективно да се използват агенти и охрана за търсенето само на един човек, който дори може вече да не е сред живите.

— Добре, ясно. Съобщи им, че пристигам с това такси и трябва да ме пуснат.

— Отказват. Захранването на автомобилната писта ще бъде прекъснато в опасната зона.

— С колко време разполагаме?

— Два часа и трийсет и шест минути. Малко вероятно е това време да ни стигне да открием Емили да я спасим. Властите те съветват да се откажеш от тази идея. Твърде е рисковано.

— Малк. От нищо няма да се отказвам. Чу какво каза Емили от Единбург. Оставила е ЕУ-4 без храна седмици наред, но тя може все още да е жива.

— Властите не считат живота ѝ за толкова ценен, че да рискуваш твоя при тези обстоятелства.

— Животът на всяко човешко същество е ценен, Малк. Ти не можеш да го разбереш.

— Правилно. Програмирането ми не е направено за разбиране, само за подчиняване и преданост на закона.

— Може би щеше да го оцениш, ако ти предстоеше някой ден и ти да умреш.

— Не мога да умра, но някой ден ще изляза от употреба — отвърна Малк без най-малка доза съжаление.

— Достатъчно. Начертай ми маршрут към Темза, колкото се може по-близо до Гринуич — някой, който ще продължи да бъде хранен. После го задай на колата. Отиваме там, — спря се за момент и добави — След това ме свържи без картина с Оуен Гуд.

Разгорещеният глас на Оуен изпълни колата:

— Тук е лудо. Казват ми да се разкарам.

— Това не е никакъв номер, Оуен. Истина е. След два часа и половина десетметрова вълна ще нахлуе по реката и ще наводни голяма част от Лондон.

— Не!

— Да — настоя Люк. — Задай си следния въпрос. Ще положат ли Властите много усилия да евакуират бездомните деца от Северен Гринуич, които вероятно даже не знаят, че те идват? Складът ще бъде погълнат.

— Ясно, разбрах те. Тръгвам веднага. Ще отнеме толкова време да ги събера.

— Ще се видим там.

— Сериозно? И ти ли?

— Мисля, че онова единайсетгодишно момиче е в капан в сградата на Перилни препарати Блекуол. Ще се погрижа за нея, ако имам късмет. А ти заведи децата на някое високо място. Ако не успееш да го направиш навреме, ги заведи до някой от високите блокове на Кенъри Уорф и ги качи на някой от по-високите етажи.

— Нямам такава модерна идентификационна карта като теб. Няма да мога да вляза.

Люк се усмихна:

— Хайде, де! Аз съм служител на закона, затова не мога да ти препоръчам да счупиш някой и друг прозорец. Но вълната ще изпотроши доста повече, затова не се вайкай много-много. Късмет — ще ти е нужен.

— Да, и на теб — извика Оуен с такъв висок глас, та да го чуят и на другия край на града. — И благодаря.

Отдясно на пистата ясното небе над Дърби грееше във величествени червени и оранжеви нюанси, докато слънцето се спускаше към хоризонта. Обгърнат от топлина в превозното средство, Люк не усети значителното понижение на температурите с приближаването на нощта.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В северния Атлантически океан буен поток бушуваща се вода се надигаше от Канарските острови. Всички кораби в радиуса на вълната цунами се отправяха по-далече от областта, но голяма част от тях нямаше да успеят да я избегнат. Бяха обречени на това да бъдат блъскани като детски играчки и преобърнати.

Всички телеекрани по южното крайбрежие на Англия постоянно предаваха сигнали за тревога заради приближаващото бедствие и приканваха хората незабавно да потърсят безопасно по-високо място. Хиляди домове под морското равнище на остров Канвей и близо до Бристолския канал бяха евакуирани насила и обезлюдени, докато отминеше наводнението. Охрана и агенти профучаваха през уязвимите части на Лондон и разнасяха вестта за онези, които не я бяха чули от телеекраните.

Загрижен за единайсетгодишното момиче и за самия себе си, Люк се опитваше да не се паникьосва. Но и през ум не му минаваше да се откаже от спасяването на Емили. Свърза се по мрежата с Властите и съобщи на гласа от другата страна:

— Да. Двайсет до трийсет деца се събират в склад в Северен Гринуич, а аз знам, че не разполагате с възможност да изпращате агенти, които да събират нерегистрирани хора. А дори и да не беше така, децата сигурно щяха да се разпръснат като ги видят. Аз ви предлагам да говоря с Оуен Гуд да се заеме със спасяването им. Това значи, че вие си измивате ръцете относно тях. След това няма да се наложи да обяснявате защо не сте се опитали да ги спасите. Макар и да е ужасна новината, после може да кажете, че сте пратили някой от най-добрите си кадри. Също можете да кажете за мен и отвлеченото момиче.

— Стъпвате доста встрани от експертната си област, криминалист Хардинг.

— Знам. Но има смисъл.

— Какво ще иска този Оуен Гуд в замяна?

— Не много. Само купола — ако вълната не го отнесе. И правото да има там един вид убежище. Ще събира доста деца, които вместо това може да станат крадци.

Малк добави нещо, което изненада Люк:

— Потвърждавам, че тази постъпка е логична. Оуен Гуд притежава организационни умения и знае как да обуздае тези деца.

Люк погледна вторачено мобилния и после му намигна, за да изрази благодарността си за тази неочаквана подкрепа.

— Може дори да успея да убедя Джед Лестър, бегачът, да даде едно рамо.

Цели деветдесет секунди Люк трябваше да чака отговор.

— Съгласни сме. Ако Оуен Гуд успее да спаси децата, ще му бъде дадена възможност да използва склада като подслон за младежи, който ще бъде подложен на нашите проверки.

Люк беше доволен, че комуникираха само с аудио връзка, а не телеекран, защото не успя да сдържи изблиците си на щастие от победата, размахваше ръце и се хилеше с широко отворена уста.

— Благодаря — отговори, колко от се можеше по-сдържано. — Ще се свържа с него, за да видя дали е готов да рискува... нали се сещате.

Малк прекъсна връзката с Властите и каза:

— Напомням ти, че вече се споразумяхте с Оуен Гуд.

Люк потвърди:

— Обаче невинаги е най-доброто решение да разкриваш всичките си козове. Искам да кажа да правиш нещо по установените принципи.

Таксито продължи своя стремителен бяг към Темза. Люк и Малк явно бяха единствените, които се движеха обратно на потока от хора. Само лампите по автомобилната писта възпираха мрака, когато на смрачаване навлязоха в покрайнините на грозния град. Таксито се люшкаше по криволичещите улички в опит да открие неразрушен път, по който да мине, докато не стигна до моста Челси на запад от централната част на Лондон.

На отсрещния бряг се издигаше геотермалната електрическа станция „Бетърсий“, запустяла и неработеща. Тъмният ѝ силует беше

зловещо безмълвен. С помощта на изкуствено осветление работници от резервата за животни „Бетърсий Грийн“ обезопасяваха периметъра с помощта на торби с пясък като предпазна мярка.

— Като голямата вълна навлезе толкова навътре в сушата — му обясни Малк — ще се е смалила до такива размери, които не биха представлявали опасност.

Люк не биваше да губи повече време. Изтича до пристана и запита:

— Колко нагоре по реката е заводът за перилни препарати?

— 16,3 километра — отбеляза Малк.

Люк плъзна идентификационната си карта през четеца в края на кея и каза:

— Спешно. Към Северен Гринуич. С най-бързия наличен транспорт.

Автоматизираната система още беше в изправност. Компютърно генерираният глас съобщи:

— Пилон 3.

Люк се гмурна в мрака. Пилон 7 бе пред него, а от дясно стоеше пилон 8. Затича наляво и започна да се лута напред-назад из комплекса от плаващи площадки на пристана. Към пилон 3 беше закачена моторница.

— Фантастично — рече той като с мъки се покатери върху нея, ръководен само от една лампа, която светеше над него. — Досега не съм карал такова нещо, но изглежда много бързо.

Въжетата се откачиха и двигателят нададе нечуван тътен. Люк се олюля назад след мощното тръгване, при което возилото засили скоростта до максимум.

Опитвайки се да надвие шумотевицата, извика:

— Изчисли скоростта. И колко време ще имам в Северен Гринуич, преди да ни залее вълната?

Лодката се насочи на север, засили покрай болницата „Томас“ и се отправи към централен Лондон. Двете червени светлини в задната ѝ част играеха ролята на предупредителен сигнал. Ярката бяла светлина отпред осветяваше пътя отпред. Водата се повдигаше бавно като мощния торс на дремещ великан. Засега нямаше признаци, че великанът ще се събуди и ще опустоши всичко.

— С тази скорост — отвърна Малк — ще имаш на разположение трийсет и седем минути, за да достигнеш до безопасно място.

Хвърляха се направо към гигантската вълна, която ще се излее върху Лондон. Доколкото успя да види като се хвана здраво за моторницата, центърът на града изглеждаше обезлюден. Реката поемаше в източна посока и моторната лодка пое с пълна скорост между руините на моста Саутуарк, после под Лондон Бридж и след това мина и под моста Тауър Бридж. Лунната светлина и лампите по крайречната алея осветяваха пенливата бяла дия, която превозното средство оставяше зад себе си. Люк застана на носа на моторницата и забеляза, че той е единственият човек по Темза.

Лодката се разлюля като минаваха край Ротърхит и Люк сграбчи още по-здраво мокрите перила. Очакваше тя да завие рязко при високите блокове на Кенъри Уорф. Водата го плискаше по лицето, а вятърът рошеше влажната му коса във всички посоки. Сега моторницата се беше насочила на юг, през пустеещите земи, които вече му изглеждаха познати. Шумът на двигателя се промени. Намаляваше скорост, за да завие плавно и да се насочи на север към склада в Гринуич. Минути деляха Люк от стъпването му на сушата, преди да се втурне от пристана към завода за перилни препарати.

Още преди въжетата да се прикрепят за пилоната на платформата, близо до една друга моторница с кабина, той скочи на кея, хлъзвайки се върху кишавия сняг. Без колебание се засили към входа на тунела Блекуол и купола. Малк осветяваше с лъч над него пътя му през разрушаващата се магистрала.

Пред тях Оуен Гуд отвеждаше група опърпани хлапета на безопасно място. Когато той забеляза Люк да тича към тях, се обърна към децата и ги призова да не се плашат.

— Спокойно. Не се бойте! Той е криминален следовател, обаче е дошъл да ни помогне. Честна дума. Не бягайте.

На страната на Оуен застана и седемгодишното момченце:

— Той е добър, този батко.

Уверени, че е безопасно, децата не изпаднаха в паника и не се разхвърчаха във всички посоки.

Люк постоя малко, без да говори.

— В теб ли е идентификационната ти карта? — Видя, че Оуен му даде положителен знак и продължи — Добре. Слез надолу към кея и

питай за Кенъри Уорф. Имаш половин час. Не, малко повече. Но трябва да успееш да стигнеш до някой висок блок.

— Ами ти?

— Аз мога да се грижа за себе си.

Оуен се усмихна:

— Така ли? Защото той е с теб — и посочи с пръст Малк.

Люк плесна Оуен по гърба:

— Добри новини. Ако складът още е на мястото си на сутринта, твой е. Спечели си собствен младежки център — и изтича в тъмнината на нощта.

Зад него Оуен стоеше с отворена уста, израз на тази неочаквана приятна изненада, който след малко се превърна в широка усмивка на лицето му.

Пред разпадащата се дървена врата Люк се спря, за да си поеме няколко глътки въздух.

— Добре. Нека я заобиколим, да видим дали някой е влизал тук с взлом.

Първата пречка представляваше катинарът. Люк вдигна единия си крак и го фрасна. Нещо се спуска, но го нямаше онзи звук от раздробяване на парчета. При втория опит се разхлаби още повече. Не му се искаше да хаби батериите на Малк, освен ако не беше наистина наложително, затова не го накара да използва лазера си. Блъсна още веднъж и вратата се сгромоляса на едната страна. Като се промуши през просеката в бетонния двор пред очите му се извиси една грамадна купчина от втвърден бял прах. Приличаше малко на снежна могила, но направена от неизползван прах за пране.

Втурна се към входната врата и Малк освети пътя му навътре в сградата. Беше прашно, явно е стояло непокътнато от години.

— Няма признаци да е било отваряно, няма и следи по пода — съобщи Малк.

Люк започна да обикаля из старата сграда, спираше се при всеки прозорец и търсеше следи от някакво движение или влизане. Като тресна с юмрука си задната аварийна врата, глух тътен се разнесе из цялото празно помещение.

— Пак ли нищо? — обърна се той към Малк.

— Не засичам никакви доказателства за скорошно влизане.

Люк не успя да забележи никъде стълба или нещо подобно, което може да е осигурило достъп до горния етаж, но въпреки това накара Малк да сканира и горните прозорци.

Като вече беше приключил обиколката на завода се спря. Дъхът от въздишката му образува облак пара в хладния въздух.

— Бях сигурен, че тя ще... — наведе глава. — Колко време ни остава?

— Двайсет и три минути и четиридесет и две секунди.

Обезсърчен, Люк затвори очи за няколко секунди.

— Нещо не е наред. Момченцето каза, че двете Емили са тръгнали в тази посока — каза, сочейки на изток, отвъд купола. — Към реката. Защо?

— Вероятно предприятието е разпространявало продукцията си чрез автошлеп — забеляза Малк.

— Гениално! Трябва да има терминал наблизо. Обзалагам се, че е там.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Люк отново се стрелна напред. Спря се на мястото, където за първи път бе забелязал синята раница на Емили. Крайречните лампи се мъчеха да надвият мрака, затова Люк се надяваше Малк да бъде неговата пътеводна светлина. Пръстите му хванаха ръждясалия парапет, но веднага ги дръпна, защото кожата му потръпна от студа.

— Там! — извика той, сочейки на север. Беше забелязал кея, който се носеше по течението под странен ъгъл. Някога, преди доста време, той е служел като място за пускане на котва за автошлеповете. Представи си начина, по който чрез силоза са били захранвани трюмовете им с препарати — Да тръгваме.

Спусна се по пешеходната алея и достигна до мястото, където бе закотвена площадката. Тогава направо му се сви сърцето. На брега имаше заключена с катинар желязна врата, заобиколена от корозирала рамка, която запречваше пътя към разнебитеното дървено скеле.

Малк я инспектира и каза:

— Тази конструкция няма да удържи силата на десетметрова вълна. — Тогава се насочи към вратата и добави — Тази врата е била разбивана и катинарът след това е бил подменен с нов. Има драскотини от остъргване в ръждата, явно е използван подобен на лост предмет. На площадката има следи от стъпки...

Люк нямаше търпение да изчака Малк да прогори метала с лазер:

— Светни ми — нареди той. Имаше намерение да се изкатери отгоре над вратата и да стъпи на дъските, които се спускаха право към понтона. Хвана се за един метален прът от дясната страна на вратата и изпробва силата си. На допир беше много студен, но поне ръждясалата вдлъбната повърхност му осигуряваше добър захват. Набра се и се оттласна нагоре, земята под него се отдръпна, а ръцете му поеха цялата тежест на тялото. Клатушкайки се върху конструкцията, се промъкна от другата страна с внимателни движения на ръцете по подпорната греда. Веднъж като вратата беше зад гърба му се отхвърли напред като акробат и се изтъркаля върху площадката.

Изправи се на крака, а дървото под него изскърца и се огъна застрашително. Той обаче нямаше време да се притеснява за собствената си безопасност или за здравината на приспособлението. Направи една голяма крачка към самия паянтов кей. Не се вървеше лесно по повърхността му, защото съвсем не беше равна. Прекосяването ѝ беше като катерене по стръмен склон. А освен това се клатушкаше с движението на водата. Три тежки метални похлупака предпазваха камерите за съхранение на стоки под речното равнище. Първо обаче Люк се насочи към силоса:

— На прав път ли съм, Малк? Има ли някакви остатъци от препарат около него?

— Потвърдено.

Люк се усмихна облекчено.

— Добре, да видим дали някоя от тия камери е била премествана.

Този път не му беше нужен сложният скенер на Малк. Само неговият светлинен лъч.

— Ето!

Калта около средния капак беше махната, а по метала имаше драскотини. Отново там стоеше чисто нов катинар, който здраво я придържаше.

— Трябва да го отворим! — Наоколо обаче нямаше никакви инструменти, затова единственият му шанс бе да използва мобилния. — Счупи го, Малк. Открий най-слабата точка и го прогори.

За да спести енергия Малк изключи светлината и събра всичката си енергия за лазера. Най-слабата точка трябваше да е катинарът, но той беше съвсем нов и здрав. Затова се фокусира върху един стар болт, който свързваше U-образната скоба с платформата.

В тъмнината силният точен лъч грееше ярко в червено. Люк погледна встрани, защото го заболяха очите.

— Бас ловя, че тук раницата на Емили се е търкулнала в Темза, да знаеш.

— Недостатъчни данни.

— Колко още ни остава?

— Петнайсет минути и...

— Ясно. Ще стигнат. Давай колкото можеш по-бързо.

Дълъг кран се чернееше над Люк като седна на неравната повърхност, вкопчвайки се в масивна желязна халка, застопорена за платформата. Преди години шлеповете са били захващани за нея, но сега Люк я използваше, за да не се плъзне от кея в реката.

Беше само на сантиметри от бавно разплискващата се вода. Ако не мърдаше от мястото си в следващия четвърт час, щеше да усети цялостния, смъртоносен ефект на десетметровата вълна. Точно сега водата беше спокойна, по нищо не подсказваше за това, което предстоеше да се случи. Трудно беше за вярване, че нещо катастрофално би могло да се случи в такава спокойна нощ. Толкова беше тихо, че направо тръпки те побиваха. Не само хората бяха избягали. Инстинктът бе подсказал същото и на животните и птиците.

Нарушавайки спокойствието, Люк удари силно похлупака и извика:

— Емили!

Отговор нямаше. Усъмни се, че през дебелия капак не прониква шум.

— Хайде, Малк — подкани го. — Побързай!

Роботът изключи лазера си и пусна светлина върху мястото.

— Предлагам ти да пробваш с един силен удар.

Люк се изправи на крака и ритна скобата с всичка сила.

— Ау!

Скобата стоеше непокътната. Игнорирайки болката в крака си, замахна за втори удар.

— Не става.

Малк се премести на нова позиция и активира лазера отново, подхващайки ключалката от друг ъгъл. Люк стоеше прав, трепереше и нервничеше. Пляскането с ръце не го стопляше, затова ги пхна в джобовете на палтото си. Огледа крака си и след малко пак трябваше да се пробва.

Болтът издрънча и Малк спря лазера.

В този момент Люк ритна с крак веригата и катинарът хвъркна като футболна топка и цопна в реката.

Люк клекна на колене и сграбчи дръжката.

— Внимавай. Нагорещено е...

Без да обръща внимание дръпна рязко капака. Първоначално той едва помръдна. Като разбра, че е прекалено тежък, разкрачи се, зае

удобна позиция, наведе се и задърпа с всичка сила. Похлупакът се вдигна и откри пред погледа му влажно хранилище за препарати и едно единайсет годишно момиче, лежащо като никому ненужна парцалива кукла върху плесенясала купчинка прах.

Люк сви колене и протегна надолу ръцете си към нея.

— Топла е — прошепна. Хвана я под мишниците, застана стабилно и я вдигна горе, сред хладния нощен бриз. Тя остана в безсъзнание.

— В този момент спешно трябва да стъпим на твърда земя — обясни Малк.

В този знаменателен момент, точно преди да успее да се зарадва, го порази мисълта в каква безизходица се намира. Огледа се и осъзна, че наоколо нямаше сигурно място. Даже не можеше да занесе Емили на сушата, заради заключената врата.

— Можеш ли да повикаш лодка оттук, Малк?

— Потвърдено.

— Действай тогава. Извикай онази бърза моторница.

След няколко секунди Малк отвърна:

— Тя е била взета от Оуен Гуд. Една патрулка ще дойде от пристана.

— Колко остава до идването на вълната?

— Точно седем минути.

— Единственият ни изход е складът, но няма да стигна навреме дотам.

— Това не е вярно — оспори го Малк. — Изчислих скоростта ти на бягане, когато интервюираше Джед Лестър. С тази скорост би могъл да изтичаш до там и да се изкачиш по някоя от външните стълби до безопасна височина на покрива, ако не беше с Емили Уондър. Няма място или сигурна сграда на нужната височина на седем минути, ако трябва да я носиш.

— Значи да я зарежа тук. Тя се удавя, а аз се спасявам, така ли?

— Това е едно решение.

— Не, не е — извика Люк ядосано. — Ако ти я дам на теб да я носиш, ще можеш ли да я вдигнеш?

— Не. Не съм проектиран да нося тежък товар. Нямам необходимата мощност.

Люк погледна надолу по течението.

— Къде е онази лодка?

— Идва.

— С нея няма да мога да надбягам вълната, нали?

— Не.

Люк беше изгубил надежда, както и варианти за измъкване. Беше открил и спасил Емили само, за да ги погуби и двамата задаващата се ярост по Темза.

Всеки път, когато се чувстваше обезкуражен, се успокояваше като гледаше звездите. В тази тиха нощ небето беше ясно и безкрайно, а светлината от най-близките звезди беше ярко красива. Въздъхна и се завъртя около себе си, за да се наслади на всичко това за последен път. Но не само любимите звезди се открояваха и привличаха погледа му.

— Кранът, Малк! Вълната ще го събори ли?

— Не мога да отговоря без проучване на структурата му и без информация за теглото на отделните му части.

— Дай най-доброто си предположение. Искам да кажа, най-добрата си преценка. Бързо.

Няколко ценни секунди роботът мълчеше.

— Възможно е да устои на силната вълна. Поставен е много близо до тухлена стена. Ако се килне, стената ще го подпре, стига тухлите да удържат на вълните.

Накрая патрулката се появи и спря до наклонения понтон. Люк вдигна Емили на ръце и я спусна в лодката, после скочи вътре. Вместо да помоли Малк да зададе курс се хвана за платформата, оттласна лодката и тя се насочи към сушата. Бутаеше, докато кеят се отдалечи от тях и патрулката започна леко да се носи към речния бряг.

На дъното забеляза едно дълго въже, грабна го и, колкото можеше по-бързо с ледените си пръсти, го овърза около ръцете на Емили. Вдигна я отново, хвърли я на калния бряг и после самият той скочи на брега. Прехвърли ръцете ѝ през врата си, така че нейните вързани китки минаха отпред, вдигна я на гръб и забързано и разтревожено се запъти към пешеходната алея.

За да повдигне настроението си поне малко на път за крана си каза:

— За щастие съм проектиран да нося тежък товар. Наровете те правят силен и голям, нали знаеш.

— Хранителното им съдържание...

— Стига — извика Люк. — Само ми осветявай пътя.

Носейки Емили като обемиста и неудобна раница, се изкачи по стъпалата на крана до занемарената му кабина, натъпкана с лостове, педали, копчета и шайби, блокирани от разяждащата ги ръжда. Не се опита да влезе в кабинката през вратата или счупения прозорец, защото знаеше, че не е достатъчно високо над Темза.

— В момента си на 4,1 метра над нивото на водата — го осведоми Малк — и смятам, че първата вълна ще достигне това място за три минути и единайсет секунди.

Обезкуражено Люк погледна към небето. Дълга, ръждясала стълба в основата на подемния кран водеше до друга контролна кабина, сгъшена точно под гигантската хоризонтална стрела. Беше толкова високо над него, че почти щеше да докосне звездите, ако го изкачи. Но друг избор нямаше. Нужни бяха още шест метра, които да го делят от земята. Поне шест метра. Стъпи върху кабината, стисна замръзналата стълба, но като сложи крак на първото стъпало, осъзна, че ледът по него го беше направил доста хлъзгаво. Изпсува и тръгна нагоре като си мислеше как всеки път трябва да натиска с крака си силно стъпалото, за да не се плъзне. Опита се да не гледа нагоре към стрелата на крана, нито надолу към земята. Вместо това се загледа отвъд Гринуич, към Улрич и Бексли, но не различи нищо в тъмнината, освен ивица от светещи точки, като малки звезди край криволичетата Темза. Опита се да не мисли за момичето на гърба си и да се концентрира само върху това къде поставя ръцете и краката си. Емили поне беше лекичка след тези три седмици без храна. Бавно, но упорито се набираше все по-нагоре и нагоре.

— Внимание — обади се Малк, който се рееше от едната му страна. — Следващото стъпало е опасно корозирало.

Люк беше прекалено изморен, за да отговори. Пое дълбоко въздух, вдигна десния си крак по-високо и прескочи стъпалото. Но от това мъчно движение той се подхлъзна и Емили се катурна на една страна. Завързаните ѝ китки го стегнаха около врата и въжето започна да го задушават, което не му даваше нито да диша, нито да преглътне.

Малк се вдигна, застана зад него и бутна Емили отзад, поддържайки колкото може тежестта ѝ.

Люк си възвърна опората и се вкопчи здраво в стълбата с едната ръка. С другата издърпа въжето и ръцете ѝ напред върху гърдите си.

Вледеняващ повей на вятъра изсвистя през металната конструкция на крана. Пръстите на Люк бяха вече почти безчувствени. От силния студ го боляха краката и белите дробове, а раменете му трепереха от изтощение от поетата тежест на момичето.

Малк се върна на позиция от едната страна на Люк и каза:

— Програмиран съм да те пазя. Ако това се случи пак и подложи живота ти на опасност, ще бъда принуден да срежа въжето и да пусна момичето.

Беше крайно изтощен, за да спори и продължи да се катери. Осмели се да погледне надолу и предположи, че е на четири човешки височини от кабината.

Усети тътен, който се смеси със свистенето на вятъра, и се загледа към надигащата се река. Спираща дъха гледка на грамадна водна стена се появи на хоризонта. Като се впускаше към тях, по пътя предизвика серия от мини-експлозии, разбивайки ивицата от крайречни лампи. Водният свод помете бариерата на Темза все едно не беше там. Скоро тътенът прерасна в оглушителен гърмеж, бученето на хиляди водопади в един.

— Малк — изкрещя Люк. — Достатъчно високо ли съм?

— Потвър...

Равният глас на мобилния се изгуби в целия хаос.

Гигантската вълна блъсна крана някъде около метър под краката на Люк. Изведнъж цялата конструкция се олюля и започна да се накланя и превива. Над него огромната стрелка се изви и повдигачът ѝ бе отнесен от бурните води.

Левият крак на Люк се изплъзна от хлъзгавото стъпало. Тогава той се хвана още по здраво с безчувствените си ръце и натисна петата на десния си ботуш по-силно към стъпалото и то се вклини в средната част на подметката. Задържа се с последни сили.

Блъскан от стихийните вълни, ръждясалият кран се накланяше все повече и повече. Малк се изправи срещу крана в опит да забави рязкото му килване към водата, но усилията му бяха напразни. Все едно да искаш пясъчен замък да удържи прилива.

Люк се вкопчи здраво в металните пръчки на крана.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Дългият стълб на крана се тресеше и скърцаше, после спря. Люк изруга и се вкопчи още по-здраво, защото разтърсването почти го беше избутало от съоръжението. Погледна надолу, но единственото, което можеше да види, беше бурни водовъртежи. Някъде там под него кранът се беше опрял в тухлената стена. Сега съдбата им лежеше върху тази стена. Ако се сринеше под натиска на водата, двамата заедно с Емили щяха да бъдат въвлечени в стремителния поток. Ако устоеше на потопа, щяха да бъдат спасени:

Под краката му стъпалото пак се разтресе, след като кранът бе спрял да се накланя. Сигурно няколко тухли се бяха отместили и кранът се наместваше отново. Ако още няколко тухли се разместеха, най-вероятно цялата конструкция щеше да бъде запратена в бурния прилив. Минута по-късно повече движение нямаше и Люк започна да диша малко по-спокойно.

Малк вече не осветяваше пейзажа. Рееше се във въздуха и едва се бореше с поривите на бурния вятър. Зае позиция над главата на Люк и се прихвана към решетката на металната конструкция.

— Стой на мястото си — нареди на Люк. — Още няколко минути ще има вълни. Няма да са толкова големи като първата. Захранването ми ще се изключи след дваисет и осем секунди.

— Благодаря ти, Малк — изпъшка той. — Една последна задача. Изпрати сигнал до Властите за ситуацията, в която сме. Нужна е спасителна лодка и лекарски екип, веднага щом могат.

— Изпращам.

Люк му се усмихна и каза:

— Точно така. Сега си почини, аз ще се справя с останалото.

— Аз не... — и металическият му глас взе да накъсва и накрая прекъсна.

Нов прилив на страх го обхвана. Беше съвсем сам и беззащитен. Над него мобилният му се самоизключи: На гърба му малката Емили не даваше признаци на живот. Беше в клопката на нестабилния кран, а

под него Лондон беше заят от водата и разрушен. Нивото на водата спадна, но тя отново прииждаше и се отдръпваше на талази. На мястото на някогашните строителни дворове и автомобилни писти сега се плискаше необятното море. Само куполът на стария склад се подаваше над водата. Вълната сигурно бе заляла целия тунел Блекуол и помела всичките изоставени сгради на Северен Гринуич.

Сподели сам на себе си:

— Поне складът е на мястото си. Оуен си има занимание — ако е добър на водна топка.

По някакъв странен начин Люк свикна с килнатата позиция на крана и му бе по-лесно да придържа Емили. Вместо да е в изправено положение и да я крепи на раменете си, се бе облегнал на рамката от метални пръчки и тя лежеше на гърба му. Разбира се той нямаше как да разбере дали още е жива.

Стоя там десет минути и наблюдаваше вълнението на водата, която прииждаше и се отдръпваше. След като се оттегли толкова, че кабината изплува над нея, той бавно и внимателно, но и с много усилия, се спусна по стълбата.

Беше трудно да се задържи за покрива на кабината, защото беше под голям наклон. Мръсният вир под него му приличаше на разнебитена площадка за кацане. Наведе се, за да закрепи Емили между покрива и стената, която бе спасила живота им. Тя може би дишаше, но то беше толкова бавно и слабо, че той не можеше да го чуе. Пръстите му бяха вкочанени от студа и набирането по стъпалата, но беше сигурен, че усети пулса ѝ на врата. Свали пухенката си и зави с нея неподвижното ѝ тяло. После, изтощен и изоставен, опря гръб о тухлената стена и зачака да бъде спасен от Властите.

Леденото проклетие бе развалено няколко дни по-късно. От прозорците на хотелската му стая хълмовете в края на Област Пийк се бяха раззеленили отново. Люк можеше да различи ѝ сребристите куполи на геотермалната електрическа станция. Беше подпрял ръце на перваза на прозореца, а Джейд го беше обгърнала в своята прегръдка.

Блаженство. И далеч не чак толкова изморително, колкото да придържа изпадналата в безсъзнание Емили Уондър върху себе си.

Малк успя да прекъсне този момент на пълно щастие, за да съобщи:

— Имате молба за разговор от Оуен Гуд.

Джейд се отдръпна и Люк посочи стената, на която беше разположен телеекрана:

— Пусни го тук.

Веднага си пролича, че Оуен е много развеселен:

— Няма да познаеш кой дойде в склада!

— Няма да се пробвам тогава — отвърна Люк, използвайки логика, с която Малк би се гордял.

— Джейд Лестър!

Люк се усмихна, правейки се на изненадан:

— Истинският Джейд Лестър ли или някой друг със същото име?

— Състезателят, разбира се. Ако успее да извие ръцете на няколко човека, може да се сдобием с наша собствена писта за бягане!

— Страхотно — зарадва се Люк. — Изумително е как се разнася мълвата като вършиш добро. — Погледна встрани от себе си с усмивка и каза: — Ще видя дали ще мога да ви уредя една страхотна изпълнителка, която да дойде при вас за един концерт.

Оуен повдигна вежди.

— Емили Уондър? Хлапетата не си падат по такива изпълнения.

Люк се изхили при мисълта за това.

— Не. По-скоро ще е клубна музика, отколкото опера.

— Така е по-добре. — Оуен се замисли, но после попита: — Кой е това? Някой с шантава прическа в русочервени цветове мина зад теб.

— Това е музикантът, за който ти говорех, че ще дойде да ви посвири — Джейд.

— Готина е.

— Да. Готина е — потвърди той.

— Браво на теб — закачливо додаде Оуен.

Люк не искаше да го разочарова, но не се сдържа да каже:

— Така е, но обвързването подлежи на съвсем други изисквания.

— Ех. Трябва да говориш с Властите по този въпрос. И докато сме на тази вълна, не забравяй да споменеш за моя познат, Евъртън Коутер. Две седмици и малко го делят от смъртното наказание, мисля. — Оуен

се разсея и се обърна настрани за един миг, после каза — Като говорим за Емили Уондър, един човек иска да говори с теб.

— О?

Отдръпна се неловко назад, тъй като все още не беше привикнал с телеекраните, и едно малко, закръглено момиченце се появи на преден план. Люк едва я позна. Последният път, в който беше виждал Емили от Гринуич, тя беше кожа и кости и в сериозно здравословно състояние. В болницата „Томас“ тя му беше споделила, че висока, странно изглеждаща жена я била помолила да спасят някой, когото тя току-що била извадила от водите на Темза. Разбира се такъв нямало. Емили си спомняше как я ударили силно отзад и как я оставили в тесния контейнер на платформата. Люк ѝ беше показал снимка на онази Емили от Единбург и тя беше успяла, преди да затвори изморените си клепачи, да идентифицира нейната евентуална убийца.

— Здравсти — каза тя, гледайки към Люк през телеекрана, но след това засрамено наведе глава.

Кожата на лицето ѝ отново си бе възвърнала руменината.

— Изглеждаш прекрасно. Как си, мила?

— Добре съм сега. Един човек от... сещаш се... от Властите дойде при мен в болницата. Каза ми какво си направил за мен.

— Сигурно е преувеличавал — посвени се Люк. — Без значение, ти си дала всичко от себе си и си надвила водната струя, която е прониквала през капака. Много смело.

— Искях да ти кажа благодаря.

— Няма проблем.

— Момичето, което ме нападна, тя нали...?

— Не се безпокой. На сигурно място си — успокои я той. — Тя е под засилена охрана в Единбургската болница. Докторите ми обясниха, че ѝ остава по малко от месец живот.

— Толкова, колкото имах и аз в онези условия.

Люк поклати глава и смени темата:

— Харесва ли ти складът?

— Страшно много — отвърна тя и лицето ѝ засия. — Още е мокро и разнебитено, но ще го закърпим.

— Обещай ми едно нещо.

— Какво?

— Че няма да ставаш оперна певица.

Емили Уондър отначало се изненада, но после като осъзна, че дори и криминалните следователи понякога се шегуват, се разсмя:

— Няма начин. Вече избягвам даже да се качвам на лодка и да плувам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.